

கபிலர்

கழக
விவனிழீடு

சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை - I

க ப ல ர்

ஆசிரியர் :

புலவர், கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.,

திருநெல்வேலித் தேன்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி. :: சென்னை-1.

KABILAR

[All Rights Reserved]

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, MADRAS-1.

Head Office :

98, EAST CAR STREET, TIRUNELVELI.

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras-1—C. 1200.

பதிப்புரை

‘தமிழ்நாடு எங்கே கிளைத்தது!’ என்று துருவினால் சங்க நூல்களில் காணலாம். அத்தகு நூல்களை ஆக்கித் தந்து தமிழ்நாட்டை விளக்கினோர், பழங்காலப் புலவர் பெருமக்கள். அவர்களுள் ஒருவர் ‘கபிலர்.’ இவர் அகப் பொருள், புறப்பொருள் துண்மை உண்மைகளைத் தெள்ளத் தெளிய அறிந்து நமக்கு அச் செல்வத்தை அள்ளி அள்ளி ஈந்த அருங்கலைஞர்.

இவர்தம் வரலாற்றை நன்கு அறிந்து பயிலவேண்டு வது நம்கடமை. இதனை நன்முறையில் விளக்கிடும், ஆய்ந்தும், பாட்டின் வளங்களை விளங்க எடுத்து அமைத்துக் காட்டிடும் ‘கபிலர்’ என்னும் பெயருடன், பல்கலைக் கழக மாணவர்க்குப் பாடமாக அமைத்தற்கேற்றவாறு புலவர், கா. கோவிந்தன் எம். ஏ., அவர்கள் ஆக்கித் தந்துள்ளார்கள்.

இதனை முதற்கண் நன்முறையில் வெளியிட்டுள்ளோம். இதனைத் தொடர்ந்து, சங்ககாலப் புலவர் வரலாறுகள் யாவும் சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசையில் பகுதி பகுதியாக வெளிவரும். இதனையும் அவைகளையும் எம் தமிழ்த்திருநாட்டு மக்கள் வாங்கிக் கற்றுத் தக்காராய்த் தாழ்விராச் செல்வராய்த் திகழ்வார்களென நம்புகின்றோம்; விரும்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளறை

	பக்க
க. பிறப்பு, குலம், சமயம்	1
உ. கபிலரும் காரியும்	5
ங. கபிலரும் ஆரிய அரசன் பிரகத்தனும்	9
ச. கபிலரும் பேகனும்	11
ரு. கபிலரும் பாரியும்	15
சு. கபிலரும் விச்சிக்கோவும்	30
எ. கபிலரும் இருங்கோவேளும்	31
அ. கபிலரும் சுடுங்கோவாழியாதனும்	35
கூ. கபிலர் மறைவு	42
கௌ. கபிலர் பாராட்டைப் பெற்றவர்கள்	44
கக. கபிலர் வாழ்க்கைநிலை	46
கஉ. கபிலர் பெருமை	48
கங. கபிலர் குணநலம்	50
கச. கபிலர் கையாண்ட உவமைகள்	70
கரு. குறிஞ்சிப் பாட்டு	80
கசு. கபிலர் காலமும் அவர் காலப் புலவரும்	98
கஏ. கபிலரைப் பற்றிக் கூறும் கதைகள்	101
கஅ. கபிலர் இயற்றியன எனப்படும் நூல்கள்	115

க பிலர்

க. பிறப்பு, குலம், சமயம்

உலக உயர்தனிச் செம்மொழிகளுள் தலைமையானது தமிழ்மொழி என்ற பெருமையைப் பெற்றுத்தந்தவர், மதுரையில் சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த புலவர் பெருமக்களாவர். அப் புலவர் பெருமக்களுள் முதற்கண் வைத்து எண்ணப்படும் பெருமை மிக்க முதுபெரும் புலவர்கள் நக்கீரர், கபிலர், பரணர் என்ற மூவராவர். மூவருள் ஒருவர் என்ற பெருமையினையுடைய கபிலரைப் பெற்ற பெற்றோர் யாவர்? அவரை உலகிற்குத் தந்து உயர் புகழ்கொண்ட ஊர் எது? என்ற கேள்விகளுக்கு நம்மால் விடை காண முடியவில்லை. கபிலரின் தாய் தந்தையர், ஆதியும் பகவனும் ஆவர் எனவும், அவர் பிறந்த ஊர் சோழநாட்டுத் திருவாரூர் எனவும், பாண்டியநாட்டுத் திருவாதவூர் எனவும், அவர் உடன்பிறந்தவர் உப்பை, உறுவை, அவ்வை, வள்ளி, வள்ளுவர், அதிகமான் என்ற அறுவர் எனவும் சில கதைகள் கூறுகின்றன. இலக்கண நூல்களுள், “கபில பரணர்” என்ற தொடர் வருவதைக் கொண்டு, கபிலரின் நண்பர் பரணர் என்று முடிவு செய்வோரும், “பின்னமில் கபிலன் தோழன் பெயரிடைக் காடன்” என்ற பாட்டை ஆதாரமாகக்கொண்டு, கபிலரின் தோழர்களுள் இடைக்காடரும் ஒருவர் என்று முடிவு செய்வோரும் உளர்.

இவ்வாறு, இக் கதைகள் கூறுவன எல்லாவற்றையும் உண்மையெனக் கொள்ளுவதற்கு இல்லை என்பது,

“கபிலரைப்பற்றிக் கூறும் கதைகள்” என்ற பகுதியில் விளக்கப்படும். கபிலர் பிறந்த இடத்தையும், அவர் தாய் தந்தையரையும் எப்படி எவரும் அறியாரோ, அவ்வாறே, அவர் வாழ்வின் பிறப்பகுதிகளையும் எவரும் அறியார். அவருடைய பிள்ளைப்பருவம், பள்ளிவாழ்வு, இவ்வாழ்க்கை இவை எவ்வாறு இருந்தன என்பதையும் எவரும் அறியார்; “அவர் மனைவி யார்? அவர் எத்தகையவர்? அவருக்கு எத்தனை மக்கள்?” என்ற கேள்விகட்கும் விடை காணல் இயலாது. அவர் வாழ்க்கை என நாம் அறியக்கூடியன எல்லாம் அரசர் சிலரைச் சார்ந்து பாடல் பாடிப் பரிசில்பெற்று வாழ்ந்த சில நிகழ்ச்சிகளேயாம்.

தமிழகம், நிலநூல் முறைக்கேற்ப, முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்து நிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது; அதைப்போன்றே தமிழர்களும், அவ்வநிலங்களில் தாம் மேற்கொண்டிருந்த தொழில்முறைக் கேற்ப, முறையே ஆயர், வேட்டுவர், உழவர், பரதவர், மறவர் எனப் பிரித்து அழைக்கப்பட்டனர்; என்றாலும், அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற பிரிவும் அத்தமிழர்களிடையே பண்டே இருந்தது என்பது தொல்காப்பியம் போன்ற பெருநூல்களால் விளங்கும். அந்நால்வருள் அந்தணர் என்பவர், மார்பில் நூலும், கையில் தண்டு கமண்டலமும் கொண்டவர். “நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே, ஆயுங் காலை அந்தணர்க்குரிய,” என்று தொல்காப்பியர் கூறுவர். நான்மறை உணர்ந்தவர், “மறப்பினும் ஒத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான் பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடும்,” என்பதால் நான்மறை ஒதுதல் அந்தணர் தொழில் என வள்ளுவரும் கூறுவது காண்க. அந்நான்மறையினை “எழுதாக்கிளவி” என்று அழைத்தனர்.

வேள்வி செய்தலும், பிறர்க்கு அறிவுரை கூறலும் அந்தணர் தொழில்; அரசர் இல்லாக்காலத்தில் நாடாரும் உரிமையும் அவர்க்கு உண்டு. “அந்தணர்க்கு அரசுவரைவின்றே” என்பர் தொல்காப்பியர். எவ்வயிரும் தம்முயிர் என எண்ணும் அருட்பேருள்ளம் உடையவர்; அவர்,

அந்தணர் என்ற பெயர் பெறுவதற்கு அவ் அருளுடைமையே காரணம்; “அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற்றெவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்,” என்று வள்ளுவர் கூறுவது காண்க. இச் செந்தமிழ் நாட்டு அந்தணர் குலத்திலே பிறந்தவர் கபிலர்; விச்சிக்கோன், இருங்கோவேள் என்ற இரு அரசர்களிடத்தே தம்மை அறிமுகம் செய்துகொள்ளும்போது, தாம் அந்தணன் என்பதை அவரே கூறியுள்ளார்: “யானே, பரிசிலன் மன்னும் அந்தணன்;” “அந்தணன் புலவன் கொண்டுவந்தனென்.” அவர் அந்தணர் என்பதை, மாறோக்கத்து நப்பசலையார் என்ற மற்றொரு புலவரும் உறுதி செய்துள்ளார்; கபிலரைப் “புலன் அழுக்கற்ற அந்தணான்,” என்று அழைப்பது காண்க.

கபிலர் வாழ்ந்த கடைச்சங்க காலத்தில் சைவம், வைணவம், பௌத்தம், சைனம் ஆகிய நான்கு மதங்களும் தமிழ்நாட்டில் இடம் பெற்றிருந்தன. தமிழர்கள், கொடிநிலை எனப்படும் ஞாயிறு, கந்தறி எனப்படும் தீ, வள்ளி என்ற திங்கள்போன்ற இயற்கைக் கடவுளரையே, வழிபட்டவர் எனினும், தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே, மாயோன் என்ற திருமால், சேயோன் என்ற முருகன், வேந்தன் என்ற இந்திரன், வருணன் முதலிய கடவுளர்களும் தமிழ்நாட்டில் இடம் பெற்றுவிட்டனர். அதற்கும் சிறிது பிற்பட்ட காலத்தில், அஃதாவது கடைச்சங்க காலத்தில், இப்பொழுது தமிழ்நாட்டில் உள்ள கடவுளர்களில் பெரும்பாலான கடவுளர் தமிழர்களுக்கு அறிமுகமாகி விட்டனர்.

சிவனையும், உமையையும், திருமாலையும், திருமகளையும், கண்ணனையும், பலராமனையும் உணர்ந்துள்ளார் கபிலர்; மேருவை வில்லாக வளைத்துத் திரிபுரத்தை எரித்த சிவன் கதை, இமயமலையை உமை அஞ்சத் தோள்கொடுத்து எடுத்த இராவணன் கதை, துரியோதனன் தொடையைக் கிழித்து உயிர்போக்கிய பீமன் கதை, மல்லரைக் கொன்ற கண்ணன் கதை ஆகிய கதைகளைக் கபிலர் அறிந்துள்ளார்; திருமாலின் கருநிறத்தையும், பலராமன் வெண்ணிறத்தை

யும், இருபுறமும் இருயானைகள் நின்று நீர்சொரியத் தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகள் காட்சியையும் கண்டுகளித்துள்ளார் கபிலர்; தெய்வம், கொடியோரைத் துன்புறுத்தும்; “மன்ற மராஅத்த பேளம் முதிர்கடவுள் கொடியோர்த் தெறாடம்;” தேவர் உலக வாழ்வு, இவ்வுலக வாழ்வினும் இன்பம் நிறைந்தது; “இனிது எனப்படும் புத்தேள் நாடு;” அருந்ததி கற்பிற் சிறந்தவள்; “வடமீன் புரையும் கற்பு” என்ற கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொள்கிறார் கபிலர். அழல் ஒம்புதல் அந்தணர் தொழில்; “அழல் புறந்தரூடம் அந்தணர்;” அழல் ஒம்ப ரெய் வேண்டும். “ரெய் பெய்தீ;” மலர் இட்டு வழிபாடு செய்வதைக் கடவுளர் விரும்புவர்; “நல்லவும் தீயவும் அல்ல குவியினர்ப் புல்லிலை எருக்கமாயினும் உடையவை கடவுள் பேணேம் என்கு,” என்ற இக் கொள்கைகளையும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளார் கபிலர். இந்தக் கடவுளர்களில், எந்தக் கடவுளை அவர் வழிபடு கடவுளாகக் கொண்டார் என்பதை அறியமுடியவில்லை எனினும், கடவுளுண்மைபிணையும், வழிபாட்டுச் சிறப்பிணையும் உணர்ந்த வைதீக சமயத்தைச் சேர்ந்தவர் அவர் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

இனி, “பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்” என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் குறிப்பிடுவது, சங்கப் புலவர்களுையே என்று நம்பியாண்டார் நம்பி நம்பினார்; அதனால், “கபிலர் ஆலவாய் அரன் சேவடிக்கே பொருளமைத்து இன்பக்கவி பல பாடும் புலவர்,” என்று பாடிக் கபிலர், சிவனை வழிபடும் சைவர் என்று கூறினார்; நம்பியாண்டார் கூறுவதை நம்புவோரும் உளர்; ஆனால், நம்பியாண்டார் நம்பியின் திருவந்தாதியை மூலநூலாகக் கொண்டு பெரியபுராணம் பாடிய சேக்கிழார், சங்கப் புலவரைப் பற்றி நம்பியாண்டார் கூறுவதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து விட்டார்; ஆகவே, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் குறிப்பிட்டது சங்கப் புலவரை அன்று என்பது உறுதியாகும்; ஆகவே, கபிலர் சைவர் என்ற கொள்கைக்கு ஆதாரமில்லாமை அறிக.

உ. கபிலரும் காரியும்

தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ளதும், பெண்ணையாற்றுப் பாய்ச்சலை உடையதும், திருக்கோவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்டதுமான நாடு, பண்டைக் காலத்தில் மலாடு அல்லது மலையமானாடு என்ற பெயர் பெற்றிருந்தது. அந்நாடு, காடும், மலைகளும்சூழ நடுநாட்டில் இருப்பதால், கடலாலோ, பகைவர்களாலோ அழிவுறுவதில்லை. அந்தணர் பலர் வாழும் அழகிய நாடாக இருந்தது அது. அந் நாட்டை மலையமான் என்ற அரசர்கள் ஆண்டு வந்தனர். அவர்களுக்கு உரியதாக முள்ளூர் என்ற அரண்மிக்க மலையொன்றும் உண்டு. கபிலர் காலத்தில் அந்நாட்டை ஆண்டுகொண்டிருந்தவன் காரி என்பவன்; மலையமான் திருமுடிக்காரி எனவும் அழைக்கப்பெறுவான். கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவன் என்ற பாராட்டைப் பெற்றவன்; தன் நாடு நோக்கிவரும் பாணர், கூத்தர், புலவர் முதலிய இரவலர்களுக்குக் களிதும் தேரும் கொடுத்துச் சிறப்புச் செய்தவன்; காரி என்ற தன் பெயரே கொண்ட குதிரைமீது ஏறிப் போரிடும் பெருவீரன்; தமிழ் நாடாண்ட பேரரசர்களாகிய மூவேந்தரும் தங்கள் படைக்குத் துணைபுரியுமாறு இவனைப் பெரிதும் வேண்டுவர்.

முள்ளூர் மலையைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற பேராசையால், பெரும் படையுடன் வந்த ஆரிய அரசர்களைக் காரி, எதிர்த்துப் போரிட்டுத் தோற்றோடச் செய்தான்; கொல்லிமலை யாண்ட வல்வில்லூரி என்ற வில்லாண்மை மிக்க வீரனைக்கொன்று, அவன் கொல்லியைத் தன் நண்பனாகிய, தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும் பொறைக்கு அன்பளிப்பாக அளித்தவன்; அங்கே தான் பெற்ற வெற்றியின் அறிகுறியாக அக் கொல்லிகர்த்தெருக்களில், பெரும் ஆரவாரங்களுக்கிடையே ஊர்வலமாகவந்து வெற்றிவிழாவும் கொண்டாடினான். பகைவர் பசுநிரைகளைப் போரிட்டு ஒட்டிக்கொண்டு வருவதில் பேராற்றல் மிக்கவன்.

கொடையாலும் கொற்றத்தாலும் சிறந்த காரியின் புகழ் கேட்டார் கபிலர்; அவன்பால் சென்று பரிசில்பெற விரும்பினார். போராலும் நீராலும் பாழாகா அவன் நாட்டின் சிறப்பு, மூவேந்தர்க்குத் துணைபோகும் அவன் வெற்றிச் சிறப்பு, கற்பு நெறி பிறழா மனைவியோடிருந்து நடாத்தும் அவன் இல்லறச் சிறப்பு இவைகளை விளக்கும் பாட்டு ஒன்றைப் பாடிக்கொண்டு சென்று அவனைக் கண்டார். அவன் அரசவையில் கபிலரைப்போலவே, வேறு பல புலவர்களும்வந்து அவனைப்பாடினர். அவர்கள் பாடல்களைக் கேட்ட காரி, அனைவர்க்கும் பரிசில் அளித்தான். அவன் அளித்த பரிசிலைக் கபிலர் கண்டார்; பெரும் புலவராகிய தமக்குத் தம் தகுதிநோக்கிப் பெருமதிப்புத் தாராமல், மற்ற புலவர்களைப் போலவே தம்மைபும மதித்து விட்ட அவன் செயல் அவருக்கு வருத்தத்தைக் கொடுத்தது. தம் தகுதிக்குப் பொருந்தாத பரிசிலைப்பெற அவர் விரும்பவில்லை. வரிசை அறியா அவன் செயல், தமக்கு மட்டுமேயல்லாமல், தம்மைப்போலவே, வரிசைக்கு வருந்தும் பரிசிலராகிய பெரும்புலவர் அனைவர்க்குமே இழிவாகும் என்று கருதினார்.

உடனே புலவர் காரியை நெருங்கி, “பெருங்கொடை வள்ளலே! நான் கூறுவனவற்றைச் சிறிது அருள் கூர்ந்து கேட்பாயாக; வள்ளல் ஒருவன் இருந்தால், அவனிடத்தில் பரிசில்பெறப் பலர் வருவர்; வந்தவர்க்கெல்லாம், தம்மிடம் உள்ளதை இல்லையென்றது கொடுப்பது எவர்க்கும் எளிது; அதை எவரும் செய்வர்; அதற்கு மனம் ஒன்றே போதும். ஆனால், பரிசில்பெற வருவோர் அனைவரும் ஒரே தகுதி யுடையரல்லர்; ஆகவே, அவர்களின் தகுதி நோக்கி, இவர் மிகச் சிறந்தார்; இவர் சிறந்தார்; இவர் அத்துணைச் சிறந்தார் என அறிந்து, அதற்கேற்பப் பரிசில் அளிப்பது எளிதன்று; அதற்கு மனம் மட்டும் இருந்தால் போதாது; வரிசை அறியும் அறிவும் தேவை; உன்பால் அவையிரண்டும் இருக்கும் என எண்ணியே வந்தேன்; ஆனால், வரிசை அறியும் அறிவு நிற்பால் இருக்கக் காண்கிலேன்; நீ மனம்

ஒன்றே படைத்தவதைலை நான் விரும்பவில்லை ; மனத் தோடு வரிசை அறியும் அறிவும் பெற்ற மன்னனாகவே உன்னைக் காண விரும்புகின்றேன் ; பொதுநோக்கு நோக்காது வரிசையா நோக்குதல், எம் போல்வார்க்கு மகிழ்ச்சியை அளிப்பதோடு, தும்போல்வார்க்கு ஆக்கமும் தரும். ஆகவே, இனிமேலாயினும், வந்தோர் அனைவரையும் ஒன்றென மதியாது அவர் தகுதி அறிந்து மதித்து, அதற்கேற்பப் பரிசில் கொடுக்கும் வழக்கத்தை மேற்கொள்வாயாக,” என்று அறிவுறுத்தினார்.

“ஒருதிசை ஒருவனை உள்ளி நாற்றிசைப்

பலரும் வருவர் பரிசில் மாக்கள் ;

வரிசை அறிதலோ அரிதே ; பெரிதும்

ஈதல் எளிதே ; மாவண் தோன்றல் !

அதுநன் கறிந்தனை யாயின்,

பொதுநோக்கு ஒழிமதி புலவர் மாட்டே.” (புறம்: கஉக)

இவ்வாறு பாடிய அவர் பாடற்பொருள் உணர்ந்த காரி, கபிலரின் புலமைச் சிறப்பையும், பிழை கண்டு பொருத அவர் உள்ள உறுதியையும் உணர்ந்து, அவர் மகிழும் வண்ணம் மேலும் பல பரிசில் அளித்துப் பெருமை செய்தான்.

காரியால் சிறப்புச் செய்யப்பெற்ற கபிலர், அவன் அவைக்களத்தே சிலநாள் இருந்தார். அக்காலத்தில் அவன்பால் அவர்கண்ட சில அருங்குணங்கள் அவர் உள்ளத்தைக் கொள்ளுகொண்டன. கபிலர் காலத்தில் வள்ளல் களாக விளங்கியோர் பலர் ; அவர்கள், தம்மை நோக்கி வந்தவர்களுக்கெல்லாம் தேர் பல கொடுத்தே சிறப்புச் செய்கின்றனர் என்றாலும், அவர்கள் அவ்வாறு அளிப்பது மதுவுண்டு மகிழ்ந்திருக்கும் காலத்திலேயே ஆம் ; மதுவுண்ட காரணத்தால், தாம் செய்வது யாது என்பதை அறியமாட்டா மயக்கநிலை உற்று விடுகின்றனர் ; அதனால் கொள்வோர் தகுதியும், கொடுக்கும் பொருளின் அருமையும் அறியாது போகின்றனர் ; ஆகவே, அந்நிலையில் அவர்கள் பரிசில் அளிப்பது தம் இயற்கையறிவோடிருந்து

செய்யும் செயலாகாது; ஆகவே, அது அவர்க்குப் பெருமைக்குரியதுமாகாது. ஆனால், காரி மதுவுண்டு மகிழ்ந்தறியாதவன்; ஆகவே, தான் செய்வதன் நன்மை தீமைகளை உணரும் நல்லறிவோடிருப்பவன்; அவன் பரிசில் அளிக்கிறான் என்றால், அது அவன் இயற்கையறிவோடு கூடிய செயல்; கொடுப்போர் தகுதியும், கொடைப்பொருளின் அருமையும் அறிந்துசெய்த செயல்; அந்நிலையிலிருந்து அவன் கொடுத்த தேர்கள் பல; அவன் முன்னர் மலையில் பெய்த மழைத்துளிகளை எண்ணினும் எண்ணலாம்; அவன் பரிசிலாகக் கொடுத்த தேர்களை எண்ணிக் காணல் இயலாது; காரிபால், இவ் வரும்பெரும் சிறப்பு இருப்பதைக் கண்டார் கபிலர்; அவர் உள்ளம் மகிழ்ந்தது; அவர் நா, அவரை அறியாமலே,

“நாட்கள் உண்டு நாள்மகிழ் மகிழின்
யார்க்கும் எளிதே தேர்ந் தல்லே!
தொடியா நல்லிசை விளங்கும் மலையன்
மகிழாது ஈத்த இழையணி நெடுந்தேர்
பயன்கெழு முன்னர் மீமிசைப்
பட்ட மாரி உறையினும் பலவே.” (புறம்: கஉ௩)

என்று பாடிற்று. இவ்வாறு அவன் அருங்குணங்கள் வெளியாகும் போதெல்லாம் அவன் புகழ்பாடி வாழ்ந்து வந்தார் கபிலர்.

புறத்தில், அவனைப் பாராட்டியதோடு கபிலர் மனம் அமைதி கொள்ளவில்லை; தாம் பாடிய அகத்துறை நூலிய பாடல்களிலும் அவனைப் பாராட்டினார்; நற்றிணைப் பாடல்கள் இரண்டிலும், பகைவர் பசுக்கட்டங்களைக் கைப் பற்றிக் கொணரும் காரியின் வில்லாண்மையும், ஓரியைக் கான்று, அவன் ஊரில் காரி கொண்டாடிய வெற்றித் திருநாளையும் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார். குறுந்தொகை 10-ல் காணப்படும் பாடல்கள் இரண்டிலும், சந்தன மரங்காலும், மலர்ச் செடிகளாலும் நிறைந்து எப்போதும் ஊனம் வீசும் அவன் முன்னர்க்காட்டைச் சிறப்பித்தள்ளார்.

௩. கபிலரும் ஆரிய அரசன் பிரகத்தனும்

ஆரியரையும், அவர் பழக்க வழக்கங்களையும் பலநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, தமிழர்கள் அறிந்திருந்தனர். பிடியானை பழக்கும் ஆரியரையும், கழைக்கயிற்றின்மேல் நின்று ஆடும் ஆரியக் கூத்தரையும் தமிழ்ப் புலவர்கள் பார்த்துப் பாராட்டியுள்ளனர். ஆரியப் பொருநன் என்பவன், தமிழகத்தே வந்து, தமிழரசர்களால் பெருவீரன் என மதிக்கப் பெற்று விளங்கிய வரலாற்றினைப் பரணர் பாக்களில் காண்கிறோம். ஆரியம், தமிழகத்தில் கால் கொள்ளத் தொடங்கிய அடிச்சுவடுகளில் ஒருசில இவை.

வடநாட்டை வாழ்விடமாகக் கொண்ட ஆரியர், தமிழகத்தின் தனிச்சிறப்புணர்ந்து, ஆங்கே தங்கள் நிலையை உறுதியுடையதாக்கி உயர்த்திக் கொள்ளப் பெரிதும் முயன்றுள்ளனர். அதனால், அவ்வாரிய அரசர்களுக்கும், தமிழ் அரசர்களுக்கும் இடையில் போர் பல நடைபெற்றுள்ளன. அந்நிகழ்ச்சிகளைத் தமிழ்நூல்கள் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஆரிய அரசர்களை வென்ற ஆண்மைச் சிறப்பைத் தம் பெயர்களோடு இணைத்துப் பெருமை கொண்ட அரசர்களும் உளர். ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என்ற பாண்டிய அரசன் பெயரைக் காண்க. தமிழ்அரசர்கள், ஆரிய அரசர்களோடு போராடிப்பெற்ற வெற்றியைப் புலவர்களும் பாராட்டியுள்ளனர். சேர வேந்தன் ஒருவன், ஆரியரை அலறத் தாக்கி அவர் இமயத்தில், தன் விற்கொடியைப் பொறித்தான் என்று பரணர் பாடியுள்ளார். “ஆரியர் அலறத் தாக்கிப் பேரிசைத் தொன்றுமுதிர் வடவரை வணங்குவிற்பொறித்து வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்.” தஞ்சை மாவட்ட வல்லத்தின் அருகே ஒரு ஆரியப்படை போரிட்டு அழிந்தது என்று ஒரு புலவர் கூறியுள்ளார். “சோழர் வில்லீண்டு குறும்பின் வல்லத்துப் புறமினை ஆரியர் படையின் உடைக.” இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்,

ஆரியரை வணக்கி வெற்றி கொண்டான் என்று கூறுகிறது பதிற்றுப் பத்தில் இரண்டாம் பத்தின் பதிகம். தண்ட காரணியத்து ஆரியர் கவர்ந்து சென்ற ஆடுகளை, அவரை வென்று மீட்டுக் கொணர்ந்தான் ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன் என்று ஆறாம் பத்துப் பதிகம் கூறுகிறது. இவ்வாறு நிகழ்ந்த போர்களை நினைப்பூட்டும் புலவர்கள், போர் நிகழ்வதை விரும்புவாரல்லர்; எவ்வாறாயினும் அதைத் தடுத்தல் வேண்டும் என்றே விரும்பியுள்ளனர்; நடக்க இருந்த போர்களை நடைபெற வொட்டாது தடுத்து நிறுத்திய புலவர்களும் உளர்; அத்தகைய புலவர்களுள் கபிலரும் ஒருவர்.

காரியின் முள்ளூர் மலையை ஆரியர் முற்றுக்கையிட்டனர்; அவர்களை வேற்படை கொண்டு வென்று துரத்தினான் காரி என்பதை அறிந்தவர் கபிலர்; அதனால், ஆரிய அரசர் சிலர், தமிழ்நாட்டிற்கு அண்மையில் எங்கோ வாழ்ந்திருக்க வேண்டும்; அவர்கள் தமிழ், தமிழர் இவர்களின் தகுதி, திறமைகளை அறியாத காரணத்தினாலேயே தமிழரசர்கள்மீது போர் தொடுக்கின்றனர்; அவர்கள் தமிழர்களின் இயல்பினை அறிந்தாராயின் அவ்வாறு போரிடத் துணியார் என்று எண்ணினார்; அவர்களுக்குத் தமிழின் அருமை பெருமைகளை அறிவித்து நாட்டில் போர் நிகழ்வதைத் தடுத்தல் வேண்டும் என்று விரும்பினார்; உடனே, அவ்வாரியர் வாழ் இடத்தை அறிந்து சென்று அவர்கள் அரசன் பிரகத்தனைக் கண்டார்; அவனுக்குத் தமிழின் அருமையை அறிவிக்க, தமிழ்நாட்டு மக்களின் இயல்பினை ஒருவாறு உணர்த்த வல்ல கருத்துக்கள் அடங்கிய குறிஞ்சிப்பாட்டு என்ற நீண்ட பாடலைப் பாடிச் காட்டினார்; அது கேட்டறிந்த அவ்வாரிய அரசனும், தமிழ் அறிவு பெற்றதோடு, தக்க பரிசுகள் அளித்துக் கபிலரின் புலமைத் திறத்தைப் புகழ்ந்து பாராட்டினான்.

சு. கபிலரும் பேகனும்

ஆரிய அரசன் பிரகத்தன்பால் விடை பெற்றுக் கொண்ட கபிலர், தாம் அதுகாலும் வாழ்ந்திருந்த சோழ நாட்டை விட்டுப் பாண்டியநாடு நோக்கிச் செல்வாராயினர்; அவருடைய சுற்றத்தினரும் அவரோடு வந்தனர். இடைவழியில் பெருவள்ளல் எவரும் இல்லாத காரணத்தால் கைப்பொருள் முழுவதும் கரைந்து போயிற்று. வழிநடை வருத்தத்தாலும், களைதீர உண்ண உணவு இல்லாக்குறையாலும், மேலும் நடக்கமாட்டாது சுற்றத்தார் இளைத்தனர். அப்போது அவர்கள் மதுரை மாவட்டத்தில் சென்று கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் இருந்த இடத்திற்கு அண்மையில் பொதினி என்ற மலை ஒன்று உண்டு; அது ஆவிநன்குடி எனவும் வழங்கப்பெறும்; இப்போது பழனி என வழங்குமிடம் அதுவே.

பழனிமலை, முருகனுக்குரியது என்பதற்கேற்ப, பொதினிமலைக்குரிய நெடுவேள் ஆவி என்பானின் போராற்றலுக்கு, முருகனின் போர்த்திறம் உவமை கூறப்படுவதும், “முருகன் நற்போர் நெடுவேள் ஆவி,” பொதினிமலைக்குரியோனாகிய பேகன்மலை, தெய்வக் காப்புடையது, “அருந்திறல் கடவுள் காக்கும் உயர்சிமை” எனக் கூறப்படுவதும் காண்க. அப் பொதினிமலை, ஆவியர் என்ற குடிப் பெயருடைய குறுநில மன்னர்கள் ஆட்சிக்குரியது. இவ் வாவியர் என்பார் யார் என்பது நன்கு புலனாகவில்லை; “நெடுவேள் ஆவி அறுகோட்டு யானைப் பொதினி,” “நெடுவேள் ஆவி பொன்னுடை நெடுநகர்ப் பொதினி” என்ற அகநானூற்றுத் தொடர்களில் வரும் நெடுவேள் ஆவி என்பவனே, இவ் வாவியர் குல முதல்வனாவன் என்று கூறுவர் சிலர்; அவ்வாறாயின், இவ் வாவியர் என்பவர், வேளிருள் ஒரு பகுதியினராவர் என்பது பெறப்படும். கபிலர் காலத்தில் அப் பொதினிமலைக் குரியோனாக இருந்தவன், வையாழிக் கோப்பெரும் பேகன் என்பவன். பழனியில் உள்ள வையாழிக் குளம் என்ற பெயர், வையா

விக் கோப்பெரும் பேகன் என்ற பெயரோடு பெரிதும் தொடர்பு கொண்டிருப்பதும் உணரப்படும். இப் பேகன், கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனாவன் என்றும், குமணனுக்கும் சிறுபாணற்றுப்படைத்தலைவனாகிய ஓய்மானாட்டு நல்லியக் கோடனுக்கும் காலத்தால் முற்பட்டோன் என்றும், முறையே பெருஞ்சித்திரனாரும், இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனாரும் கூறுவர்.

பேகன், பெரிய கொடையாளி; பாவலர்பால் பேரன் புடையவன் என்பதை அறிவார் கபிலர்; ஒரு நாள் சோலையில் உலாவிவரச் சென்ற பேகன், ஆங்கே கார்முகில் வரக்கண்டு களித்து, தோகை விரித்து ஆடும் மயில் ஒன்றைக் கண்டான்; அதன் ஆடலைக்கண்டு மகிழ்ந்த அவன், தன்னைப்போன்றே, அதுவும் குளிரால் நடுங்குகிறது. ஆகவேதான் அவ்வாறு ஆடுகிறது என்று எண்ணினான்; உடனே, தான் அணிந்து வந்திருந்த விலையுயர்ந்த அழகிய போர்வையை அதன்மீது போர்த்திவிட்டு அரண்மனை சென்றான். பேகனின் அருள் உள்ளத்தையும், அவன் கொடைச் சிறப்பையும் விளக்கும் இச்செயலை உணர்ந்தவர் கபிலர்; பொருளின்றி மேலும் வழி நடந்து செல்லும் வன்மை தம் சுற்றத்தார்க்கு இன்மையையும் உணர்ந்தவர்; ஆகவே, பேகன்பாற் சென்று பொருள் பெறக் கருதினார்; அதனால் சுற்றமும் மகிழும்; பெருங் கொடை வள்ளலாகிய பேகனைப் பாடினோம் என்ற புகழும் தமக்கு உண்டாம் என்று எண்ணினார்; உடனே அவன் மலை நோக்கிச் செல்வாராயினர்.

வழியில் மழையின்றி வருந்திய அவன் நாட்டுக் குறவர்கள், மழை வேண்டிக் கடவுளை வழிபடுவதையும், உடனே பெருமழை பெய்வதையும், மழை தேவைக்கு மேலும் பெய்வதைக்கண்டு, “மழை போதும்; நிறுத்தித் துணைபுரிக,” என்று மறுவுலும் கடவுளை வழிபட, மேகம் மேலே எழுந்து அவ்விடம் விட்டுப் பெயர்வதையும், மழை நின்ற மகிழ்ச்சியால் குறவர் திணையுண்டு களிப்பதையும் கபிலர் கண்டுகண்டு வியந்து சென்றனர்; கடைசியில் முரசு

முழங்குவதுபோல் ஒலித்துக்கொண்டோடும் மலையருளி களின் அருகே அமைந்திருந்த, பேகனுடைய அழகிய சிறிய வீட்டை அடைந்தனர். வாயிலில் நின்று உள்நுழைந்தோர்க் குத் தம் வருகையை உணர்த்தினர்; சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அங்கே அவர்கள் கண்ட காட்சி, கபிலர் உள்ளத்தைக் கலக்குவதாயிற்று; பேகனின் இளம் மனைவி, சண்ணகி என்னும் பெயருடையாள், அழகே உருவென வந்தவள், கற்பே பொற்புடை அணியெனக் கொண்டவள் வாயிலில் வந்து நின்று “வருக” என வரவேற்பதற்கு மாறாக, வாய் விட்டு அழுவதையும், அவள் கண்கள் இரண்டும் கண்ணீர் உகுத்துக் கலங்குவதையும் கண்டார்; “கலங்குவதற்குக் காரணம் யாது?” எனக் கனிவுடன் கேட்டார்; அதற்கு அம்மையார், “பெரியீர்! அவர்—உங்கள் தலைவர்—பேகன் இங்கே வாழ்வதை வெறுத்து, நல்லூர்ப் பரத்தை ஒருத்தி யோடு வாழ்கிறார்; அதனால் என் வீடுநோக்கி வருவார்க்கு விருந்தளித்து வாழும் வாழ்க்கை எனக்கு இல்லையாயிற்று.” என்று கூறிப் பின்னர் எதுவும் கூறமாட்டாளாய் வருந்தி அழலாயினள்.

பேகன், கொடையும் கொற்றமும் உடையவனே எனினும், அவன் தீயொழுக்கம் உடையான் என்பது கண்டு அவன்பால் வெறுப்பும், அவன் தீச்செயல் கண்டு வருந்தும் அவன் மனைவி சண்ணகிபால் இரக்கமும் கொண்டார் கபிலர்; பேகன் தவறினான் எனினும், திருத்தி நல்வழிப் படுத்தல் கூடும் என்று நம்பினார்; உடனே பேகன் வாழும் நல்லூர் சென்றார்; அங்கே, தம்மைப்போன்றே, பரணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றூர்கிழார் முதலிய பெரும் புலவர்களும் அவனுக்கு அறிவுரை கூறிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்; அவர்களோடு சேர்ந்து அவனுக்கு அறிவுரை பல கூறினார்.

“பேக! நேற்று, யானும் என் சுற்றமும் மலைமேல் அமைந்த நின் ஊர் சென்று, நின் மனையின் முன் நின்று, நின்னையும், நின் மலைபையும் வாழ்த்திப் பாடியிருந்தோம். அப் பாடல் கேட்டு ஒரு பெண் வெளியே வந்தாள்; அப்

போது அவளிநுந்த கோலம், எங்களை ஆரூத்துயரில் ஆழ்த்துவதாய் இருந்தது; கண்களினின்றும் ஒழுகிய நீர், உடலெல்லாம் நனைப்ப, அழுது நின்றாள்; அவள் குரல், யாழ்ப்போல் இனிதே ஆகவும், அந் நிலையில் அது, துன்பத்தின் எல்லையைத் தொட்டு நிற்பதுபோல் தோன்றி எங்களுக்கும் துயர்விளைத்தது. நின் மலைவாழ் மக்கள் எல்லாம், வேண்டும்போது மழையைப் பெற்று மகிழ்ந்து வாழ்கின்றனர் என்றால், நின் மலைவாழ் மகள் ஒருத்திமட்டும் மாளாத்துயரில் மாழ்குவது ஏனோ? அவ்வாறு துயர் உறும் அவள் யார்? அவள் துயருறக் காரணம் யாது? நின் மலையில் ஒருத்தி துயர் உற, நீ ஈண்டு மகிழ்ந்து உறைதல் நன்றோ? ஆண்டுச் சென்று அவள் துயர் துடைத்தலன்றோ அன்புடையார் கடன்?" என்ற கருத்தமைந்த பாடல் ஒன்று பாடினார் :

“ மலைவான் கொள்கென உயர்பலி தூஉய்
மாரி யான்று மழைமேக் குயர்கெனக்
கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள்,
பெயல்கண் மாறிய உவகையர், சாரல்
புனத்தினை அயிலும் நாட! சினப்போர்க்
கைவள் ஈகைக் கடுமான் பேக!
யார்கொல்? அளியன்! தானே; நெருநல்
சுரன்உழந்து வருந்திய ஒக்கல் பசித்தெனக்
குணில்பாய் முரசின் இரங்கும் அருவி
நளியிரும் சிலம்பின் சீறார் ஆங்கண்
வாயில் தோன்றி வாழ்த்தி நின்று
நின்னும் நின்மலையும் பாட, இன்னாது
இகுத்த கண்ணீர் நிறுத்தல் செல்லாள்
மார்பகம் நனைப்ப விம்மித்
குழல்இனை வதுபோல் அழுதனள் பெரிதே.”

(புறம். கசுந.)

புலவர்கள் அறிவுரை கேட்டும் அவர்வழி நடவாது மறுக்கும் மதியிலான் அல்லன் பேகன்; தேர் ஏறித் தன் வீடடைந்தான்; கபிலர்க்கும் மற்றப் புலவர்க்கும் பரிசில் பல அளித்துப் போற்றி அனுப்பினான்.

௫. கபிலரும் பாரியும்

பொதினி மலைவிட்டுக் கபிலர் புறப்பட்டார். பாண்டிய நாட்டில் பறம்பு என்ற மலையொன்றுண்டு; அது இப்போது பிரான்மலை என வழங்குகிறது; அப்பறம்பு மலையைச் சூழ முந்நூறு ஊர்களைக்கொண்ட ஒரு சிறு நாடும் இருந்தது; அம் மலையின் பெயரே அந் நாட்டிற்கும் பெயராய் அமைந்தது; புதுக்கோட்டை என இப்பொழுது வழங்கும் நாடே, அக் காலத்தில் பறம்பு நாடு எனப் பெயர் பெற்றிருந்தது. அந் நாட்டை வேளிர்குலத் தலைவனாகிய பாரி என்பவன் ஆண்டுவந்தான்; பாரி ஒரு பெரு வீரன்; சிறந்த கொடை வள்ளல்; ஒருநாள் தேர் ஏறிச் சென்ற பாரி, வழியில் தழைத்து வளர்ந்த முல்லைக்கொடியொன்று, படர்தற்குரிய கொழுகொம்பின்றி, காற்றால் அலைப்புண்டு வருந்துவதைக் கண்டான்; “அந்தோ; இக்கொடி, நம்மைப்போல் பேசும் ஆற்றலைப் பெற்றுள்ள தாயின் தன் குறை கூறி அழும்; ஆனால், அது அவ்வாற்றலைப் பெறுமையாலன்றோ அது செய்யாது வருந்துகிறது? எனினும், அதன் தேவை கண்ட நான், அதற்குத் துணை செய்யாது போதல் தகுதியன்று,” எனக்கொண்டு, ஏறி வந்த பொற்றேரை அதன் அருகே நிறுத்திப் பற்றிப் படருமாறு விட்டுச்சென்றான். பாரியின் இவ்வருள் உள்ளத்தையும், கொடைச் சிறப்பையும் தமிழகம் முழுவதும் பாராட்டிற்று.

பின்னர் வந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் கொடை வள்ளலுக்கு இவ்வேனையே எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டார்; “கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே என்று கூறினும் கொடுப்பாரிலை,” என்று பாராட்டினார். அவன் காலப்புலவர் பலரும் அவனைக் கண்டு பாராட்டிப் பரிசில் பெறுவதைத் தமக்குப் புகழ் எனக் கருதினர். பாரியின் புகழ் புலவர் பாராட்டெல்லையையும் கடந்துவிட்டது; அவன் புகழ் முழுவதையும் கண்டு பாராட்டல் புலவர்க்கும் இயலாது போயிற்று. “புலவர் பாடியானைப் பண்பு” என்று அவன் புகழ்க்கண்டு வியந்தனர் புலவர்கள்.

கபிலர் பாரியின் : புகழ் கேட்டார். அவன்பால் சென்று பரிசில் பெற விரும்பினார். உடனே பறம்பு நோக்கி நடந்தார்; பாரியைக் கண்டார்; அவனையும் அவன் மலையையும் பாராட்டினார்; கபிலரின் அருமை பெருமை அறிந்த பாரி, அவரை அன்போடு வரவேற்றான்; அவர் பாடிய பாடல் கேட்டு அகமகிழ்ந்தான்; அவர் புலமை நலம், அவன் அன்பைக் கவர்ந்தது; பாரியின் பெருங்குணம் கபிலரையும் கவர்ந்தது; கபிலரைத் தன் உயிர்த் துணைவராகக் கொண்டான் பாரி; பாரியைப் பிரிய அவரும் விரும்பவில்லை. ஆகவே, கபிலர், பறம்பு மலையிலேயே பல ஆண்டு இருந்து வாழ்வாராயினர்.

பாரிபால் வந்து பொருள் வேண்டி நிற்போர் பெரும் புலவராக, அருங்குணச்சீலராக இருக்கவேண்டும் என்ப தில்லை. வாயில் வந்து நின்றோர் அறிவிலாச் சிறியரே யாயினும், அவர்க்கும் அவர் வேண்டுவன அளிப்பான்; பொருள்வேண்டி வந்து நின்றோர் இழிகுணமுடைய கீழோரே ஆயினும், அவர்க்கும் அவர் விரும்புவன அளிப்பான்; ஆகவே, அவன்பால் வந்து வறிதேமீண்டவர். எவரும் இரார்; “மடவர், மெல்லியர் செல்லினும், கடவன் பாரி கைவண் மையே.” அவன் பறம்பு நாடு முந்நூறு ஊர்களை உடையது! அம் முந்நூறு ஊர்களையும் தன்பால் பொருள் வேண்டி வந்த இரவலர் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு ஊராகக் கொடுத்து அவர் உடைமையாக்கிவிட்டான்; பறம்பு மலையொன்றே அவன் உடைமையாக இருந்தது.

பாரியின் கொடை வளத்தைக் கண்டு பழகிய கபிலர், கொடைத்திறத்தில் அவனுக்கு நிகர் அவனே; இவ்வுலகில் எவரும் அவனுக்கு நிகராகார் என்பதை உணர்ந்து, அவன் புகழை ஓர் அழகிய சிறு செய்யுளால் பாராட்டுவாராயினர்; “புலவர் எவரை நோக்கினும், ‘பாரியின் கொடை,’ ‘பாரியின் வள்ளன்மை,’ ‘பாரியின் அன்பு,’ ‘பாரியின் புகழ்’ என்று எங்கும், எப்பொழுதும் பாரி பாரி பாரி என்று இவன் ஒருவனையே புகழ்கிறார்களே! அவர்கள் அறிவின் மையை என்னென்பேன்! இந்த உலகில் இவ்வாறு உதவுவோன் இவன் ஒருவன் தானா? வேறு ஒருவரும் இல்லாமலா

போய்விட்டார்கள்? மக்களில் ஒருவரும் இலர் என்றே கொண்டாலும், மழையொன்று இருக்கிறதே, அதையுமா அவர்கள் மறந்து போய்விட்டார்கள்? பெய்யுந் தொழிலால் இந்த உலக உயிர்களை யெல்லாம் புரக்கிறதே அம்மழை! அதை அவர்கள் அறியாது போனது ஏனோ? இதை உணராத அவர்கள், தங்களையும் புலவர்கள், செந்நாப் புலவர்கள் என்று புகழ்ந்து கொள்கிறார்களே! என்ன புலவர்கள் இவர்கள்?" என்று கூறினார் கபிலர்.

“ பாரி பாரி என்று பல ஏத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர் ;
பாரி ஒருவனும் அல்லன் ;
மாரியும் உண்டு, ஈண்டு உலகு புரப் பதுவே.” (புறம்: ௧0௭)

இப் பாட்டைப் பார்ப்போர் எவர்க்கும், மேலே கூறிய பொருளே தோன்ற, இது பாரியைப் புகழ்ந்து கூறியது அன்று; உண்மையில் பழித்துக் கூறியது என்றே எண்ணத் தோன்றும். ஆனால், பாட்டின் பொருளை ஊன்றி நோக்கினால், இது பழித்தல் அன்று; போற்றுதலே என்பது புலப்படும். பாரிக்கு நிகராக மாரியுண்டு என மழையைக் கூறியது, மக்கள் சூழுவில் அவனுக்கு நிகரானவர் ஒருவரும் இலர் என்பதனால் அன்றோ? ஆகவே மக்கள் எல்லோரினும் அவனே சிறந்தவன்; கொடைத் தன்மையில் அவனுக்கு ஒப்பானவர் இவ்வூலகில் ஒருவரும் இலர் என்று ஒருவகையில் அவன் புகழ் கூறினாராயிற்று. கைம்மாறு வேண்டாமல் உலகைப் புரப்பதில் மாரி, பாரிக்கு நிகரே எனினும், வேண்டுவார்க்கு வேண்டும்போது வேண்டிய அளவு பொருள் அளிக்கும் பாரிபோல், மாரி வேண்டுவார்க்கு, வேண்டும்போது வேண்டிய அளவு அளிப்பதில்லை; வேண்டும்போது பெய்யாது வேண்டாதபோது பெய்யும்; வேண்டும் அளவும் பெய்யாது; தேவைக்கு மேலும் பெய்து கேடு விளைவிப்பது உண்டு; ஆகவேதான் புலவர்கள், உலகைப் புரப்பதில் பாரிக்கும் மாரிக்கும் ஒப்பு இருப்பதைக் கண்டும், மாரியைப் புகழாது, பாரி ஒருவனையே புகழ்கின்றனர் என்று கூறி மற்றொரு வகையாலும் அவ

னைப் புகழ்ந்தார். இவ்வாறு சொல்லால் இகழ்வதுபோல் காட்டிப் பொருளால் புகழ் தோன்றப் பாடிய பெரும் புலமை கபிலர்க்கே உரியது. இவ்வாறு பாரியின் புகழ் பாடிக்கொண்டே பறம்பு மலையில் கபிலர் வாழ்ந்திருந்தார்.

பாரியின் புகழ் நாள்தோறும் பெருகிற்று; சேய் நாடுகளிலும் அது பரவிற்று; தமிழகமெங்கும் உள்ள பாணர், கூத்தர் முதலாய இரவலர்களும், புலவர்களும் பாரியின் புகழ்நன்றிப்பிறர் புகழ் பாடாராயினர். இவ்வாறு அவன் புகழ் வளர்தல், அப்போது தமிழ்நாடாண்ட மூவேந்தர் உள்ளத்தில் பொருமைத் தீயை மூட்டிற்று. “பேரரசர் நாமிருக்கப் பாரியின் புகழ் பாரெங்கும் பரவுவதா?” என்று எண்ணினர்; புகழால் அவனைவிட உயர்தல் தம்மால் இயலாது என்பதையும், அவன் உயிரோடுள்ளவரை, தம் புகழ் உயர வழியில்லை என்பதையும் உணர்ந்தனர். ஆகவே அவனை எவ்வாறாயினும் அழித்துவிடுவது என்று முடிவு செய்தனர்; மூவேந்தரும் ஒன்று கூடினர்; மூவேந்தர் படையும் ஒன்று கூடின; பறம்பு மலையைச் சூழ்ந்து முற்றுக்கையிட்டனர். கபிலர், மூவேந்தர் முற்றுக்கை செய்திருப்பது கண்டார்; அவர் செயல் விழலுக்கிறைத்த நீராகுமேயன்றிப் பயன் தராது என்பதைக் கபிலர் அறிவார்; ஆகவே, அரசர் மூவர்க்கும் அறிவுரை மொழிந்து அதைத் தடுக்க விரும்பினார்.

முற்றுக்கையிடுவதால், அரசனுள் இருப்போர் வெளியிலும், வெளியிலிருப்போர் உள்ளும் செல்லாதவாறு தடை செய்யப்படுவர்; அவ்வாறு தடை செய்யப்படுவதால், உள்ளிருப்போர்க்குத் தேவையான உணவுப் பொருள் வெளியேயிருந்து வருதல் இயலாதாம். அந்நிலை ஏற்படின உள்ளிருப்போர் உணவில்லாக் குறையால் வருந்தி, அக் கோட்டையைத் திறந்து, பகைவர்க்குப் பணிந்து போவர். இதுவே முற்றுக்கையின் நோக்கம். இவ்வெண்ணம் கொண்டே பறம்பினை மூவேந்தரும் முற்றுக்கையிட்டனர். ஆனால், அவர் எண்ணியது தவறு; அவர் போட்ட போர்த் திட்டம் பிழைபட்டது என்பதைக் கபிலர் அறிவார்.

ஆகவே, அதை அவர்க்கு உணர்த்தி முற்றுக்கை விட்டு நீங்குமாறு செய்யக் கபிலர் எண்ணினார். பறம்பரணை விட்டு வெளியே வந்து மூவேந்தரை அழைத்தார். “வேந்தர் பெருமக்களே! பறம்பு மலைக்கோட்டை நீங்கள் நினைப்பதுபோல் அவ்வளவு அரண் குறைந்ததன்று; அதைக் கைப்பற்றுவது அவ்வளவு எளிதில் ஆகாது. பேரரசர்களாகிய நீங்கள் மூவரும் ஒன்றுசூடியே முற்றுக்கை மேற்கொண்டுள்ளீர் எனினும், பறம்பரணைப் பாழ்செய்தல் இயலாது; உள்ளிருப்போர் என்றும் உங்களுக்குப் பணியார்; பணிந்து போகுமாறு அவர்கள் வாழ்வில் குறை என்றும் ஏற்படாது; காரணம் உழுதொழில் இல்லாமலே பெறக்கூடிய உணவுப் பொருள்களுக்குக் குறைவில்லை; அங்கே நெல்விளைபும் மூங்கிற் காடுகள் நிறைய உண்டு; அம் மூங்கில் அரிசியே அவர்களுக்கு ஆண்டு முழுதும் வரும்; பறம்புமலை எங்கும் பலா மரங்கள் நிறைந்துள்ளன. அப் பலாமரங்கள் ஒவ்வொன்றும் பெரும் பெரும் பழங்கள் பலவுடையன; பூமியில் மறைந்து மண்டிக்கிடக்கும் வள்ளிக்கிழங்கு தோண்டிய இடங்களில் எல்லாம் தோன்றும்; அம் மலையில் ஆங்காங்கே தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் தேன் கூடுகளினின்றும் தேன் தானாகவே வழியும். இதனால் உள்ளிருப்போர்க்கு உணவுக் குறையே என்றும் உண்டாகாது. இட நெருக்கடி உண்டாகி ஒரு வேளை பணிவர் என்று எண்ணுதலும் கூடும்; ஆனால் அதற்கு வழியில்லை. பறம்பு வான்போல் பரந்த இடம் உடையது; நீர்க் குறை உண்டாகாதா? என்ற வேட்கை உங்களுக்கு எழுதல்கூடும். ஆனால், பறம்புமலை நீர்ச்சுனை பல நிறைந்தது. வானத்து மீன்களை எண்ணிக் காணல் இயலாதவாறுபோல், அம்மலையில் உள்ள உண்ணும் நீர்ச்சுனைகளை எண்ணிக் காணலும் இயலாது. ஆகவே, எவ்வகையாலும் குறைபுடையாரல்லர் பறம்பினுள் உள்ளார். உங்கள் படை பெரியது என்பதை நான் உணர்வேன்; ஒவ்வொரு மரத்திலும் ஒரு யானையைக் கட்டி வைத்துள்ளீர்கள்; போர்க்களம் எங்கு நோக்கினும் தேர் வரிசைகளையே காணுகின்றேன்; என்றாலும், இப்படை பறம்புக்கோட்டையைப் பாழ்செய்துவிடும்; பறம்பு

உங்களுக்காம் என்று எண்ணுதீர்கள். முயன்று போரிட்டுப் பெறுதல் உங்களாலும் இயலாது; பாரியும் உங்கள் வாள் வலிகண்டு அஞ்சிப் பறம்பினைத் தாரான்,” என்று அறிவுரை கூறினார்.

அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே;
நளிகொள் முரசின் மூவிரும் முற்றினும்,
உழவர் உழாதன நான்குபயன் உடைத்தே;
ஒன்றே, சிறியிலை வெதிரின் நெல்வினை யும்மே;
இரண்டே, தீஞ்சுனைப் பலவின் பழம் ஊழ்க் கும்மே;
மூன்றே, கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்குவீழ்க் கும்மே;
நான்கே, அணிநிற ஓரி பாய்தலின் மீதழிந்து
திணிரெடுங் குன்றம் தேன்சொரி யும்மே;
வான்கண் அற்று அவன்மலையே; வானத்து
மீன்கண் அற்று அதன்சுனையே; ஆங்கு,
மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினி ராயினும்,
புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினி ராயினும்,
தாளிற் கொள்ளலிர்; வாளில் தாரலன்.” (புறம்: ௧0௬)

பறம்பு கொள்ளுதற்கு அருமையுடையது என்பதை அவ்வளவு தெளிவாக விளக்கிக் கூறியும் முற்றுக்கையைக் கைவிடாது மூவேந்தர்கள் மேற்கொண்டனர். கபிலர் பொறுமை இழந்தார்; வேந்தர்களை வெகுண்டு கோக்கினார். “வேந்தர்களே! பறம்புநாடு வளமிக்க ஊர்கள் முந்நூறு கொண்டது என்ற வேட்கை மேலிட்டு வந்தீராயின், உங்கள் ஆசையை விட்டொழியுங்கள்; பறம்புநாடு முந்நூறு ஊர்களைக் கொண்டது என்பது உண்மையே; எனினும், அவற்றின்பால் பாரிக்கு உரிமையிலலை; அவன், தன்னைப் பாடிய இரவலர்க்கு அவ்வூர்களைப் பரிசிற்பொருளாகக் கொடுத்து எத்தனையோ ஆண்டுகள் ஆகின்றன; ஆகவே, அவற்றின்பால் ஆசைகொண்டு பயனில்லை. நான் இருக்கிறேன்; பாரி இருக்கிறான்; பறம்புமலை இருக்கிறது; இவையே எங்கள் உடைமை; பறம்புநாடு இல்லாதுபோயினும், பறம்பு மலையையாவது கைக்கொண்டு

போவோம் என்று எண்ணுவீராயின், அதுவும் உங்களால் இயலாது. முன்னர்க் கூறியவாறு, ஆற்றல்மிக்க பெரும் படைகொண்டு, மூவரும் ஒன்றி நின்று கடும் போரிடினும் பறம்புமலையைக் கைப்பற்றல் இயலாது; வேற்படை உங்களுக்கு வெற்றியைத் தராது; ஆகவே, முற்றுக்கை நீக்கி அகலுங்கள்; எவ்வாறாயினும் பறம்பினைப் பெறுவதே உங்கள் உறுதியாயின், அதற்குப் போர் துணைபுரியாது; அதைப் பெறக்கூடிய எளியவழி யொன்றுண்டு; அது என் ஒருவனுக்கே தெரியும்; அதையும் கூறிவிடுகிறேன் கேளுங்கள். பேரரசர் போர்புரிந்து பெறமுடியாத ஒன்றைப் பெண் ஒருத்தி பாடிப் பெற்றுவிடுவாள். ஆகவே, பறம்பு வேண்டும் என்று விரும்புவீராயின், நான் கூறுமாறு செய்யுங்கள்; பாரிபால் சென்று பாடிப் பரிசில் பெறும் பாணரைப்போல் வேடந்தாங்கிக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் மனைவிமார்களையும் பாணர்பின் செல்லும் விறலியர்போல் உருமாற்றி விடுங்கள். அவர்கள் முன்னே ஆட, பாணர் கையாழைக் கையில் ஏந்தியவராய் அவர்கள் பின்னே பாடிச்சென்று, பறம்பின் வாயிலில் நின்று பாரியைப் பாடிப் பறம்பினைப் பரிசிலாகக் கேளுங்கள்; பறம்பு உங்களுக்கு உறுதியாகக் கிடைக்கும்—பாடினால் கிடைக்கும் பறம்பு என்று கூறும் என் மறதியை என்னென்பேன்! பறம்புநாட்டைப் போன்றே, இப் பறம்புமலையும் பாடினோர்க்கு உரிமையாகிவிட்டதை மறந்தே போனேன்; பறம்பினை அளிக்கும் உரிமை பாரிக்கு இல்லை; ஆகவே, பறம்பினைப் பெறுதற்கும் வழியில்லை; வேண்டுமானால் அவனைத்தான் பெறமுடியும்; பாரியைப் பெறுதல் அருமையன்று; முன்னே, யான் கூறியவாறே சென்று அவனைப் பாராட்டி, 'பாரி! நினைவே வேண்டி வந்தோம் நாங்கள்' என்று இருகை ஏந்தி இரந்தால், இரப்போர்க்கு இல்லை என்று கூற அறமேற்கொண்ட அவன், 'வாரேன் என்று கூறுது, உங்கள்பால் வந்துநின்று உங்கள் உடைமை ஆகுவன்; ஆகவே, அவனைப் பெற அம் முறையினை மேற்கொண்டு, முற்றுக்கையை ஒழியுங்கள்,' என்று கூறினார்.

“முந்நூறு ஊரும் பரிசிலர் பெற்றனர் ;
யாமும் பாரியும் உளமே ;
குன்றும் உண்டு நீர்பாடினிர் செலினே.” (புறம்: ௧௧0)

“அளிதோ தானே பேரிருங் குன்றே:
வேலின் வேறல் வேந்தர்க்கோ வரிதே
நீலத்து இணைமலர் புரையும் உண்கண்
கிணைமகட்கு எளிதால் பாடினள் வரினே.” (புறம்: ௧௧௧)

“சகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி
விரையொலி கூந்தல் தும்விறவியர் பின்வர
ஆடினிர் பாடினிர் செலினே
நாடும் குன்றும் ஒருங்கீ யும்மே.” (புறம்: ௧0௯)

“பறம்பு பாடின ரதுவே ; அறம் பூண்டு
பாரியும் பரிசிலர் இரப்பின்
வாரேன் என்னுன் ; அவர்வரை யன்னே.” (புறம்: ௧0௮)

கபிலர் கூறிய அறிவுரையினைக் கேட்க மறுத்தனர் மூவேந்தர்கள். முற்றுக்கையினைக் கைவிட்டாரல்லர் ; அது, மேலும் பலநாள நீடித்தது. தம் அறிவுரை பயன் தராமை கண்ட கபிலர், அதை மேலும் மேற்கொள்ளாமல், பறம்பின் அகத்தே வாழ்வார்க்கு வேண்டுவன அளித்து, அவர்க்கு ஊக்கம் குன்றுவாறு காக்கத் துணிந்தார் ; பறம்பினுள் வாழ்வார்க்கு உணவுக்குறை இல்லை யெனினும், அவர்களுக்கு நெல்லரிசியாலான உணவு கிடைக்காத குறையொன்று இருப்பது கண்டார் ; அக் குறையினையும் நீக்க எண்ணினார் ; பறம்பிற்குள்ளே நெற்பயிர் விளையும் நிலங்கள் இல்லை ; நெல்லரிசி, பறம்பிற்கு வெளியே தான் கிடைக்கும் ; முற்றுக்கையைக் கடந்து வெளியே சென்று பெற்றுவருதல் இயலாது ; ஆகவே, அதற்கு ஓர் உபாயம் கண்டார் ; பறம்பு மலைக் கிளிகளை எல்லாம் பிடித்துப் பழக்கினார் ; அவற்றைக் கோட்டையைக் கடந்து வெளியே வெகுதொலைவு சென்று, ஆங்கே வயல்களில் விளைந்து முற்றிச் சாய்ந்திருக்கும் செந்நெற்கதிர்களைக் கொண்டுவருமாறு பணித்தார் ; அவையும்,

அவ்வாறே, நாள்தோறும் காலையில் கூட்டமாகக் கோட்டையைக் கடந்து சென்று, மாலையில் கதீர்களுடன் மீள்வ வாயின; இதனால், அகவாழ்வோர் அரிசி உணவும் பெற்று அகமகிழ்ந்தனர்; உற்றுழி உதவும் கபிலரின் இத் தொண்டைப் போற்றிப் புகழ்ந்தனர் ஒளவையாரும், நக்கீரரும். கபிலர் செய்த இவ் வுதவியினாலேயே, பாரி பகைவர்க்குப் பணியாது நின்று வெற்றிபெற முடிந்தது என்று நக்கீரர் பாராட்டினார்.

“புலம்கக் தாக இரவலர் செலினே
விரைபுரை களிற்றொடு நன்கலன் ஈயும்
உரைசால் வண்புகழ்ப் பாரி பறம்பின்
நிரைபறைக் குரீஇயினம் காலைப் போகி
முடங்குபுறச் செந்நெல் தரீஇயர் ஓராங்கு
இரைதேர் கொட்பின வாகிப் பொழுதுபடப்
படர்கொள் மாலைப் படர்தந் தாங்கு.”

—ஒளவையார் : (அகம் : ௩௦௩)

“உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
வாய்மொழிக் கபிலன் சூழ்ச்சேய் நின்று
செழும் செய் நெல்லின் விளைகதிர் கொண்டு
தடந்தாள் ஆம்பல் மலரொடு கூட்டி
யாண்டுபல கழிய வேண்டுவயின் பிழையாது
தாளிடுஉக் கடந்து வாளமர் உழக்கி
ஏந்துகோட்டு யானை வேந்தர் நட்டிய
கடும்பரிப் புரவிக் கைவண் பாரி.”

—நக்கீரர் : (அகம் : ௭௮)

முற்றுகையிட்டுப் பணியவைத்தல் மூவேந்தரால் இயலாது என்பதை அறிவான் எனினும், மூவேந்தரால் பறம்பு முற்றுகை யிடப்பட்டுள்ளது என்ற இழிசொல் கேட்கப் பாரி அஞ்சினன்; முற்றுகை பலநாள் நீடிப்பதை வெறுத்தான்; பறம்பினின்றும் அவரை விரட்டுதல் வேண்டும் என்று முடிவு செய்தான்; ஒருநாள் வீரர் சூழ வெளியே வந்தான்; வாள்வலி காட்டிப் போரிட்டான்;

அவன் தாக்குதல் எதிர்பாராதது; ஆகவே, மூவேந்தர்படை, பாரியின் வீரர்க்கு எதிரிநிற்க மாட்டாது நிலைகுலைந்து தோற்றது; பாரி வேந்தரை ஒட்டி வெற்றி பெற்றான்.

பாரியின் புகழ் இயல்பாகவே எங்கும் பரவியிருந்தது. இம் முற்றுக்கை அவன் புகழை மேலும் உயர்த்துவ தாயிற்று. பாரியின் புகழ் வளர்வதைக் கண்டு பொருமை கொண்ட மூவேந்தர்கள், அவன் புகழ் மேலும் வளரத் தாமே காரணமானது கண்டு வெட்கித் தலைகுனிந்தனர். அவனை வாழவிடக் கூடாது என்ற எண்ணம் அவர்க்கு முன்னையினும் பன்மடங்கு மிக்கது. ஆனால், பாரியைப் போரில் வெல்வதோ இயலாது; அதை அவர்கள் நேரி லேயே அறிந்துகொண்டனர். ஆகவே, அவர்கள் போர் முறையை மேற்கொள்ள விரும்பவில்லை; கபிலர் கூறியன அவர் கவனத்திற்கு வந்தன; பேரரசர்கள் பிழை நெறி செல்லார் என்றே கபிலர் கூறினார். ஆனால், அப் பேர ரசர்களின் பொருமை உள்ளம், அவர் நெறி தவறு வதைத் தடுக்காது போயிற்று; கபிலர் கூறியவாறே, பாணர்போல் சென்று பாரியைப் பாடிப் பரிசிற்பொருளாக அவனையே பெற்று, உடன்கொண்டு சென்று உயிர்க் கொலை புரிந்துவிட்டனர்.

அந்தோ! மாரியனைய பாரி மறைந்துபோனான்; அவன் மறைவுகேட்ட பாணர் பரிந்தனர்; வயிரியர் வருந் தினர்; இரவலர் ஏங்கினர்; கபிலர் கண்கள் கடல்களாயின; பாரிஇல்லா வாழ்வு, பாலைநில வாழ்வுபோல் பாழ் என எண்ணினார்; அவர் பாரியை இழந்து வாழ விரும்பவில்லை; அவரும் அவனைத் தொடர்ந்து உயிர் இழக்கவே விரும்பி னார். ஆனால், தன்பால் வந்து இரந்துநின்ற மன்னர் களின் மனக் கருத்தறிந்த பாரி, இனி, தான் உயிர் வாழ்தல் இயலாது என்பதனை உணர்ந்தவனாகி, உயிர்த்தோழர் கபிலரை அழைத்து, “புலவர் பெருந்தகையே! இனி நான் உயிர் வாழேன்; அது குறித்து நான் மனங்கவலேன்; என் பிரிவினைப் பொறுது உயிர் விடாதிருக்கத் தங்களை வேண்டுகிறேன்; தாங்கள் இன்னும் சிலநாள் வாழவேண்டும்

என்பது என் விருப்பம்," என்று கூறி வேண்டிக்கொண்டான். பாரியின் அன்புக் கட்டளையினை மறுத்தல் கபிலரால் இயலாதுபோயிற்று; அவனோடு உயிர்விடும் எண்ணத்தை ஒழித்துவிட்டார். உயிரோடிருந்து பொருள் கொடுத்துப் புலவரைப் போற்றித் தமிழ் வளர்த்த பாரி, தன்னோடு இறக்கத் துணிந்த கபிலரை இருக்கப்பணித்து, இறந்தும் தமிழ் வளர்த்தான்; அவன் வேண்டாதிருப்பின், அவனோடு கபிலர் இறந்திருப்பார்; அப்போதே இறந்திருந்தால், அதற்குப்பின் பாடிய அவர் பாடல்களைத் தமிழ்மூலகம் பெற்றிராதன்றோ? ஆகவே, அப் பாடல்களைப் பாடினார் கபிலரே எனினும், அவை பாரியின் அன்பளிப்பு! வாழ்க அவன் புகழ்!

மறைந்து மன அமைதி கொள்ளவிடாது, இருந்து துன்புறச்செய்த பாரியின் செயல், அவருக்குப் பெருந்துயர் அளித்தது. அத் துயர் பொருக் கபிலர், "பாரி! உன்னோடு உடன்வந்து, 'உயிர்த்துணைவன் கபிலன்' என்ற பெரும் புகழ்பெற விரும்பிய என்னைத் தடுத்து, அப் புகழினைப்பெற வொண்ணாது செய்துவிட்டாய்; பாரி! நான் புகழ் பெறுவதை நீ விரும்பவில்லைபோலும்? உன்னை நான் என் உயிர்த்துணைவன் என்று எண்ணியது தவறு; உண்மை நண்பனாயின், நான் புகழ் பெறுவதைத் தடுத்திருக்கமாட்டாய்; உடன் வருவதைத் தடுத்து, உயர் புகழ் பெறுவதைக் கெடுத்துவிட்டாய்; ஆகவே, என்பால் அகம் நிறைந்த அன்புடையை அல்லை; வாழ்ந்த காலத்தில் நீ காட்டிய அன்பும், உண்மை அன்பன்று என்பதை இப்போதுதான் உணரலானேன்; எனினும் இப்பிறப்பில், உலகத்தார் கண்களுக்கு, உண்மை நண்பர்கள்போல் வாழ்ந்து காட்டியதைப்போன்றே, மறுபிறப்பிலும் நின்னோடு கூடிவாழ விரும்புகிறேன்; அப்பேறு எனக்குக் கிடைக்குமாக!" என்று பாரியைக் பிரிந்து வாழ விரும்பாத தம் உள்ளத் துயரை உணர்த்தினார்.

“பாரி!

கலந்த கேண்மைக்கு ஒவ்வாய்; நீ எந்

புலந்தனை ஆகுவை புரந்த யாண்டே;
 பெருந்தகு சிறப்பின் டட்பிற்கு ஒல்லாது,
 ஒருங்குவரல் விடாது, 'ஒழிக' எனக்கூறி
 இனையை ஆதவின், நினக்கு மற்றுயான்
 மேயினேன் அன்மையானே; ஆயினும்
 இம்மை போலக் காட்டி, உம்மை
 இடையில் காட்சி நின்னோடு
 உடனுறை வாக்குக உயர்ந்த பாடே." (புறம்: உடகூ)

கபிலர் உயிர் வாழ்வதற்குப் பாரியின் வேண்டு
 கோளையன்றி, வேறு சில கடமைகளும் காரணமாம்;
 மறைந்த பாரிக்கு மகளிர் இருவர் இருந்தனர்; இளமையும்
 ஈடிலா அழகும் உடையார்; மணப்பருவம் எய்திய மங்கை
 யர்; தந்தையின் பிரிவுத் துயரைத் தாங்கமாட்டாது
 நொந்த உள்ளத்தினர். ஆதரவு அற்ற அவர்களுக்கு அருந்
 துணையாய் இருந்து, அவரைத் தக்கவர்க்கு மணம் செய்து
 வைத்தல், அவர் தந்தையின் தோழனாகிய தம் கடனே
 என்று உணர்ந்தார் கபிலர்; அதனால், அவர்க்கு மணம்
 செய்து மகிழும் வரையில் மண்ணுலக வாழ்வை மறுப்பது
 கூடாது என மனந்துணிந்தார்.

பாரியை இழந்து பாழ்பட்ட பறம்பில் இருந்து
 வாழ்தல் இனிக் கூடாது என்று எண்ணி, அவன் மகளிரை
 யும் அழைத்துக்கொண்டு பறம்புநீங்கிச் செல்வாராயினர்.
 பறம்பு நீங்கிச் செல்லும் அவர், "வந்தோர்க்கெல்லாம்
 வகை வகையான சுவைகொண்ட உணவளித்துப் பேணிய
 பறம்பே! நீயும் பாரியை இழந்தனை; நாங்களும் அவன்
 பிரிவுகண்டு செயலற்றோம்; இன்று கண்கள் நீர் ஒழுக
 நின்னை வணங்கிப் பிரிந்து செல்கிறோம்; எம்மை இன்று
 வரை புரந்த பறம்பே! நீ வாழி! மழை தொழில் மறப்
 பினும், இயற்கை வளத்தில் என்றும் குன்றாக் குன்றே!
 நீ வாழி! உழுது பயிரிடுவோர்க்கு உறுபொருள் அளித்
 துப் புரக்கும் விளைநிலம் பல்கொண்ட பறம்பே! நீ வாழி!
 பாறையும் சிறு குன்றுமே கரையாய் அமையப் பிறைபோல்
 வளைந்த உண்ணுநீர்க் குளங்களால் நிறைந்த பறம்பே!

நீ வாழி! .கன்றை வீட்டில் விட்டுக் கவலையின்றிச் சென்று காட்டில் புல்மேய்ந்து பசுக்கள் மனைநோக்கி வரும் மாலேக் காட்சிகளால் எங்கள் மனதை மகிழ்வித்த பறம்பே! நீ வாழி! பளிங்குநீர்ச் சனையையும், பாறைகளிடையே ஒவென ஒலித்துக்கொண்டே உருண்டோடும் அருவிகளையும் உடைய பறம்பே! நீ வாழி! பாரியின் ஆட்சிச் செம்மையால் சான்றோர் பலரைப் பெற்றுப் பெருமை கொண்ட பறம்பே! நீ வாழி! பாரி வாழ்ந்த காலத்தில், அவன் புகழால், பிறநாட்டு மக்கள் மனக் கண்ணிற்கு விருந்தளித்து மகிழ்ந்த சிறப்பினை இழந்து, இப்போது ஏனைய மலைகளேபோல் காண்போர் கண்களுக்கு மட்டுமே காட்சியளிக்கும் பறம்பே! நீ வாழி!” என்று பறம்பின் பல்வேறு சிறப்புக்களையும் எண்ணி எண்ணி வருந்தி அழுது கொண்டே சென்றார்.

முழுநிலா ஒளிவிடும் ஒருநாள், அவர்கள் சிற்றூர் ஒன்றில் ஒரு சிறிய குடிசைத் திண்ணையில் இருந்து இளைப்பாறிக்கொண்டிருந்தனர்; அப்போது உப்பு வணிகர், உப்பு மூட்டை ஏற்றிய தங்கள் வண்டிகளை வரிசையாக ஓட்டிக் கொண்டு அவ்வழியாகச் சென்றனர்; வண்டிகள் வரிசையாகச் செல்லும் ஒழுங்கைக் கண்ட இளமங்கையர் இருவரும், தம் துயர் மறந்து எழுந்தோடினர்; அவ்வீட்டிற்கு முன்னே இடப்பட்டிருந்த குப்பைமீது ஏறி நின்று அவ்வண்டிகளை ஒன்று, இரண்டு என வரிசையாக எண்ணி மகிழ்வாராயினர்; அக் காட்சியை வீட்டுத் திண்ணையிலிருந்தவாறே கண்ட கபிலர் கண்கள் நீர்கொண்டன; பறம்பு மலையில் பண்டு தாம் கண்ட காட்சியொன்று அவர் மனக் கண்முன் வந்துநின்று அவர் உள்ளத்தைக் கலக்கிறது.

மூவேந்தர் முற்றுக்கை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலம்; பாரியின் மகளிர் இருவரும், பறம்பின் மிக வுயர்ந்த உச்சியொன்றில் ஏறிநின்று, வெளியே பறம்புமேய்ச் சூழ இருந்த பகைவர் படையினைக் கண்டனர்; பகைவர் படையின் பெருமை கண்டு பயங்கொள்வதற்குப் பதிலாக நகைகொண்டனர்; “நம் தந்தையோ ஒரு குறுநில

மன்னன்; பகைவர்களோ, பேரரசர்கள்! பறம்புமலை ஒன்றைக் கைப்பற்ற, மூன்று பேர் அரசரின் பெரும்படை! அவர்கள் படையில் கலந்துவந்துள்ள குதிரைகள் தான் எவ்வளவு! ஒன்று, இரண்டு....அம்மம்ம! எண்ணிக் காணவே இயலாதுபோலும்!” என்றெல்லாம் கூறிக் கூறிச் சிரித்தனர். ‘அக்காட்சியைக் கண்டு களித்த கண்களால், அவர்கள் குப்பை மேடேறி உப்புவண்டி எண்ணும் இந்தக் காட்சியையும் காணநேர்ந்ததே!’ என்று எண்ணினார்; துயர் மிகுந்தது; ‘அந்தோ!’ என்று கூறி அழுதார்.

“குப்பை ஏறி உமணர்

உப்பொய் ஒழுகை எண்ணுப மாதோ!

நோகோ யானே; தேய்கமா காலே!...

அண்ணல் நெடுவரை ஏறித், தந்தை

பெரிய நறவின் கூர்வேல் பாரியது

அருமை அறியார், போரெதிர்த்து வந்த

வலம்படு தானே வேந்தர்

பொலம்படைக் கலிமா எண்ணு வோரே.” (புறம்: ககசு)

அழுகையொலி கேட்டு அங்கு வந்த மகளிர் இருவரும் புலவர் புலம்புவது கண்டனர்; இதுகாறும், அவர் உறு துணையால் தங்கள் துயரை ஒருவாறு மறந்திருந்தனர்; இப்போது அவர் துயர் உறுவது காணவே, இவர்களும் துயருற்றனர்; தங்கள் தந்தையோடு வாழ்ந்த வாழ்வை எண்ணினர். “சென்ற முழுநிலா அன்று எங்கள் பறம்பில் எங்கள் தந்தையோடிருந்து மகிழ்ந்தோம்; இன்றும் முழுநிலா நாள்தான்: ஆனால் இன்று? எங்கள் தந்தை எங்க ளோடில்லே; அவரை இழந்துவிட்டோம்; எங்கள் குன்றும் பகைவர் கைப்பட்டுவிட்டது; பகைவர்கள் பேரரசர் கள்தாம்; ஆனால், அவர்கள் எங்கள் தந்தையைக் கொன்று பறம்பினைக் கொண்டது போர்புரிந்து அல்லவே! வஞ்சித்தன்றோ கொண்டனர்?” என்று வாய் விட்டு அழுவாராயினர்.

“அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் ணிலவின்,

எந்தையும் உடையேம்; ஏம் குன்றும் பிறர்கொளார்;

இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண்ணிலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்தர்(?) ஏம்
குன்றும் கொண்டார்; யாம் எந்தையும் இலமே?"

(புறம்: ௧௧௨)

பாரியை நினைந்து புலம்பிக்கொண்டிருந்த புலவர் பெருந்தகையார், அவன் மகளிரின் அழகையொலிகேட்டு உணர்வுற்றார்; அம் மகளிர்க்கும் அறிவுரைகள் பல கூறித் தேற்றினார். “செல்வ வாழ்விலே சிறக்க வாழ்ந்த இவர்கள், இவ்வாறு தனிமையில் வாழ்நேரின், அவர் உள்ளம் வாடும்; தனிமை, துயர் வளரத் துணைசெய்யுமன்றோ? ஆகவே, உள்ளத் துயர் தீர்க்கும் உறுதுணையே அவர்களுக்கு இப்போது தேவை: தாய் தந்தையர்க்குப்பின், மகளிர்க்கு உறுதுணையாவார் அவர் கணவரே; ஆதலின், இம் மகளிர்க்கு விரைவில் மணம் முடித்தல் வேண்டும்,” என்று கருதினார். உடனே பாரியின் பெருமைக்கும், இம் மகளிரின் அருமைக்கும் ஏற்ற ஆண்மகனைத் தேடிக் காண வேண்டிய கடமையைக் கபிலர் மேற்கொண்டார்.

கூ. கபிலரும் விச்சிக்கோவும்

விச்சி என்றொரு மலை உண்டு; அதைச் சூழ இருந்த நாடு விச்சிநாடு எனப்படும்; அம் மலையையும், அந்நாட்டையும் விச்சியர் என்ற ஓர் அரசு இனத்தார் ஆண்டுவந்தனர்; அவர்களிடத்தே விற்போர் வல்ல வீரர் நிறைந்த பெரும்படையுண்டு; விச்சியர் குலத்தில் அப்போது விச்சிக்கோ என்ற பேரரசன் ஒருவனும், இளவிச்சிக்கோ என்ற சிற்றரசன் ஒருவனும் இருந்தனர்; விச்சிக்கோ வாட்போர் வல்லவன்; அவன் வாளேந்திக் களம் புகுந்தால், அவனை, எவர்க்கும் வணங்காமன்னரும் வணங்குவார்; அவனுக்குப் பணிந்து திறைகொடா மன்னர் எவரும் இரார்; அவன் ஆற்றலையும், குடிப்பெருமையையும் கபிலர் அறிவார்; மேலும், கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனாகிய கண்டரக்கோப்பெருநள்ளியோடு தொடர்புடையவகையும் காணப்பட்டானாகவே, இவனும், அவனைப்போன்றே பேருள்ளம் படைத்திருப்பான் எனவும் எண்ணினார்; இவ்வாறு குலத்தாலும், குணத்தாலும், கொடையாலும், கொற்றத்தாலும் சிறந்து விளங்கிய விச்சிக்கோ, பாரிமகளிரை மணக்கும் தகுதியுடையவனே என்று கருதினார். உடனே, மகளிரையும் உடனழைத்துக்கொண்டு அவன் பால் சென்றார்; அவனைக் கண்டு, “விச்சிக்கோவே! இவ்விள மங்கையர் இருவரும், முல்லைக்குத் தேரீந்த வள்ளியோன் மகளிர்; நான் ஒரு பரிசிலன்; மேலும் அந்தணன்; ஆகவே, கேட்கவும், கொடுக்கவும் உரிமை உடையேன் நான்; இவரை மணந்துகொள்ளத் தக்க மாண்புடையாய் நீ என உணர்ந்தேன்! ஆகவே நான் இவர்களைத் தருகிறேன்; ஏற்று மணந்து இனிது வாழ்க!” என்று வேண்டினார். ஆனால் அவர் வேண்டுகோள் வீணாயிற்று; பேரரசர் மூவர்க்கும் பகைவனாகிய பாரியின் மகளிரை மணந்து கொண்டால், அவ்வரசர் பகைப்பர் என அஞ்சியோ, அம் மகளிரின் சீர் அழிந்த செல்வ நிலை கண்டு நாணியோ, அம் மகளிரை மணக்க விச்சிக்கோ மறுத்துவிட்டான்.

எ. கபிலரும் இருங்கோவேளும்

விச்சிக்கோன்பால் விடைபெற்ற கபிலர், பாரிமகளிர் பிறந்த வேளிர் மரபிலேவந்த இருங்கோவேள் என்பா னிடம் சென்றார். வட நாட்டில் ஒரு முனிவன் செய்த வேள்வியில் தோன்றி, அகத்தியர் தமிழ்நாடு வந்தபோது அவர் அழைக்க அவருடன் வந்த பதினெண்வகை வேளி ருள் ஒருவன், துவரை என்ற ஊரிலிருந்து நாடாண்டு வந் தான். அத் துவரை, மைசூருக்கு வடமேற்கே ஐம்பது கல் தொலைவில் உளது; துவாராபதி எனவும் துவார சமுத் திரம் எனவும் வழங்கப்பெறும்; இப்போது, பழைய வீடு எனப் பொருள்படும் 'ஹளேபீடு' என்ற கன்னடப் பெய ரால் அழைக்கப்படுகிறது.

அவ்வாறு வந்த அந்த வேளிர்மரபில் நாற்பத் தொன்பதாம் தலைமுறையில் பிறந்தவன் இந்த இருங்கோ வேள். இருங்கோவேளுக்குப் புலி கடி.மான் என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு; வேள்குல அரசர்களுள் சளன் என்ற பெயருடையான் ஒருவன் இருந்தான்; அவன் ஒருநாள் காட்டில் வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்தான்; அப்போது, ஆங்கே தவம் செய்து கொண்டிருந்த ஒரு முனிவரைப் புலி ஒன்று தாக்க நெருங்கியது; அதுகண்டு அஞ்சிய முனிவர், அருகே வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்த சளனைக் கூவி, "புலியைக் கொல் சள! கொல் சள!" என்று பொருள்படு மாறு "பொய் சள! பொய் சள!" என்று கூறினார்; அவனும் அக்கணமே அம்பெய்து அப் புலியைக் கொன்றான்; அவன் செயல்கண்டு மகிழ்ந்த முனிவர், சளனை அருகில் அழைத்து, "அரசே! நின் வெற்றி கண்டு மகிழ்ந்தேன்; இவ் வெற்றிப் புகழ் நின்று விளங்க, இன்றுமுதல் நின்மரபு, பொய்சள மரபு என்ற பெயர் பெறுக," என்று வாழ்த்தி அனுப் பினார். அப் பொய்சள மரபோடு தொடர்புடைய வேளிர் மரபிலே வந்தவன் ஆதலின், அவ்வெற்றியை நினைப்பூட் டிச் சிறப்பிக்கும் வகையால் இருங்கோவேள், புலியை வென்ற பெரியோன் என்று பொருள்படுமாறு, புலிகடி

மால் என்ற பெயர் பூண்டான்; சிற்றரையம் பேரரையம் என்ற இருபெரும் பகுதிகளைக்கொண்ட 'அரையம்' என்ற பேரூர், இவ் வேளிர்க்கு உரியது; அவன் நாடும், ஊரும் காடும், மலையும் பொன்வீளையும் வளம் மிகுந்தது; இருங்கோவேள் பகைவர் அஞ்சத்தக்க பெரும்படை உடையவன்; ஆண்மையால் ஆற்றலால் சிறந்திருந்த காரணத்தால், பாணர் வேண்டும் பொருளெலாம் அளித்துப் புரக்க வல்லன்.

இவ்வாறு எல்லா வகையாலும் இருங்கோவேள் சிறந்து விளங்குவது கண்ட கபிலர், பாரி மகளிரை மணக்கும் தகுதிபெற்றவனே இவனும் என்று கொண்டு, அரையம் சென்று அவனைக் கண்டார். அவனை அணுகி, "வேளிருள்வேளே! இம் மகளிரா, முல்லைக்கு மணித்தேரும், இரவலர்க்கு முந்நூறாரும் கொடுத்துப் புகழ்கொண்ட பறம்பிற்கோமான் பாரியின் மகளிர்; நான் இவர் தந்தை தோழன்; அந்தணன்; புலவன்; அரசரும் கண்டஞ்சும் ஆண்மையும், பாடிவரும் பாணர்க்குப் பொன்னை அள்ளி வழங்கும் அருளும் ஒருங்கே உடையாய் நீ என்பது உணர்ந்தேன்; ஆகவே உனக்கு மணம் செய்துகொடுக்க எண்ணி இம்மகளிரை அழைத்து வர்துளேன். இவர்க்கு மகிழ்ச்சியும், எனக்கு மன அமைதியும் உண்டாக் இவர்களை ஏற்றுக்கொள்க," என்று வேண்டி நின்றார்.

ஆனால், இருங்கோவேளும் கேளாக் காதன் ஆயினான். மகளிரை மணக்க அவன் மறுத்துவிட்டான். பேரரசர்களும் விரும்பும் பெரும் புலவராய் தம் வேண்டுகோள் மறுக்கப்படுவது கண்டார் கபிலர்; கண்கள் சிவப்பேறின; உதடுகள் துடித்தன; உறுத்து நோக்கினார். "இருங்கோவேளே! நீ, ஆற்றலும் அருளும் உடையாய் என்று கொண்டு அறிவிழந்தேன்; பழியொடு படர்ந்தது நின் குடி என்பதை நான் மறந்தே போனேன்; புலவர்கள் பொருளுரையினைப் புல்லென மதித்தல் உங்கள் குடிக்கு இயல்பு என்பதையும் மறந்தேன்; எம்போலும் புலவராலும் போற்றப்படும் புலமை வாய்ந்த கழாதத்தலையாரை,

உன்போலும் அறிவு படைத்த உங்கள் முன்னோன் ஒருவன் இகழ், அதுகண்டு அவர் சினந்து நோக்க, அதனால் உங்கள் அரையப் பேரூர் அழிந்துபோனதை மறந்தேன்; அவன் வழிவந்த உன்னிடம்மட்டும் உயர்ந்தோர் ஒழுக்கம் எவ்வாறிருக்கும்? நின்னைப் பழித்துப் பயன் என்? அது நின் குலப்பண்பு! அப் பண்புணராது, உன்னை வந்து கண்டு வேண்டுகோள் விடுத்த நானே அறிவிலி! வருகிறேன்; வேளே! வாழ்க நீ ஊழி! வெல்க நின்கொற்றம்!” என்று உளர்துடிக்கப் பேசி வெளியேறினார் கபிலர்.

இரு இடங்களில் தம் சொல் ஏற்கப்படாதது காணக் கபிலர் உள்ளம் நாணிற்று. “எம்புகழ் பாடமாட்டாரா கபிலர்! எம்மைவந்து காணமாட்டாரா கபிலர்! என்று பேரரசர்களாலும் விரும்பப்படும் நான், குறுநில மன்னர்களால் இகழப்பட்டேனே,” என்று வருந்தினார். “எங்கும் சென்று எவரையும் இரந்து நிற்கும் இயல்பினன் நான், என் சொல் ஏற்கப்படாமை கண்டு வருந்தவில்லை; இவர்கள்—பெருங்கொடை வள்ளல் பாரியின் மகளிர்—இகழப்பட்டனரே! என்றே வருந்துகிறேன். தந்தை இருந்தால், தங்களை மணக்க விரும்பி, தங்கள் பறம்பு நோக்கி வரும் இளவரசர் கூட்டத்தைக் கண்டு களிக்க வேண்டிய இவர்கள், தங்கள் கால்கடுக்க, பிற அரசர் அவைக்களம் ஏறி அவமானப்படவந்ததே! அதுகாண அன்றே என் கண்கள் நாணுகின்றன? இத்தகைய இழி குணம் மிக்க இளைஞர்களிடத்தே இனிச் செல்லேன்; என் சொல் செல்லும் இடமாய், இவர்க்கும் ஏற்ற இடமாய்க் கண்டே செல்வேன். அவ்வாறு செல்லும்போதும் நான் மட்டும் தனித்துச் செல்வேனே அல்லாமல், இணக்கம் அறிவிக்கா அரசர்முன் இவரையும் அழைத்துச் செல்வேன்,” என்று முடிவு கொண்டார்.

அத்தகையான் ஒருவனைத் தேர்ந்து, அவன் ஒப்புதல் பெற்று வரும்வரை இவரைத் தக்கார்பால் ஒப்படைத்துச் செல்லுதல் வேண்டும் என்று எண்ணினார். மலையமான் நாட்டுத் திருக்கோவலூர் செந்தண்மை மிக்க அந்தணர்

நிறைந்தது என்பதை அவர் முன்னரே அறிவார்; அவர் மலையாளமாதேடு வாழ்ந்த காலத்தில், அவ் வந்தணருள் சிலரை அவர் அறிந்திருத்தலும் கூடும். ஆகவே, பாரி மகளிரை அழைத்துக்கொண்டு திருக்கோவலூர் சென்று, ஆங்கே தமக்குத் தெரிந்த பார்ப்பார் சிலரிடத்தில் அவர் அருமை பெருமை கூறி “அன்புடன் ஒம்புக!” என்று ஒப்படைத்து, “விரைவில் மீண்டுவருவேன்; அதுவரை ஆற்றியிருங்கள்,” என்று அம் மகளிர்க்கும் ஆறுதல் கூறி வந்தார்.

கபிலர், அன்றுவரையிலும், ‘பாரி’ ‘பறம்பு’ என்று எண்ணியிருந்தாராதலின், பெருஞ் சுற்றம் ஒன்று தம் பின்னிருப்பதையே மறந்தார். அவர்களும், அவர் துயர் அறிவார் ஆதலின், தங்கள் வறுமை நிலை குறித்து அவர் பால் வாய்திறவாராயினர். ஆனால், அவர்கள் வறுமையின் கொடுமை, அவர்களை மேலும் அடங்கியிருக்கவிடவில்லை. எவ்வளவோ பொறுத்தும் பார்த்தனர்; இயலவில்லை. இறுதியில், பாரி மகளிரைப் பார்ப்பார்பால் ஒப்படைத்து அவருக்கேற்ற கணவரைத் தேடிப் புறப்படும்போது, அவர் முன் சென்று நின்றனர். வந்து நின்றோர் உடல்நிலை கண்டே, கபிலர் அவர் உள்ளக் கருத்தை உணர்ந்துகொண்டார்; பாரிமகளிர்க்கு மணம்முடித்த பின்னர் ஒரு நாளும் அவர் உயிர்வாழ விரும்பவில்லை; ஆகவே, அவர் மணத்திற்குப்பின், இவர்க்கு வேண்டுவன பெற்றுத் தந்து பின்னர் விடைபெறுதல் இயலாது என்பதை உணர்ந்தார்; அவர் எவ்வாறாயினும் ஆசை என்று, அறவே மறந்துவிடுதலும் அறிவுடையோர் செயலன்று; ஆகவே, பாரிமகளிர் மணமுயற்சிக்குமுன், இவர்க்கு வேண்டும் பணமுயற்சியினை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று எண்ணினார்.

அ. கபிலரும் கடுங்கோவாழியாதனும்

கபிலர் காலத்தில் சேர நாட்டில் செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன் என்பவன் ஆண்டுவந்தான்; சேரர் மரபில் இரும்பொறை மரபினர் என்ற பிரிவினர், சேர நாட்டின் ஒரு பகுதியை ஆண்டுவந்தனர். இம் மரபினைத் தோற்று வித்தவன் அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை என்பவன்; அவன் மகனே செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன்; வேளாவிக்கோமான் பதுமன் என்பவன் மகனே மனைவியாகப் பெற்றிருந்தான்; அவள் பொற்பும் கற்பும் ஒருங்கே பெற்றவள். இவளோடு உடன்பிறந்தா ளொருத்தி, சேரரின் மற்றொரு கிளையினைச் சேர்ந்தோனும், செங்குட்டுவன் தந்தையுமான இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் இளைய மனைவியாவாள். செல்வக் கடுங்கோவின் தவமகனே, தகடூர் எறிந்த பெருஞ் சேரலிரும்பொறை என்ற வீரமகன்.

கடுங்கோவாழியாதன் ஆட்சிக்குவந்த தொடக்கத்தில், அவன் நாடு அளவில் சுருங்கியிருந்தது. அவன் “இச்சிறிய இடத்தையா ஆள்வது?” என எண்ணினான். “உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்” என்பர் வள்ளுவர். இவன் அதை அறிந்தவன்போல், ‘இந் நாடு அனைவர்க்கும் பொது’ என்ற சொல் கேட்கவே நாணுவான்; உலக அரசர் எல்லாம் தன் ஏவல் வழி நிற்கவேண்டும்; உலகனைத்தும் தன் ஒரு குடைக்கீழ் வரவேண்டும் என விரும்பினான். “உள்ளம் இலாதவர் எய்தார் உலகத்து, வள்ளியம் என்னும் செருக்கு,” என்பவாகலின், தன் ஆசையைக் குறைவறப் பெறும்வரை அவன் ஊக்கம் குறைவானல்லன்; இடம் சிறிது, இடம் சிறிது என்ற எண்ணம் அவனுள்ளிருந்து ஊக்கிக்கொண்டே யிருந்தது :

“வையங்காவலர் வழிமொழிந்தொழுகப்

போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொல் பொறாஅது

இடம் சிறிது என்னும் ஊக்கம் தூர்ப்ப

ஒடுங்கா உள்ளத்து ஒம்பா ஈகைக்

கடந்தடு தானைச் சேரலாதன்.”

(புறம்: அ)

என இவன் சிறப்பிக்கப்படுதல் காண்க. நன்கு தேர்ந்த நால்வகைப் படையினைப் பெற்றான்; அவன் வீரரும், அவனைப்போன்றே வீரமும் மானமும் ஒருங்கே பெற்றவராயினர். 'போர்க்குறிக்காயமே புகழின் காயம்; அது புண் அன்று; புகழின்கண்' என்ற எண்ணமுடையார் அவர்; 'வாள்முகம் பொறித்த மாண்வரி யாக்கையர்' என அவர் முகப்புண் புலவர்களால் பாராட்டப் பெறும்; 'பகைவர் கோட்டையைப் பற்றாமுன் உண்ணவும் மாட்டோம்' என உறுதிமொழி உரைத்துக் கோட்டையைப் பிடிக்க நாள் பலவாயினும் அதுவரை உண்ணாதிருந்தே உள்ளியது முடிக்கும் உரனுடையார்; பகையரசர் ஊர்ந்து செல்லும் பட்டத்து யானையைக் கொன்று கைக்கொண்ட அதன் கொம்பை விலையாகக் கொடுத்துப்பெற்ற கள்ளையே உண்ணும் உறுதியுடையார். இத்தகைய வீரம் மிக்க பெரும் படையினைப் பெற்றிருந்த காரணத்தினால், ஒரே களத்தில் சோழ, பாண்டியராகிய இரு பெரு வேந்தரை வென்று சிறந்தான் செல்வக்கடுங்கோ. பிற அரசர்களை வென்று வீறுபெற்றவர்கள் எல்லாம் இவனுடன் போரிட்டுத் தோற்று, 'இனி நாங்கள் நிற்படை சேர்ந்து நின் ஆணை வழி நிற்போம்' என்று சூளுரைத்துப் பணிந்து வாழ்வார். இவ்வாறு பெருவீரனாய், பெரும்படை உடையனாய் இருந்தமையால், பகைவர் திறைதந்தாலன்றி வஞ்சினம் தணியா வீரனாய் விளங்கி, போர் பல வென்று விழுப்புக்கழ்பெற்று விளங்கினான் வாழியாதன்.

செல்வக்கடுங்கோ பெருவீரனாதலோடு, சிறந்த கொடையாளனாகவும் காணப்பட்டான்; அந்தணர்க்கு அருங்கலங்களை அளிக்குங்கால், அப் பொருளோடு அவர் கையில் வார்த்த நீர் ஓடியே அவன் அரண்மனை முற்றம் சேறுபட்டிருக்கும். தன்னைப் பாடிவரும் பாணர் முதலியோர்க்குப் பகையரசர் திறையாகத் தந்த யானைகளை அளிப்பதோடு, அளக்கும் மரக்காலின் வாயும் தேய்ந்து போகுமாறு நிறைய அளந்த நெற்குவியல் பலவும் அளிப்பான். "தொன்று திறைதந்த களிறொடு நெல்லின், அம்

பண அளவை விரிந்து உறைபோகிய, ஆர்ப்பதம் நல்கும் என்ப." தன்புகழ் பாடிவரும் கூத்தர் முதலியோர், தன் அரண்மனை நோக்கி வருவதை வெகு தொலைவில் கண்ட போதே, "அவர்களுக்குத் தேரும் குதிரையும் அளித்து அனுப்புக" என்று ஏவலர்க்கு ஆணையிடும் அருள் உள்ளம் உடைபான்; "புறஞ்சிறை வயிரியர்க் காணின், வல்லே எஃகுபடை அறுத்த கொய்சவல், புரவி அலங்கும் பாண்டில் இழை அணிந்து ஈம்" என்னும் ஆனக் கொள்கையன் என இவன் புகழ் பாடுவர் புலவர். இவனைப் பாடிவரும் எவரும் 'தென்கடல் முத்தொடு நன்கலம்' பல பெற்றே திரும்புவர்.

கொற்றமும் கொடையும் சிறக்கப்பெற்ற செல்வக் கடுங்கோ சிறந்த பல குணங்களும் பெற்றவனாவான்; வினையாட்டே வினையாம்; ஆகவே, குற்றம் எதையும் வினையாட்டாகவும் செய்தல் கூடாது; 'நகையுள்ளும் இன்னாது,' 'நகையேயும் வேண்டற்பாற் றன்று' என்பர் வள்ளுவர்; வாழியாதன் வினையாட்டாகவும் பொய்கூறி யறியான். புறங்கூறுவோன் பூமிக்குப் பாரமாவான்; அவனை உலகில் வாழவிடல் கூடாது; 'ஆனால் பொறுமையில் சிறந்தது பூமி; பொறுப்பது பூமிக்கு அறம்; ஆகவே, அவ் வறம் கருதியே பூமி அவனைப் பொறுக்கிறது,' என்று கூறிப் புறங்கூறுவான் கொடுமையை விளக்குவர் வள்ளுவர்; ஆகவே, புறங்கூறப் பார்த்திருத்தல் கூடாது; அதிலும் பகைவன் புறங்கூறுகிறான் என்றால், அவனை வாழவிடுதல் கூடவே கூடாது; ஆனால், செல்வக் கடுங்கோ, பகைவர் புறங் கூறுகின்றனர் என்பதைக் கண்டும் பொறுத்திருப்பன். 'அவர் என்னைப்பற்றிக் கூறுவதெதையும் என் எதிரில் கூறல் வேண்டும்; புறத்தே கூறுகின்றனர்; அதற்கு அவர்க்கு என்பால் உள்ள அச்சமே காரணம்; என்னைக்கண்டு அஞ்சும் அவர் ஆண்மையற்றவர்; ஆண்மையற்ற அறிவினிலி கூறுவதெதையும் மனத்தில் கொள்ளேன்,' என்று அமைதிக்கொள்ளும் சிறந்த அறிவுடையான் அவன்.

“நகையினும் பொய்யா வாய்மை பகைவர், புறஞ்சொல் கேளாப் புரைதீர் ஒண்மை,” என அவன் புகழ் பாடுவர் புலவர். செல்வக்கடுங்கோ, பார்ப்பாரை அன்றிப் பகை வரைப் பணிந்தறியான்; அஞ்சா உள்ளமுடைய அவன், “அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதைமை,” என்பதை அறிந்தவ னாதலின், நண்பர் அறிவுரை கண்டு அஞ்சும் அறிவுடையான்; உலகமே நிலைமாறி அழிவதாயினும், முன்னர்க் கூறிய தொன்றைப் பின்னர் ‘அவ்வாறு கூறினேன் அல்லேன்’ என்று பொய்கூறி மறுக்கும் மதியுடையானல்லன்; “பார்ப் பார்ப் கல்லது பணிபறி யலையே; பணியா உள்ளமொடு அணிவரக் கெழீஇ, நட்டோர்க் கல்லது கண்ணஞ் சலையே; நிலந்திறம் பெயரும் காலையாயினும், கிளந்த சொல் நீ பொய்ப்பறி யலையே,” என இவன் புகழ் எல்லாம் கூறிப் பாராட்டுவார் கபிலர். தன்னால் அரசிழந்து அழிவுற்ற நாடுகளில் வாழும் அந் நாட்டு மக்கள், பண்டேபோல் வள முற்று வாழ வழி பல செய்து அளிக்கும் அருளுடைபான்; மேலும் வேள்வி பல செய்தவன்; வேதம் அறிந்தவன்.

வாடும் சற்றத்தின் வறுமை நீங்க வழி காணுது வருந்தும் கபிலர், செல்வக்கடுங்கோ இவ்வாறு சிறந்தோ னாதலை அறிந்தார்; கடுங்கோவாழியாதனைக் கண்டு பரிசில் பெற்று வந்த சிலர், “கடுங்கோவாழியாதன் வந்தோர்க் கெல்லாம் வழங்கும் வள்ளல்; வாரிவாரிக் கொடுத்துவிட் டோமே என்று வருந்தான்; பொருள் கொடுக்கக் கொடுக் கப் புகழ் பெருகுவது கண்டு மகிழ்ந்து மனச் செருக் கடையா மாண்பினன்; வழங்க, வழங்க அவன் வள் ளன்மை வளர்ந்தே தோன்றும்,” என்று அவன் புகழ் கூறி, அவரை அவன்பால் செல்லவும் தூண்டினர். சேர நாட்டுத் தலைநகர் சென்று கபிலர் சேர்ந்தார்; கபிலர் சென்றபோது, கடுங்கோவாழியாதன் தலைநகரில் இருந் திலன்; படையுடன் பாசறையில் உள்ளான் என்று அறிந்து அங்கே சென்று, அவனைக் கண்டு, “சேரலர் கோவே! நிலையில் தாழ்ந்து நின்னைக் காண வந்தவனல்லன் நான்; பாரி எங்கள் தலைவன், முரசு முழங்குதல் ஒழித்து

மண்ணிற் புரளவும், இரவன்மாக்கள் ஏங்கி இரங்கவும், மீண்டுவாரா மேல் உலகம் புகுந்துவிட்டான்; ஆகவே, வாழியாத! எங்களுக்கு வாழ்வளிப்பாயாக' என்று இருகை ஏந்தி ஏற்க வந்திலேன்; அதற்காக, உண்மைக்கு மாறாக இல்லாத புகழ் உன்பால் இருப்பதாகக் கூறவும் மாட்டேன்; பிறர் கூறும் நின் புகழே என்னை ஈங்குக் கொணர்ந்தது,"

“மலர்ந்த மார்பின் மாவண் பாரி
முழவுமண் புலர, இரவலர் இனைய,
வாராச் சேட்புலம் படர்ந்தோன் : அளிக்கு என
இரக்குவாரேன் ; எஞ்சிக் கூறேன் ;
ஈத்தது இரங்கான் ; ஈத்தொறும் மகிழான்
ஈத்தொறும் மாவள்ளியன் என நுவலும் நின்
நல்லிசைதர வந்திசின்,” (பதிற்றுப்பத்து : ௬௧)

என்று கூறி நின்றார்; பின்னர், “வாழியாத! வெற்றிமுரசும், வாள் வலியும் பெற்றுப் பொன் அணி பூண்டு நாடு ஆளும் அரசர் உலகத்துப் பலர் உளர் என்பதை அறிவேன்; ஆயினும் அவர்பால் சென்றிலேன்; இரவலர் சேய்மைக் கண் வருவது கண்டே, மாவும் தேரும் மகிழ்ந்தளிக்கும் இயல்புடையாய் நீ எனப் பிறர் கூறக் கேட்டேன் ஆதலின் நின்னைக் காண வந்துளேன்,” என்று தாம் வந்ததன் காரணத்தையும் குறிப்பால் உணர்த்தி வாழ்த்தி நின்றார்.

“வலம்படு முரசின் வாய்வாள் கொற்றத்துப்
பொலம்பூண் வேந்தர் பலர்தில் அம்ம!...”

“புறஞ்சிறை வயிரியர்க் காணின் வல்லே
எஃகுபடையறுத்த கொய்சுவல் புரவி
அவங்கும் பாண்டில் இழையணிந்து ஈம் என
ஆகை கொள்கையை ஆதலின்,...
உறுமுரண் சிதைத்தநின் நோன்தாள் வாழ்த்திக்
காண்கு வந்திசின் ; கழல்தொடி அண்ணல்!”

(பதிற்று : ௬௨)

பெரும் புலவராகிய கபிலர் தன்பால் வருதலையே பெருமையாகக் கருதிய சேரமான், அவர் பாக்கள் பல பாடிப் பாராட்டியது கண்டு அளவிலா மகிழ்ச்சி கொண்டான். வருவதற்கு முன்பே வழங்கும் வள்ளியோனாகிய அவன், கபிலர், தம்மை வாட்டும் வறுமையினைக் காட்டிய பிறகும் வாளா இருப்பனோ? அவர் சுற்றத்தின் வறுமையினை அகற்ற, சிறு பரிசாக, நூறாயிரம் காணம் அளித்தான்; (காணம் என்பது சேரநாட்டு நாணயம்; 3 கழஞ்சி அல்லது 1½ பணம் இப்போது காணம் என வழங்குகிறது.) அவன் அம்மட்டோடு அமைதி கொள்ள விரும்பவில்லை; கபிலரை உடன்கொண்டு 'நன்று' என்ற குன்றின்மீது ஏறி நின்றான்; அங்கிருந்து காண்பார் கண்ணிற்குப் புலப்படும் நாடுகள் எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவையும் அவர்க்கே அளித்தான்; (சேலம் மாவட்டம் ஊற்றங்கரைத் தாலுக்காவின் தென்பகுதியில், மஞ்சவாடிக் கணவாயின் வடக்கே உள்ள தேனன்றாமலை என வழங்கும் மலையே அந் நன்றாமலை என்பர்.) பொருள் பெற்று மகிழ்ந்த புலவர், செல்வக் கடுங்கோவொடு சிலநாள் மகிழ்ந்து வாழ்ந்துவந்தார்.

ஒருநாள் கபிலர் கையைப்பற்றிய கடுங்கோவாழியாதன், அவர் கை மெலிந்திருப்பது கண்டு, “புலவர் பெருந்தகையே! என் கையைப் பாருங்கள்; எவ்வளவு வன்மையுற்றிருக்கின்றன? நும் கைகள்மட்டும் இங்ஙனம் மென்மையாயிருப்பானேன்?” என்று கேட்டான். உடனே கபிலர், “செல்வக் கோவே! பகைவர் வாயிலைப் பாழாக்குமாறு யானைகளை ஏவவும், பின்னர் அவற்றை அடக்கி ஆளவும் ஆளும் அங்குசத்தைப் பிடித்துப் பழகியதாலும், பகைவர் கோட்டை நோக்கிப் பாய்ந்தோடும் குதிரைகள், அக்கோட்டையைச் சூழ உள்ள அகழியில் வீழ்ந்து ஆழ்ந்திடாவண்ணம், அவை அகழி அருகே வந்ததும், அவற்றின் விரைந்த ஓட்டத்தை வலிந்து அடக்குவதாலும், வில்லைக் கையில் ஏந்தி எய்யும் அம்பு விரைந்து பாயுமாறு நாளை வலிந்து இழுப்பதாலும் வருகின்ற பரிசிலர்க்கெல்லாம் வாரிவாரிப் பொருள்களை வழங்குவதாலும், நின் கைகள் வலுப்

பெற்று விளங்குகின்றன; ஆனால், எம்போன்ற புலவர்கள் செய்யும் தொழில் என்ன? புலால் நாளும் கறியைப் புகையில் கொளுத்திப் பெற்ற ஊனையும், துவையையும், கறியையும், சோற்றையும் கலந்து உண்டு வருந்தும் தொழிலன்றி வேறு தொழில் இல்லையன்றே? அதனாலன்றோ, எம்போன்ற புலவர் கைகள் இவ்வாறு மெலிந்து உள்ளன.” என்று கூறிக் கடுங்கோவின் கைவன்மையும், வண்மையும் ஒருங்கே தோன்றப் புகழ்ந்து பாடினார்.

“கடுங்கண்ண கொல்களிற்றால்
காப்புடைய எழுமுருக்கிப்,
பொன்னியல் புனைதோட்டியால்
முன்புதூர்து சமந்தாங்கவும்,
பாருடைத்தகுண்டகழி
நீர் அழுவ நிவப்புக் குறித்து
நிமிர்பரிய மாதாங்கவும்,
ஆவம் சேர்ந்த புறத்தை தேர்மிசைச்
சாவ நோன்ஞாண் வடுக்கொள வழங்கவும்,
பரிசிலர்க்கு அருங்கலம் நல்கவும், குரிசில்
வலிய வாகும் நின் தாள்தோய் தடக்கை!
புலவு நாற்றத்த பைந்தடி
பூநாற் றத்த புகைகொளீஇ, ஊன்துவை,
கறிசோறு உண்டு வருந்துதொழில் அல்லது
பிறிதுதொழில் அறியா ஆகலின், நன்றும்
மெல்லிய பெரும்!.....நிற்பாடுநர் கையே.” (புறம்: ௧௪)

இவ்வாறு அவன் புகழ் தோன்றப் பாடல் பல பாடி வாழ்ந்திருந்தார்.

கடுங்கோவின் அன்பு எத்துணைச் சிறந்து தோன்றினும், பழம்பெரும் நண்பனாகிய பாரியின் பிரிவுத்துயரும், அவன் மகளிர்க்குத் தான் செய்யவேண்டிய அருந்தொண்டும் கபிலரை அங்கிருந்தும் பிரியச் செய்தன. அவன்பால் தாம் பெற்ற அரும்பொருளைத் தம் பின் வரும் சுற்றத்தார்க்கு அளித்துவிட்டு, அவனை வாழ்த்தி விடைபெற்குறு கொண்டார்.

க. கபிலர் மறைவு

சேரர் தலைநகர்விட்டுப் புறப்பட்டபொழுதே பாரி மகளிரின் மணவினையைக் குறித்து எண்ணலாயினர். “மகளிரை மணக்க மறுத்தனர் அரசர் இருவர்; அவர்கள் மறுத்தது, மகளிர் மணத்திற்கேற்ற மங்கையர் அல்லர் என்று? அன்று; பாரியின் பகைவர் பேரரசர் மூவர் என்ற அச்சமே அவர்கள் மறுத்தற்குக் காரணம்; மூவேந்தரைக் கண்டு அஞ்சும் ஆண்மையிலா அரசர் எவரும் இவரை மணக்க இசையார்; ஆகவே, அவரைக் கண்டு அஞ்சா ஆண்மையாளர் யாவர் எனத் தேர்ந்து அவர்பால் செல்வதே நன்று,” என்று எண்ணினார். தமிழ்நாட் டரசர் அனைவரன்றும், அவ் வேந்தரைக் கண்டு அஞ்சா ஆற்றல் வாய்ந்தவர், மலையமான் நாட்டு அரசர்களே என்பதை அறிவார்; அவர்கள், அவரைக்கண்டு அஞ்சாமை மட்டுமன்று; அவர்க்குத் துணைபோகும் அளவு ஆற்றலும் வாய்ந்தவராவர். ஆகவே, இவரை மணப்பதால் அவர் பகைப்பரே என்ற அச்சம் மலையர்க்கு உண்டாகாது. மேலும், மலையர் புலவர்க்கு மதிப்புத் தரும் மாண்பினர்; மலையமான் திருமுடிக் காரியைக் காணச்சென்று அவனோடு வாழ்ந்த சில நாட்களில் அவ்வரசர் பண்பெலாம் கபிலர் உணர்ந்திருந்தார். ஆகவே, பாரி மகளிரை மணக்கும் மனமும், மறமும் ஒருங்கே பெற்றவர் மலைய மன்னர்களே என்று துணிந்து மகிழ்ந்து மலையமானாட்டுத் தலைநகர் திருக்கோவலூர் சென்று சேர்ந்தார். அப்போது அந் நாடாண்டிருந்தவர் மலையமான் திருமுடிக்காரியின் மக்கள் இருவர்; மங்கையர் இருவர் இருப்பதற்கேற்ப, மலையமானுக்கும் மக்கள் இருவர் இருப்பது கண்டு மகிழ்ந்தார்; கபிலர் அவர்களைச் சென்று கண்டார்; தந்தைவாழ் காலத்தில் வந்திருந்தபோதே கபிலர் பெருமையை அறிந்தவராதலின், அன்புடன் வரவேற்றனர். அவர்களிடத்தே தம் உள்ள விருப்பத்தைக் கபிலர் உணர்த்தினார்; புலவர் வேண்டுவன அறிந்து அளித்துப் புரக்கவல்ல அவர்கள், ‘மணங்கொள்,’ என மங்கையர் இருவரை அவர்களே அளிப்பர் எனில், அதை மறுப்பரோ? மலையர் இருவரும் மணவினைக்கு

இசைந்தனர். அவர் ஒப்புதல்கேட்டு உளம் மகிழ்ந்த கபிலர், பாரி மகளிர் தங்கி இருக்கும் பார்ப்பார் வீட்டிற்கு ஓடினார். மகளிர்க்கு அறிவித்தார். பின்னர் மங்கள நாள் ஒன்றில் மலையர் இருவரை மகளிர் இருவரும் மணந்தனர்; மகளிர் மணவிழாக் கண்டு களித்த கபிலர், அவர் தந்தை பாரியின் பிரிவு எண்ணி இரங்கினார்; ஏற்றுக் கொண்ட கடன் இனிதே முடிந்ததுகண்டு ஒருபால் மகிழ்ந்து, மகளிர் பால் விடைபெற்றுச் சென்று, பெண்ணை யாற்றின் தென்கரையடைந்து, பாரியை நினைந்து, “வள்ளற் பெருந்தகாய்! நீயும், யானும் உயிரொத்த நண்பராகவும், நீ, உயிர் நீத்துச் செல்லுங்கால், உடன்வர விரும்பிய என்னை, ‘ஈண்டுத் தவிர்க’ எனக் கூறிப் பிரிந்து சென்றனை; ஆதலின், யான் நின் நட்பிற்கு ஏற்றவன் அல்லேன் ஆயினேன்; அதனால், உயிரோடிருந்த காலை உயிர் ஒத்துப் பழகியதும், உள்ளம் ஒத்துச் செய்ததன்று என்றே கொள்கின்றேன்; எனினும், இப் பிறப்பில் இருவரும் கூடி வாழ்ந்ததேபோல், மறுமையிலும் நின்னோடு இருந்து இன்புற்று வாழ ஆகூழ் துணைபுரியுமாக,” என்று வேண்டி உண்ணாதிருந்து உயிர் விட்டுப் புகழ் பெற்றார் கபிலர்.

பாரிமகளிர் மணம் முடிந்தபின்னர், கபிலர் பெண்ணை யாற்றங்கரையில் தீப்புருந்து உயிர் விட்டார் எனக் கூறிப், புறநானூற்றுச் செய்திகளை ஒரு வகையில் உறுதிசெய்யும் கல்வெட்டொன்றும் கிடைத்துள்ளது :

“.....கபிலன்
 மூரிவண் டடக்கைப் பாரிதன் னடைக்கலப்
 பெண்ணை மலையற் குதவிப் பெண்ணை
 அலைபுன, லழுவத் தந்தரிஊஞ் செல
 மினல்புகும் வீடுபே ரெண்ணிக்
 கனல்புகுங் கபிலக் கல்லது புனல்வளர்
 பேரெட்டானவீரட் டானம்
 அனைத்தினும் அநாதி யாயது”

(திருக்கோவலூர்ச் சாசனம்)

க௦. கபிலர் பாராட்டைப் பெற்றவர்கள்

கபிலரால் பாராட்டப்பெற்ற பேரரசன், கடுங்கோ வாழியாதன் ஒருவனே ; கடையெழு வள்ளல்களுள், பாரி, காரி, ஓரி, பேகன், நள்ளி என்ற ஐம்பெரு வள்ளல்களைக் கபிலர் பாராட்டியுள்ளார். இருங்கோவேள், விச்சிக்கோன் என்ற இரு குறுநிலமன்னர்களும் அகுதை என்ற ஆற்றல் மிக்க வள்ளியோன் ஒருவனும் கபிலரால் புகழப்பட்டுள்ளனர் ; பிரகத்தன் என்ற ஆரிய அரசன் ஒருவனையும் அவர் அறிந்துள்ளார் ; புலவர்களுள் கழாத் தலையார் கபிலர் பாராட்டைப் பெற்ற புலவராவார்.

இவர்களுள், காரி, பேகன், பாரி, விச்சிக்கோன், இருங்கோவேள், செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் முதலி போர்பால் கபிலர் நேரிற் சென்று பாடிப் பழகியுள்ளார். ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்கு அறிவுத்தானம் அளித்துள்ளார். இவர்களைப்பற்றி முன்னரே விளங்க உரைக்கப்பட்டுள்ளன. மற்றைய மன்னர் மூவரையும், புலவர் கழாத் தலையாரையும், தம் பாட்டில் வைத்துப் பாராட்டியுள்ளார் ; ஆனால் பார்த்துப் பழகினார் என்று சொல்வதற்கில்லை.

ஓரி:—ஓரி கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவன் ; விற் போர் வல்லறைய 'வல்வில் ஓரி' எனச் சிறப்பிக்கப் பெறுவோன் ; மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையைச் சேர்ந்த கொல்லி மலை இவனுக்குரியது ; அக் கொல்லிமலையில் அழகே உரு வெனத் திரண்ட பாவை யொன்றுண்டு ; அதனைக் கண்டாரை வருத்தும் தெய்வம் என்பர். கொல்லிமலை நாட்டு மக்கள், உழுதொழில் பிழைப்பதால் உணவின்றி வருந்தும் காலத்தில் காட்டுயானைகளைக் கொன்று பெற்ற அவற்றின் கொம்புகளை விலையாகக் கொடுத்து உணவுபெற்று உண்பர். ஓரி, மலையமான் திருமுடிக்காரியொடு போரிட்டு இறந்தான் ; அதன்பின் கொல்லிமலையும் சேரவேந்தர்க்கு உரிமையாகிவிட்டது ; ஓரியைக் கொன்ற காரி, அக் கொல்லி நகரில், வெற்றிவிழாக் கொண்டாடி, அந் நகர்த்தெருக்கள் யே ஊர்வலமாகச் சென்றான் என்ப.

“ஓரிக் கொன்ற ஒருபெருந் தெருவில்
காரி புக்க நேரார் புலம் போல்.” (நற்: ௩௨௦)

நள்ளி :—கடையெழு வள்ளல்களில் நள்ளியும் ஒருவன்; கண்டரக்கோப் பெருநள்ளி எனவும் அழைக்கப் பெறுவான்; தன்பால் வந்து இரந்து நிற்போருக்கு அழகிய நெடிய தேர்களையும், பெரிய யானைகளையும் பரிசாகக் கொடுக்கும் இயல்புடையான். மழைபோல் கொடுக்கும் கையான்; பாய்ந்தோடும் குதிரைப் படையுடையான்; அவன் மலை மணம் வீசும் காந்தள்மலர் நிறைந்தது.

“இரப்போர்க்கு
இழையணிநெடுந்தேர் களிநொடென்றும்
மழை சுரந்தன்ன நகை வண்மகிழ்க்
கழல்தொடித் தடக்கைக் கலிமான் நள்ளி.” (அகம்: ௨௩௮)

அகுதை :—அகுதை, கூடல் நகரை வாழ்விடமாகக் கொண்டவன்; கூடல் அவன் வாழ்விடம் அன்று; அவன் ஆட்சி செலும் இடம் என்பாரும் உளர்; பேராற்றல்மிக்க பெரு வீரன்; சிறந்த கொடைக் குணமும் உடையான்.

“எறிந்திலை முறிந்த கதுவாய் வேலின்
மணநாறு மார்பின் மறப்போர் அகுதை
குண்டுநீர் வரைப்பின் கூடல்.” (புறம்: ௩௪௭)

கழாத்தலையார் :—கபிலருக்கு முற்பட்டவர் கழாத்தலையார்; கழாத்தலையார், ஊரால் பெற்ற பெயர். கழாத்தலை என்றோர் ஊர் உண்டு; அவ்வூரில் வாழ்ந்தவர் ஆதலின் இவர் அப் பெயர் பெற்றார். இருங்கோவேலின் முன்னோன் ஒருவன் இவரை இகழ்ந்தமையால், அரையம் என்ற அவன் நகர் அழிவுற்றது என்று கூறிக் கழாத்தலையாரின் புலமைச் சிறப்பைக் கபிலர் பாராட்டுவார்; இவர்பாக்கள் புலவர் பலராலும் பாராட்டப்பெறும் பண்பு வாய்ந்தன.

“நும்போல் அறிவின் துமருள் ஒருவன்
புகழ்ந்த செய்யுட் கழாஅத் தலையை
இகழ்ந்ததன் பயனே.” (புறம்: ௨௦௨)

கக. கபிலர் வாழ்க்கைநிலை

கபிலர் நீண்டதோர் வாழ்நாள் பெற்று வாழ்ந்தவராவர். மலையணைக் கண்டு பாராட்டி, ஆரிய அரசனாக்கு அறிவூட்டி, பேசனை, அவன் மனைவிபால் செல்லப் பணித்துப் பாராட்டி, பறம்பு நாடு செல்லவே பல ஆண்டுகள் ஆகியிருக்கும். பறம்பு மலையில் அவர் வாழ்ந்த ஆண்டுகள் பலவாதல் வேண்டும். பின்னர் பாரி மகளிர் மணமுயற்சியில் சில ஆண்டுகள் சென்றிருக்கும்; செல்வக் கடுங்கோவுடன் சேர நாட்டிலும் சிலகாலம் வாழ்ந்துள்ளார்; அங்கிருந்து மீண்டு பாரிமகளிர்க்கு மணவினை முடித்து வைத்துள்ளார்; இம் முயற்சிக்காகவும் அவர் வாழ்நாள் சிறிது கழிந்துளது; இவ்வளவு நீண்ட நாள் வாழ்ந்து, இவ்வளவு உழைத்த பின்னரும் அவர் உயிர் இயற்கையிற் பிரியக் காணோம்; தம் உயிரை வடக்கிருந்து வலிதின் முயன்றே போக்கியுள்ளார்; ஆகவே, நல்லுடல் பெற்று நீண்டநாள் வாழ்ந்தவர் கபிலர் என்பது புலனாம்.

கபிலர் தம் வாழ்நாளில் பெரும் பகுதியைப் பாரியின் பறம்பரணிலேயே கழித்துவிட்டார் என்றாலும் அவர் தமிழ்நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் சென்று வந்துள்ளார் என்பது அவர் பாடல்களால் விளங்குகிறது. கபிலர், மலாடு நாட்டு மலையணையும், அவன் முள்ளூர் மலையையும், பாண்டி நாட்டுப் பாரியையும், அவன் பறம்பு மலையையும், சேர நாட்டுச் செல்வக் கடுங்கோவையும், அந்நாட்டு அயிரை, நேரி, கொல்லி ஆகிய மலைகளையும் அறிந்து பாடியுள்ளார். ஆகவே, அவர் தமிழகத்தின் முப்பெரு நாடுகளுக்கும் சென்று பழகியவர் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

கபிலர் வாழ்க்கை செல்வம் நிறைந்து செழித்து விளங்கவில்லை. வறுமையில் கிடந்து வருந்தி வாழ்ந்தவரே; பேரரசர்களையும், பெருங்கொடை வள்ளல்களையும் பெரு நண்பர்களாகக் கொண்டவர் கபிலர் ஆதலின், கிரும்பியிருந்தால் கபிலர் செல்வ வாழ்விலே வாழ்ந்திருக்க

முடியும் ; ஆனால், செல்வத்தின்பால் சிந்தை செல்லாப் பண்பு, அவரை வறுமையிற்கிடந்து வாடவைத்திருந்தது.

கபிலர், தம்மையே நம்பி வாழும் பெரிய சுற்றத்தைப் பெற்றிருந்தார் ; சுற்றம் என்பது, மனைவியும், மக்களும், பிற உறவினரும் ஆவர் ; ஆதலின், கபிலர், இல்லற வாழ்வினை மேற்கொண்ட நல்லவர் என்பது புலனாம். அவர் செல்லுமிடந்தோறும், அவர் சுற்றமும் உடன் செல்லும் ; சுற்றத்தார் பசித்துன்பத்தால் வாடுவது கண்டு மனம் பொறுக்கமாட்டார் ; அவர்கள் பசித்துயர் போக்க வேண்டியே, பேகனையும், செல்வக் கடுங்கோவையும் கண்டு பாடினார் ; அவர்களைப் பாராட்டிய பாடல்களில், “ஒக்கல் பசித்தது,” “பசியுடை ஒக்கல்” எனத் தன் சுற்றத்தின் பசிக்கு கொடுமையைக் காட்டிப் பாடியுள்ளமையைக் காண்க.

பாரி இறந்த பிறகு உயிர் வாழ விரும்பாதவர் கபிலர் ; ஆனால், அவன் மகளிர் மணவினை குறித்துச் சிலநாள் வாழ இசைந்தார் ; மகளிர் மணவினை முயற்சிக்கிடையே, சேரனாடு சென்று செல்வக் கடுங்கோவைக் கண்டுள்ளார் ; இது, பாரி மகளிர் மணவினைக்கு எவ்விதத்திலும் தொடர்புடைய தன்று ; தம் சுற்றத்தாரின் வறுமையினை ஒழிக்கவே ஆண்டுச் சென்றார் ; இவ்வாறு, தம் வாழ்வின் இறுதிக் குறிக்கோளாகிய பாரிமகளிரின் மணவினைக் கிடையேயும், தம் சுற்றத்தார் நலனைக் கபிலர் எண்ணினார் எனின், அது அவர் சுற்றத்தின் வறுமைக் கொடுமையினையும், அவர் துயர் காணமாட்டாக் கபிலர் கருணையுள்ளத்தையும் அன்றோ காட்டுகிறதா ?

கஉ. கபிலர் பெருமை

உரையாசிரியர்கள் பலரும் “கபிலபரணர்” என்ற தொடரில் பெரும் புலவராய பரணருக்கு முன் கபிலரை வைத்துப் பாராட்டுவதே கபிலர் பெருமைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாம். அவ்வுரையாசிரியர்கள், “கபிலரது பாட்டு” என்ற தொடரை ஆறும் வேற்றுமைத் தற்கிழமைப் பொருளுக்கும் உதாரணமாக எடுத்தாண்டு அவர் பெருமையை மேலும் சிறப்பிப்பர். கபிலர்காலப் புலவர் ஐவர், அவரைப் பாராட்டியுள்ளார்கள். இத்தனைப் பெரும் புலவர்களால் பாராட்டப்பெற்ற புலவர் சங்ககாலத்தில் வேறு எவரும் இரார்; தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர்—‘நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே’ என இறைவனோடு வாதிட்ட நக்கீரர்—கபிலரைப் புகழ்ந்துள்ளார்; கிளிகளைக்கொண்டு நெல் கொணர்ந்து நண்பனுக்குத் துணைபுரிந்த அவர் செயலையேயன்றி, “உலகுடன் திரிதரும் பலர் புகழ் நல்லிசை வாய்மொழிக் கபிலன்,” என அவரையும் பாராட்டியுள்ளார். ‘கபிலர் இப்போது இருந்திருந்தால் எவ்வளவோ நல்லது’—“கபிலன் இன்றுளானாயின் நன்று மன்!”—என்று மாந்தரம் சேரலிரும்பொறை என்ற அரசனால் பாராட்டப்பெறும் பெருமை வாய்ந்தவர் கபிலர் என அவர் தொண்டின் சிறப்பையேயன்றி, “செயுத்த செய்யுள் செய் செந்நாவின் வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க் கபிலன்,” என அவர் செய்யுட் சிறப்பு, நாவின் சிறப்பு, அறிவின் சிறப்பு ஆகியவற்றையும் பொருந்தில் இளங்கீரனார் என்ற புலவர்பெருந்தகையார் பாராட்டியுள்ளார்.

பருங்குன்றார்கிழார் என்ற புலவர், செல்வக் கள வாழியாதன் கபிலர்க்கு அளித்த ஊர்களின் பாயக் கண்டு வியப்பதோடு, கபிலரையும் ‘வயங்கு வின், உவலைகூராக் கவலையில் நெஞ்சின்’ நனவிற நல்லிசைக் கபிலன்,” எனப் புகழ்ந்துள்ளார்; அறிவு டி ஒளவையார், கபிலர், கிளிகளைக்கொண்டு கதிர்

கொணர்ந்த செயலைப். பாராட்டியுள்ளார். மாறோக்கத்து நப்பசலையார் என்ற பெண்பாற் புலவர், கபிலரைப் “புலன முக்கற்ற அந்தணுளன்” எனவும், “பொய்யா நாவிற கபிலன்” எனவும் பாராட்டியதோடு நில்லாமல், கபிலர் பாக்களின் சிறப்பையும் அழகிய ஓர் உவமையால் பாராட்டிப் புகழ்வாராயினர். கபிலர் பாராட்டைப் பெற்றவர்களைப் பிற புலவர் பாராட்டல் இயலாது; கபிலர் பாராட்டு அவ்வளவு சிறப்புடையது; பொன்னை ஏற்றி வந்த பெருங்கப்பல் வந்து தங்கிய துறைமுகம் ஒன்றினுள், பிறபொருள் ஏற்றிவரும் சிறு கப்பல்கள் புகுவதைத் துறைமுகக் காப்பாளர் அனுமதியார்; அதைப்போல், கபிலர் பாராட்டைப் பெற்றவர்கள், பிற புலவர் பாராட்டைப்பெற விரும்பார்; கபிலர் கவிக்கேட்டு மகிழ்ந்தோர் காதுகளில், பிற புலவர் பாக்கள் புகா—“புலன முக்கற்ற அந்தணுளன், இரந்துசெல் மாக்கட்கு இனியிடன் இன்றிப், பரந்திசை நிற்கப் பாடினன்; அதற்கொண்டு, சினமிகுதானை வானவன் குடகடல் பொலந்தரு நாவாய் ஓட்டிய அவ்வழிப், பிறர்கலம் செல்கலாதனையேம்.” இது, மாறோக்கத்து நப்பசலையார், கபிலர்க்கு அளித்த பெருமை.

இவ்வாறு புலவர் பாடும் புகழூடையராகிய கபிலர், கடவுட்டன்மை உடையராகவும் கருதப்பட்டுள்ளார்; மந்திரச் செய்யுளுக்கு உதாரணமாகத் தொல்காப்பிய உரை ஆசிரியர்கள் மேற்கொண்ட,

“முரணில் பொதியின் முதற்புத்தேள் வாழி!

பரண கபிலரும் வாழி!”

என்ற செய்யுளில், கபிலர் அகத்தியர்க்கு ஒப்பவைத்த சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளார்.

கந. கபிலர் குணநலம்

ஒருவர் வாழ்க்கையை உணர்ந்து அவர் வாழ்க்கையில் நிகழும் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளை அறிந்தால்தான், அவர் குணநலம் பலவற்றையும் அறிதல்கூடும். கபிலர் வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிய விரும்பும் நமக்கு அத்தகைய வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. கபிலரை அறிகிறோம்; அவர் பாக்களைப் பெற்றிருக்கிறோம்; ஆனால், அவர் வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிய முடியவில்லை; இந்நிலையில் அவர் கவிகளில்தான் கபிலரை அறிதல் வேண்டியுள்ளது; ஒருவர் உள்ளம், அவர் வாய்ச்சொல்லில் வெளியாகும். “உள்ளத்தில் உண்மை யொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளி உண்டாகும்,” என்பர்; ஆகவே, கபிலர் பாடல்களை உணர்ந்து அவர் உள்ளத்தை அறிதலே நம் கடன்; அவ்வாறு அவர் பாடலைப் பார்க்கும் நமக்குக் கபிலரின் பற்பல குணங்கள் புலப்படுகின்றன.

உலகிற் பிறந்தார் ஒவ்வொருவரும் பெறவேண்டிய பேறுகள், அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றுமே எனினும், அவற்றுள் பொருள் ஒன்றைப் பெற்றாலே, ஏனைய அறத்தையும் இன்பத்தையும் அடைதல்கூடும். “வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றின், நடுவணது எய்த இருதலையும் எய்தும்,” “ஒண்பொருள் காழ்ப்ப இயற்றி யார்க்கு எண்பொருள், ஏனை யிரண்டும் ஒருங்கு,” “அறன் ஈனும் இன்பமும் ஈனும், திறனறிந்து தீதின்றி வந்த பொருள்,” என்னும் புலவர்களின் பொருளுரைகளும் இவ்வண்மையை உறுதிசெய்தல் காண்க.

இவ்வாறு அறத்தையும், இன்பத்தையும் அடைதற்கு வழியாக விளங்கும் பொருளைப் பெறுதவன், அழகு, கல்வி இவற்றால் எத்துணைச் சிறப்புடையனாயினும், அவ்வழகும், கல்வியும் சிறந்து விளங்கா; வாழ்வின் பல பகுதியிலும், ஒருவனுக்கு இன்பம் தருவது இளமைக்காலமே; ஒருவன் இன்பம் அனுபவிக்கவேண்டியதும் அவ்விளமைக் காலமே; இளமைபுடையான், அவ்விளமைக் காலத்தை இன்பமாய்க்

கழிக்க வேண்டுமாயின், அதற்குப் பொருள் தேவை; பொருள் இல்லாதவன் இளமை இன்பத்தை அனுபவித்தல் இயலாது; பொருளிலான் இளமை, இன்பம் தராது கெட்டுடொழியும்; 'வறியவன் இளமை வாடும்,' 'நலனும் இளமையும் நல்குரவின் கீழ்ச்சாம்' என்பர் பிறரும். இவ்வுண்மைகளை உணர்ந்தவர் கபிலர்; காதலனைப் பிரிந்து அவனைக் காணப்பெறாமையால் வருந்தும் காதலி ஒருத்தியின் அழகு கெட்டு அழிவதற்குப், பொருள் இல்லாதவன் இளமை, அனுபவிக்கவேண்டிய இன்பத்தை அனுபவிக்க முடியாது வீணே அழிவதை உவமையாக்கி, "பொருளில்லான் இளமைபோல் புல்லென்றாள்," என்று கூறும் அவர் உள்ளத்தை உணர்தல் வேண்டும்.

பொருளின் அருமையை அறிந்த கபிலர், அதைப் பயன்கொள்ளும் முறையையும் உணர்ந்துள்ளார்; இல்லற வாழ்வினை மேற்கொண்டு வாழ்வது, தன்வீடு நோக்கி வருவார்க்கு வேண்டுவன அளித்து, அவர் வறுமைத்துயர் ஒழிப்பதற்கே; "தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஒக்கல், தான் என்றாங்கு ஐம்புலத்தாறு ஒம்பல் தலை," என்பர் வள்ளுவர்; பொருளைப் பெறுவது, இரப்போர்க்கு அதைக் கொடுத்துப் புகழைத் தாம் பெற்று வாழ்வதற்கே; "ஈதல், இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு." "செல்வத்துப் பயனே ஈதல்," என்பர் பெரியோர்; கொடுத்துப் பயன்பெறும் செல்வமே சிறந்து விளங்கும். இவ்வுண்மையை உணர்ந்த கபிலர், நற்றிணைப் பாட்டொன்றில் "இசைபட வாழ்பவர் செல்வம்....காண்டொறும் பொலியும்," என்று கூறிச் செல்வம் பெற்றார்கடமையை வலியுறுத்துவர்.

ஒருவனுக்கு இறப்பதைவிடக் கொடிய துன்பம் வேறு இல்லை; இதை அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வர்; ஆனால், வறியவன் ஒருவன் வந்து, "பொருள் இல்லைன்; வாழ வழியில்லைன்," என்று கூறி இரந்து நின்றபோது, அவனுக்கு ஏதேனும் தந்து அவன் துயர் களைவிக்க முடியாத நிலை ஒருவனுக்கு உண்டானால், அப்போது அதைக்கண்டு

வருந்தி வாழ்வதினும் இறந்து விடுதல் இன்பம் தரும்; “சாதலின் இன்னொது இல்லை; இனிது அது உம், ஈதல் இயையாக் கடை.” இவ்வுண்மையை உணர்ந்தவர் கபிலர்; ஆதலின், “ஈதல் இரந்தார்க்கு ஒன்று ஆற்றாது வாழ்தலிற் சாதலும் கூடும்” எனவும், “இன்மை உரைத்தார்க்கு அது நிறைக்க லாற்றாக்கால் தன் மெய் துறப்பான்” எனவும் இரு இடங்களில் கூறி, இரந்தோர்க்கு ஈதல் இயலா இழி வாழ்வை விரும்பாத தம் உள்ள வளத்தைக் கபிலர் உணர்த்துகிறார்.

பொருட் பயனையும் அதன் அருமையினையும் உணர்ந்த கபிலர், அப் பொருளை எப்படியாயினும் பெற்றுவிடல் வேண்டும் என்று விரும்புவாரல்லர்; “தெண்ணீர் அடு புற்கையாயினும் தாள் தந்தது உண்ணலின் ஊங்கினியது இல்” என்ற உயர்வுள்ளம் உடையவர் கபிலர்; பிறர்பால் சென்று, பின்னின்று இரந்து பொருள் பெறுவதை இழி வெனக் கருதும் அவர் உள்ளம்; பெண் ஒருத்திபால் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்த இளைஞன் ஒருவன், அவளும் அவள் தோழியும் ஒருங்கிருக்கும் காலம் பார்த்து அவர் முன் சென்று நின்றான்; வந்து வாய்திறவாது நிற்கும் அவனைக்கண்டதோழி, “நீ வேண்டுவது யாது?” என்று கேட்டாள்; அதற்கு அவன், “வேண்டியதைக் கூறினால் மறுக்காமல் தருவீர்களோ?” என்றான்; அதற்குத் தோழி, “தன்பால் வந்து நிற்போர்க்குப் பெரும்பொருள் அளிக்கும் உள்ளமும் பொருளும் ஒருங்கே உடையான் மகள் இவள்; ஆகவே, விரும்புவதைக் கூறின் மறுது அளிப்பாள் இவளும்,” என்றான். அதற்கு அவ்விளைஞன், “ஏ! பேதாய்! பிறர்பால் சென்று இரந்து பொருள் பெறுபவன் என்றான் எனையும் எண்ணிக்கொண்டீர்கள்? அத்தகைய புல்லறிவுடையேனல்லன் நான்—பொருள் வேண்டும் புன்கண்மை ஈண்டில்லை—அவ் விழிதன்மையினை என்பால் காணல் இயலாது,” என்று கூறினான் என்று பாடி, இரந்து பெறும் பொருள் இழிவுடைத்து என்று கபிலர் எடுத்துக் காட்டுவார்.

கபிலர் வறியவர்; புரவலர் அளிக்கும் பொருள் பெற்றே வாழ வேண்டியவர்; கபிலர் தம் வாழ்நாளில் பலரைக்கண்டு பாடியுள்ளார் எனினும், அவர்களுள் பொருளுக்காகப் பாடியது செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன் ஒருவனையே. மலையமான் திருமுடிக்காரியைப் பாடியது “வரிசை அறிதலோ அரிதே; பொதுநோக்கு ஒழிமதி, புலவர் மாட்டே” என்று அறிவுரைசூறி நன்கு மதிக்கற்பாட்டினைப் பெறப் பேசனைப் பாடியது, ஒழுக்கத்தின் சிறப்பை உணர்த்தி அவனை அவன் மனைவிபால் கொண்டு சேர்க்க; பாரியைப் பாடியது, பெருங்கிழமை, நட்புடைமை கருதி; பொருள்கருதிப் பாரியைப் பாடியிருந்தால், பறம்பு நாட்டு முந்தூறு ஊர்களில் ஒரு சில ஊர்களையாவது பெற்றிருப்பர்; அவற்றுள் ஒன்றையும் அவர் பெற்ற ரல்லர்; பொருளைத் தாம் பெறுவதற்குப் பதிலாக, பாரியின் படைவீரர்க்கு உணவுதேடி அளிக்கும் அவர்க்குப் பொருளாசை உண்டு எனல் ஏலாது; விச்சிக்கோவையும் இருங்கோவேளையும் பாடியது, பாரி மகளிர் திருமணம் குறித்து; பாடிப் பிழைக்க அன்று; கபிலர் எவரைப் பாடினும் இதுபோல் வேறு காரணம் கருதியே அன்றிப் பொருள் காரணமாகப் பாடினரல்லர்; செல்வக்கடுங்கோ அளித்த தூறியிரம் காணம் பொருளையும் பெரிய நாட்டையும், தமக்கென வைத்து வாழாது, தம் சுற்றத்தார்க்கு அளித்து விட்டு, வாழ்வை வெறுத்து வடக்கிருந்து உயிர் விட்ட கபிலர்க்குப் பொருளாசை உண்டெனல் பொருந்தாது.

கபிலர், எப்படியாவது பொருள்பெற்றால் போதும் என்று எண்ணுபவராக இருந்தால், மலையமான் அளித்த பொருளை வாய்மூடிக்கொண்டு வாங்கிவந்திருப்பார்; அவர் உள்ளம் அவ்வாறு பெற விரும்பவில்லை; வரிசையறியாது வழங்கிய அவன் செயலை வன்மையாகக் கண்டித்து, அவன் தன் பிழை உணர்ந்து பிறகு அளித்த பெரும்பொருளையன்றோ பெற்றுவந்தார்? செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன்பால் பொருள்பெறச் சென்றகாலத்

திலும், அவன் தகுதியறிந்து, வழங்கும் வள்ளியோன் எனத் தெரிந்தே பொருள்வேண்டினார்; பொருள் இல்லாக் குறையால்வந்தவன் என்று அவன் எங்கே எண்ணிவிடுகிறானோ என்று அஞ்சி, “இரக்கவந்தவன், ஆகவே நம்பால் இல்லாதவற்றையும் கூறிப் புகழ்வான், என்று எண்ணாதே; இரந்து நிற்பவனும் அல்லன் நான்; புனைந்துரையாகப் புகழவும் மாட்டேன்; “இரக்குவாரேன்; எஞ்சிக்கூறேன்,” என்று கூறினார் கபிலர்; இதனால், பொருள் அருமையும், பெருமையும் உடையதே எனினும், அதைப் பெறும் வழி, பழியொடு படர்ந்ததாயின், அவ்வழிப் பெறும் பொருளை விரும்பார் கபிலர் என்பது புலனாதல் காண்க.

கபிலரின் வறுமையிற் செம்மையாம் குணம், அவர் காட்டும் கவித்தொகைக் காட்சி யொன்றால் வெளியாகிறது; செல்வ வாழ்விலே சிறக்க வாழ்ந்தவன் ஒருவன்; எக்காரணத்தாலோ அவன் செல்வமெல்லாம் அழிந்து விட்டது; அவன் வறியன் ஆயினான்; வளமாக வாழ்ந்தவன் ஆதலின், வறுமையின் கொடுமையை அவனால் தாங்க முடியவில்லை; என்றாலும், அவன் இரந்துயிர் வாழ்தல் இழிவென எண்ணுவான்; எவ்வளவோ பொறுத்துப் பார்த்தான்; ஆனால், வறுமையின் கொடுமை அவனை மேலும் பொறுக்கவிடவில்லை; அவனுக்கு உறவினர் பலர்; அவன்பால் அன்பும் உடையவர்; தம்பால் வருவார் துயர் தீர்க்கும் அருளும், அதற்கு ஏற்ற திரண்ட செல்வமும் உடையவர். அவர்பால் சென்று குறை கூறின் இழிவில்லை என எண்ணினான்; ஒரு நாள் அவர் வீடு சென்றான்; அவர் முகத்தைநோக்கினான்; வாயைத் திறந்து தன்குறை கூறவும் தொடங்கி விட்டான்; வாய் குறைகூறத் தொடங்கி விட்டது எனினும், அவன் உள்ளம் அச் செயலின் இழிவை உணர்ந்தது; ஆகவே, அதைச் செய்ய அஞ்சிற்று; வாயின் செயலைத் தடைசெய்தது; அதனால், சொல்ல விரும்பியதைத் தெளிவாகவும் சொல்லமுடியவில்லை; சொல்ல விரும்பிய அவ்வளவையும் சொல்லமுடியவில்லை; இடையில் அவன் நாக்குக் குழறத் தொடங்கி

விட்டது; அதனால், தன் எண்ணம் ஈடேறப் பெறாமலே மீண்டான்; இவ்வாறு பலநாள். வறுமையின் கொடுமை, பிற்பால் குறைகூறி நிற்கும் துணியை நாவிற்குத் தருகிறது; ஆனால், இரந்து உயிர்வாழ விரும்பா அவன் உள்ளம், நாவின் செயலைத் தடுக்கிறது; இவ்வாறு உணர்விற்கும் செயலிற்கும் பெரும் போராட்டம் நடைபெறுகிறது. நல்லகாலம், அவன் உள்ளம் உரன் உடையதாகவே, உணர்வு வென்றது; செயல் தோற்றது; ஆனால், இப்போராட்டத்தின் கொடுமையினையும், அவ் வறுமைக் காலத்திலும், தன் செம்மைக் குணத்தில் பிறழா அவன் பண்பாட்டின் சிறப்பையும் நம்மால் உணராமல் இருக்கமுடியவில்லை.

“செல்வம் கடைகொளச் சாயுச்ச் சான்மவர்
அல்லல் களைதக்க கேளீர் உழைச்சென்று
சொல்லுதல் உற்று உரைகல் லாதவர்.”

(கலித்தொகை : ௬௧௪)

உலகெலாம் வாழவேண்டும் என்ற உயர் பேருள்ளம் உடையவர் கபிலர்; ‘நாடெலாம் வாழக் கேடொன்று மில்லை,’ என்ற உண்மையை உணர்ந்தவர்; அதனால் உலகக் கேட்டினைத் தம்கேடாகவும், உலக இன்பத்தைத் தம் இன்பமாகவும் கொண்டார்; உலகத்தார் வருந்தினால் அவர் வருந்துவார்; உலகத்தார் மகிழ்ந்தால், அவர் மகிழ்வார்; கபிலர்தம் இவ்வுள்ளச் சிறப்பினை அவர் பாடிய அகநானூற்றுப் பாட்டொன்றில் கண்டு அறிவுடையோர் மகிழ்வார்.

தலைமகன் தன்னை மணந்துகொள்ள விரைவில் வந்திலனே என வருந்திக்கொண்டிருக்கிறாள் தலைவி; தலைவியின் வருத்த நிலை கண்டு, கண்ணீர் விட்டுக் கலங்குகிறாள் அவள் உயிர்த்தோழி; ஒருநாள், மணம் செய்து கொள்வதற்கான மாண்புகளோடு தலைவன் திடுமென வந்துசேர்ந்தான். அதைத் தோழி கண்டாள்; அவள் இன்பம் கரைபுரண்டோடத் தொடங்கிற்று; தன் இன்பத்தின் எல்லை நாணமாட்டா அவள், அதன் பெருமையினை உணர்த்த அழகிய உவமை ஒன்றைக் கூறுகின்றாள்:

மழையின்றி வறண்ட கொடும் பஞ்சகாலம், பல ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து நீண்டு வருகிறது; மழை இல்லாமையால், உழவுத்தொழில் நடைபெறவில்லை. நாட்டில் வறுமை வளர்ந்தது; வறுமைத்துன்பம் தாழாது மக்கள் வாடினர்; மலைபோன்ற கரைகளையுடைய குளங்கள் எல்லாம் வற்றிவிட்டன; குளங்கள் நீர் அற்றுப் போனமையால், பறவைகள் வருவதையும் அக் குளங்கள் இழந்து விட்டன; இவ்வாறு பஞ்சம் தாண்டவமாடிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஒருநாள் எங்கிருந்தோ பெருமழை வந்தது; பெய்த மழைநீரால் பெருங் குளங்கள் எல்லாம் நிறைந்து விட்டன; நீர் நிறைந்து கிடக்கும் குளங்களை அந் நாட்டு மக்கள் கண்டனர்; அவர்களின் மன எழுச்சியினையும், மகிழ்ச்சியினையும் அளவிட்டுக்கூறவும் முடியுமா? அவர்களுக்கு அவ்வளவு மகிழ்ச்சி! இவ்வாறு மகிழும் அவர்கள் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் தேங்கிக்கிடக்கும் மகிழ்ச்சிகளை எல்லாம் ஒன்று திரட்டித் தந்தால், அம் மகிழ்ச்சி எத்துணைப் பெரிதாம்! “அவன் வரவு கண்டு அவ்வளவு மகிழ்ச்சி கொண்டேன்,” என்று கூறினார் தோழி.

“நாடு வறம் கூட, நாஞ்சில் தஞ்சக்
கோடை நீடிய பைதறு காலேக்
குன்று கண்டன்ன கோட்ட யாவையும்
சென்று சேக்கல்லாப் புள்ள, உள்ளில்
என்றுழ் வியன்குளம் நிறைய வீசிப்
பெரும் பெயல் பொழிந்த ஏமவைகறைப்
பல்லோர் உவந்த உவகை எல்லாம்
என்னுட் பெய்தற் தற்றே.”

(அகம்: சஉ.)

இவ்வாறு தோழியின் மகிழ்ச்சிக்குக் ‘கோடையால் வற்றிக் கொண்டலால் நிறைந்த’ குளம் கண்டு மக்கள் கொண்ட மகிழ்ச்சியினை உவமை கூறிய கபிலர் உள்ளத்தின் உயர்வே உயர்வு!

கபிலர், தம்மையொத்த புலவர்களைப் போற்றிப் புகழும் பண்புடையவராவர்; ‘புலவர்கள், தம்மையொத்த

பிற புலவர்களைப் போற்றிப் புகழ்மாட்டார்கள்; அவர் தம் புலமை கண்டு பொறாமை கொள்வார்கள்,' என்ற தவறான எண்ணம் தமிழ்மக்கள் உள்ளத்தில் எவ்வாறோ இடம் பெற்றுவிட்டது. ஆனால், பழந்தமிழ்ப் புலவர் வரலாற்றை அறியக் கிடைத்த சிறிய வாய்ப்பைக்கொண்டு நோக்கிய வழி, அத் தவறான கொள்கைக்குத் தமிழ்நாட்டில் இடம் இல்லை என்பது தெளிவாகும்; கபிலர் பெரும் புலவர்; புலவர்களும் போற்றும் புலமை வாய்ந்தவர்; அவர், தம்மையொத்த புலவர்களைப் பொதுவாகவும், சிலரைக் குறிப்பிட்டும் புகழ்ந்துள்ளார்; “புலவர் பொய் கூறார்; புலவர் பயனில் சொல் பாராட்டார்” என்றெல்லாம் புகழ்கிறார்; “புலவரெல்லாம் புலவராகி விடார்; அவருள் பெரும் புலவர் உளர்; அவர் புலமையின் பெருமையறிந்து அவரைச் சிறப்பித்தல் வேண்டும்” என்றெல்லாம் புலவர்களைப் பொதுநிலையில் போற்றும் கபிலர், கழாத்தலையார் என்ற புலவர் தம் செய்யுட் சிறப்பினையும், அவர் சொல்லின் தூய்மையினையும் போற்றிப் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளார். “கழாத்தலையார் செய்யுள், புலவர்கள் புகழைப் பெற்ற புகழ் வாய்ந்தது:—“புகழ்ந்த செய்யுள் கழாத்தலை” —என்றார்; “இருங்கோவேள் முன்னோன் ஒருவன் கழாத்தலையாரை இகழ்ந்ததினாலேயே அவர்களுக்குரிய அரையப் பேரூர் அழிந்தது” என்று கபிலர் கூறுகிறார்;

“இருபாற் பெயரிய உருகெழு மூதூர்க்
கோடிபல அடுக்கிய பொருள் நுமக் குதவிய
நீடுநிலை அரையத்துக் கேடும் கேளினி;
நும்போல் அறிவின் நுமருள் ஒருவன்
புகழ்ந்த செய்யுள் கழாஅத் தலையை
இகழ்ந்ததன் பயனே.”

(புறம்: ௨௦௨)

இதனால், புலவர்கள் வெறும் புலமை மட்டும் உடையவரல்லர்; ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்ல ஆற்றலும் உடையவர் என நம்பியவர் கபிலர் என்பது புலமை. இவ்வாறு புலவர் பாராட்டும் கபிலரின் பேருள்ளம்கண்டு நாம் பாராட்டக் கடமைப் பட்டுள்ளோம்.

பரணர் பாடல்கள் வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் செறிந்து காணப்படுவதுபோல், கபிலர் பாடல்கள் அறவுரை நிறைந்து காணப்படுகின்றன. தங்கள் புலமையைப் புலப்படுத்திப் பொருள்பெற்று வாழ்வதே வாழ்வின் குறிக் கோள் என்று கொண்டவரல்லர் பண்டைக்காலப் புலவர்கள்; “மக்கள் வாழ்வை வாழ்விக்க வந்தவர்கள் நாம்; மக்களுக்கு வழிகாட்டுவதே நம் கடமை” என்று உணர்ந்தவர்கள்; புலமை ஒன்றே பொருளாகக் கொண்டிருந்தனராயின் அவர் பாடல்கள் எப்பொழுதோ பொன்றியிருக்கும்; அவை பொன்றிப் புகழ் பெற்று இன்றும் விளங்குவது, புலமையோடு பொன்னுரை பல பொதியப் பெற்றிருப்பதினாலேயேயாம்.

அறவுரை கூறுவதற்கென்றே சில நூல்கள் அமைந்துள்ளன எனினும், இலக்கிய வளமே குறிக்கோள் போல் பார்வைக்குத் தோன்றும் பழந்தமிழ்ப் பாடல்களும் நீதி உரைப்பதைத் தம் நெறியெனக் கொண்டுள்ளன; அப்பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும், அக்கால மக்கள் வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிலையினையும் வகுத்துக்காட்டி, அவ்வாறு காட்டுவதன் வழியாகவே, வகை வகையான நீதிகளை உணர்த்துகின்றன; இவ்வாறு மறைமுகமாக அறவுரை பல வழங்குவதோடு, அறம் உரைக்கும் அருந்தொடர் பல வற்றையும் அப்பாக்கள் பெற்றுள்ளன; இவ்வாறு நீதித் தொடர்கொண்ட கபிலர் செய்யுட்கள் கணக்கில; அவர் செய்யுட்களில் கண்ட அறவுரை பலவற்றுள் சில இவை:

அறம்புரி செங்கோலன் ஆவோன் மன்னன்; அஞ்சுவது அஞ்சாதான் அறவிலி ஆவன்; ஆர்வுற்றார் நெஞ்சம் அறிய விடாதே; ஆற்றார் எனினும் அவர் குற்றம் கூறற்க; இல்லோர் புன்கண் தீர்ப்பது வண்மை; இனத்தின் இயன்ற இன்னுமை இனிது; இன்மை உரைத்தார்க்கு அது நிறைக்கலாற்றுக்கால் தன் மெய்துறத்தல்தலை; உற்றார் இடுக்கண் தீர்ப்போன் உரவோன்; நட்பார்க்குத் தோற்றலை நாணுமை வேண்டும்; நல்லவர் நாணும் நிலை நன்று; நல்லார்கண் தோன்றும் நாவடக்கம்;

நட்டு நாடாமை நன்று; நாடி நட்டலும் நன்று; பிறர் உறு விழுமர், தம்முறு விழுமர்.

உளநூல் உணர்ந்தோர் நீதிஉரைகளை நேரே கூறு வதினும், அந் நீதிகள் பொதிந்த கதைகளைக் கூறுவதே பெரும்பயன் அளிக்கும் என்பதை அறிவர். பண்டைக் காலப் புலவர்கள் மக்கள் மனப்பண்பு அறிந்தவர்கள்; ஆகவே, அவர்கள் உணர்த்த விரும்பும் விழுமிய கொள்கைகளைச் சிறுகதைகள் போன்ற சிறு சிறு நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக்காட்டி, அவற்றின் வாயிலாக உணர்த்துவா ராயினர்; அவ்வாறு உணர்த்த வந்த பாடல்களே, அகத் துறைப் பாடல்கள்; அகத்துறைப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும், வாழ்வைப் பண்படுத்தும் பண்புடையன.

மக்கள் காணும் நிலையிலும், காணாமறைவிலும் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை நிகழ்ந்தவாறே எடுத்துக் காட்டுவது ஒருமுறை; இன்று எழுதப்படும் சிறு கதைகளிலும், படக் கதைகளிலும் காண்பது அதுவே; அம் முறை பெரும் பயன் அளிப்பதாகாது. இவ்வாறு நிகழ்தல் வேண்டும்; இவ்வாறு நிகழ்ந்தால்தான் நன்று என்று நன்முறையில் எண்ணி, அவ்வாறு நிகழ்ந்ததாக எழுதப்படும் கதைகளே நல்லன; அவற்றில் வரும் நிகழ்ச்சிகள் நிகழக்கூடாதன— நிகழ இயலாதனவாகத் தோன்றலாம்; ஆனால் வாழ்வில் அவை நிகழ்தல் வேண்டும்; நிகழ்ந்தால் வாழ்க்கை வள முறும் என்ற எண்ணத்தைத் தூண்ட அவை பயன்படும். அத்தகைய கதைகளே நாட்டிற்குத் தேவை.

அகத்துறை தழுவிப் பாடல்கள் அறிவிக்கும் நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றும் இவ்வியல்புடையன; ஆகவே, அவை அறிதற்குரியன; தமிழில் அகத்துறைப் பாடல்கள் அளவற்றுள்ளன; அவ்வளவையும் அறிதல் இயலாது; ஆகவே, கபிலர் பாடிய அகத்துறைப் பாடல்களில் சிலவற்றையாவது கண்டு, அவை காட்டும் வாழ்வின் நிலை சிலவற்றை அறிந்து பயன் கொள்வோமாக.

ஒரு தலைமகள், தலைமகன் ஒருவனோடு உறவு கொண்டு விட்டாள். அவன் கூட்டுறவால், அவள் உடலழகும் சிறிது

மாறித் தோன்றுவதாயிற்று. அவனோடு தான் கொண்டுள்ள இவ்வுறவு, தன் உயிர்த்தோழிக்குத் தெரியாது என்பது அவள் எண்ணம்; மறுநாள் தினைப்புனத்துக்கு வந்த அவள், தினைக்கதிர்களைக் கவர்ந்து செல்லும் கிளிகளையும் ஓட்டாமல் எதையோ எண்ணி ஏங்கியிருப்பாளாயினள்; தோழி இதையெல்லாம் உணர்ந்தாள்; தலைமகளே தன்களவொழுக்கத்தை உணர்த்துவாள் என எண்ணினாள்; அவள் உணர்த்தவில்லை; “ஏன் இந்த மாறுபாடு!” என்று இவள் கேட்டபோதும், அவள் உண்மை உணர்த்தாது, ஏதோ சில காரணம் கற்பித்துக் கூறிவிட்டாள்; தோழிக் குச் சிறிது கோபம் உண்டாயிற்று; நம்மையும் ஏமாற்ற எண்ணுகின்றனளே என எண்ணினாள்; அவளுக்கு அறிவு வரச்செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பினாள்; அவள் பால் சென்றாள்; அவள் கண்கள் சிவந்து இருப்பதைக் கண்டாள்; “தினையைக் காவல்புரிவோர், அத் தினையைத் தின்னவரும் பன்றி முதலாகிய விலங்குகளைக் குத்திக் கொன்று ஏந்திய அவ் விலங்குகளின் இரத்தக்கறை படிந்து சிவந்து காணப்படுவதேபோல் செவ்வரி பரந்து சிவந்து காணப்படும் நின்கண்களின் அழகே அழகு!” என்று அவளைப் பாராட்டினாள். பின்னர் அவளை அழைத்து, “கிளிகள் தினைக்கதிர்களைக் கவர்ந்து செல்கின்ற அவ்வழகையும் பார்; அவை அவ்வாறு கவர்ந்து செல்வதை, மலைக்கூடுகளில் தங்கியிருக்கும் மயில்கள் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதையும் காண்; தாம் தினைக்கதிர்களைக் கவர்ந்து செல்வது அம் மயில்களுக்குத் தெரியாது என எண்ணி ஏமாறும் அக் கிளிகளின் அறியாமையினை என்னென்பது!” என்று கூறி நகைப்பாளாயினாள்.

“ஏனல் காவலர் மாலீழ்த்துப் பறித்த

பகழி அன்ன சேயரி மழைக்கண்

நல்ல பெருந்தோ ளோயே!...

ஓங்கு மலைக் கட்சி

மயில் அறிபு அறியா மன்னே,

பயில்குரல் கவரும் பைம்புறக் கிளியே?”

(நற் : ௧௩)

தோழி கூறியது இவ்வளவே; ஆனால், அச் சொற்கள் தலைமகள் அறிவிற்கு எவ்வளவு பெரிய வேலையைக் கொடுத்துவிட்டன! “நம் கண்ணை மாவீழ்த்துப் பறித்த செவ்வேலினுக்கு ஒப்பிடுகிறாள் தோழி; அவ்வாறு கூறும் அவள் கருத்தென்ன? தலைவன் உள்ளத்தில் பாய்ந்து, அவனுக்குக் காதல்தோய் அளித்து மீண்ட உன் கண்களைப்பார் என்று நம் களவொழுக்கம் அறிந்து கடிந்து கூறிய சொற்களன்றோ அவை?” என்று எண்ணினாள். “கிளிகள், கதீர்களைக் கவர்ந்து செல்வதை மயில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது; மயில் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை அறியாத கிளிகள் தாம் கதீர்களைக் கவர்ந்து செல்வதை எவரும் அறியார் என எண்ணி ஏமாறுகின்றன. இதை ஏன் அவள் நமக்குக் காட்டவேண்டும்? நான் தலைவனோடு கொண்டுள்ள களவொழுக்கத்தை அவள் அறிந்து கொண்டுள்ளாள்; அவள் அறியாள் என எண்ணி ஏமாறுகிறேன்; என் அறியாமை கண்டன்றோ என்னை எள்ளி நகைக்கிறாள்?” என்று தலைமகள் அஞ்சினாள்.

இவ்வாறு, “தினைக்கதீர்களைக் காக்கவேண்டியது உன் கடமை; அதில் நீ தவறிவிட்டாய்; கிளிகள் கதீர்களைக் கவர்ந்து செல்கின்றன; பார்த்துக்கொண்டு வாளா இருக்கின்றாய்; களவு போகிறது என்பதையே உன்னால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை; நீதான் இவ்வாறு அறிவற்றவளாகி விட்டாய் என்றால், என்னையும் அறிவற்றவள் என எண்ணி விட்டாய்; கடமையில் தவறுவேன் நான் அல்லேன்; நினைக்க காக்கக் கடமைப் பட்டவள் நான்; உன் களவொழுக்கத்தையும் அறிவேன்; நீ கடமையில் தவறுவதையும் அறிவேன்; ஆகவே அறிவன அறிந்துநட,” என்று தலைமகளுக்கு அறிவூட்டும் தோழியின் அறிவே அறிவு!

தோழி, தன் செயல் உணர்ந்துகொண்டாள் என்பதறிந்த தலைவி, அவளிடம் உண்மையை உணர்த்தி விட்டாள். தலைவியின் நல்வாழ்வில் நாட்டமுடையவள் தோழி; ஆகவே, தலைவனின் பேரும், ஊரும், பண்பும் யாவை எனவும், அவர்கள் உறவினுக்கு யாதேனும் கேடு

நேரின், அதை முன்னின்று தடுத்தற்காய வழி யாதேனும் உண்டா எனவும் அறிந்துகொள்ளத் துடிக்கிறது அவள் அன்பு உள்ளம்! “அவ்வாறாயின், நின் அன்பைக் கவர்ந்த அந்த ஆண்மகன் யார்? அவன் உன்னைக் கண்டு அன்பு கொண்டது உண்மைதானா? அவன் நம்புதற்குரியனா? அவன் உன்னோடு உறவுகொண்டது உண்மை என்பதை அறிந்து கூறுவார் யாரேனும் உளரோ?” என்று கேள்வி மேல் கேள்விகள் கேட்கலாயினான். அதற்கு அத் தலைவி கூறிய விடை அவள் பிள்ளை உள்ளத்தைத் தெள்ளெனக் காட்டுகிறது. “தோழி! அவர் என்னைக்கண்டு உறவு கொண்ட காலத்தில் அங்கு வேறுயாரும் இல்லை; என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த அவர் ஒருவரே அங்கிருந்தார்; நாங்கள் இருந்த இடத்திற்கு அருகே உள்ள நீர்நிலையில் நாரை ஒன்று மட்டும் இருந்தது; ஆனால், அவர் என்னோடு உறவு கொண்டதை அது பார்க்கவில்லை; தன் உணவைப் பெறும் கருத்தோடு ‘ஆரல்மீன் ஓடிவராதா?’ என நீரையே நோக்கிக்கொண்டிருந்தது; ஆகவே, அது எங்கள் உறவினை அறியும் சான்றாகாது; ‘பிரியேன், பிரியின் உயிர் தரியேன்; அறன்ல்லன செய்தவனும் ஆவேன்’ என்று அவர் உரைத்த சூளுறவு ஒன்றே பற்றுக்கோடு; அவர் அதை மறுக்கார்; மறுத்துப் பொய் கூறிவிட்டால் அந் நிலையில் வேறு பற்றிலேன்,” என்று தன் நிலைமையை உள்ளவாறு உணர்த்தினான் :

“யாரும் இல்லை; தானே கள்வன் ;
தான் அது பொய்ப்பின், யான் எவன்செய்கோ ?
தினைத்தான் அன்ன சிறுபசங்கால
ஒழுகுநீர் ஆரல் பார்க்கும்
குருகும் உண்டு; தான் மணந்த ஞான்றே.” (குறுள்; உடு)

இவ்வாறு கூறக்கேட்ட தோழி, “இப்படியும் ஒரு பெண் ஏமாந்து போவாளா என எங்கே சினம் கொள்வாளோ?” என எண்ணிய தலைவி, “அதுவும் என் தவறன்று; அது நாரையைக் கண்டதால் நேர்ந்த பிழை; அப்பாடத்தை நாரை கற்றுக் கொடுத்தது; உணவைப்

பெறவேண்டும் என்ற அதன் ஆசை, தனக்கு ஊறு செய்வார் யாரேனும் அருகில் இருப்பரே என்ற அச்சத்தை ஒழித்து விட்டதைக் கண்டேன்; அன்பு காட்டிய தலைவன்பால் நான் கொண்ட அன்பு, பின்விளைவுகளை எண்ண மறுத்துவிட்டது. ஆகவே தவறு என்னுடைய தன்று; அந் நாராயினுடையதே” என்று சூறிப்பால் கூறிச் செய்த தவறினின்றும்தப்பித்துக்கொள்ள முயலும் தலைமகள் அறிவினை என்னென்பது!

தலைவி தலைவன் இருவரும் அன்புகொண்டு வாழ்கிறார்கள்; ஒருவர் இன்றி ஒருவர் வாழமாட்டாப் பெருங்காதலுடையராகவும் காணப்படுகிறார்கள். எனினும், அவர்களால் களவொழுக்க வாழ்விலே கலந்து மகிழ முடியவில்லை; அதற்கு எத்தனையோ இடையூறுகள்; ஒருவரை பொருவர் காண்பதும் அரிதாகிறது; இதனால், தலைவியின் வருத்தம் மிகுகிறது; அவள் உள்ளக் கவலை பிறர்க்குப் புலனாகாமாறு அவள் உடல்நலனும் கெடுகிறது; இந்நிலைமேலும் நீட்டித்தால், தலைவி இறந்துவிடுவளோ எனவும் தோழி அஞ்சினாள். மணந்து கொண்டால் மனக் கவலைக்கு இடமில்லாமற் போகும் என்று முடிவு கொண்டாள்; தலைவனை அடைந்து மணத்தின் இன்றியமையாமையினை எடுத்துக் கூற விரும்புகிறாள்; அவர்கள் நின்று பேசிக் கொண்டிருக்கும் இடத்திற்கு முன்னே ஒரு பலாமரம்; பாதுகாப்பற்றது; அதன் சிறிய கிளை ஒன்றில், பெரிய பழம் ஒன்று பழுத்துத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அதைத் தோழி கண்டாள்; தலைவன் நாட்டில் வேர்ப்பலாமரங்கள் மட்டுமே நிறைந்திருப்பதையும், அம் மரங்களைச் சூழ மூங்கிற் புதர்கள் வேலியாக அமைந்திருப்பதையும் அவள் அறிவாள்.

ஆகவே, அவள் அவனை நோக்கித், “ தலைவ! உங்கள் ஊரில் உள்ள வேர்ப்பலாமரங்களைச் சூழ மூங்கில் வேலி அமைந்துள்ளது; ஆகவே, பிறர் எவரும் எளிதில் அப் பலாமரங்களை அடைதல் இயலாது; மேலும் அம் மரங்கள் ஈல்லாம் வேர்ப்பலா; பழங்கள் பழுத்தாலும் வேரிலேயே

பழுக்கும்; ஆகவே நன்கு பழுத்துவிட்டாலும் காம்பு அறுந்து கீழே விழுந்து பாழாய்விடும் என்று அஞ்ச வேண்டுவதும் இல்லை; ஆகவே உங்கள் நாட்டுப் பலாப் பழங்கள் இயற்கையில் அழிவதோ, கள்வரால் கவரப்படுவதோ இல்லை; நீ அத்தகைய மரங்களையே பார்த்துப் பழகியவன்; ஆதலின், இதோ நிற்கும் இப் பலாவினைக் கண்டதும் உன் உள்ளத்தில் எத்துணையும் அச்சமுண்டாகவில்லை; இப் பலா மரத்திற்கு வேலி ஒன்றும் இல்லை; ஆகவே, அதன் அருகிற் சென்று பழத்தைப் பறித்துச் செல்லுதல் எவர்க்கும் எளிது; மேலும் அப் பழத்தின் பருமையினையும், அதைத்தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் காம்பின் சிறுமையினையும் நோக்குவாயாக; அக் காம்பு பழத்தை இதுவரை தாங்கியிருப்பதே அரிய செயல்; அப் பழம் மேலும் பருத்தாப் பழுக்கத் தொடங்கினால், பிறர் பறித்துப் போவதேயன்றி, தாங்கிய கிளை முறியக் கீழே விழுந்து தானே அழிதல் உறுதி; ஆகவே, அப் பழம் பழுக்கும் காலம்வரை காவல் புரிந்து, பக்குவம் அடைந்ததும் பறித்து வைக்கவேண்டிய கவலை எங்களுக்கு; அத்தகைய கவலை உங்கள் நாட்டார்க்கில்லை; ஆகவே எங்கள் கவலை உனக்குத் தெரியவில்லை; இப்போதாயினும் எங்கள் கவலையின் ஆழத்தை அறிந்துகொள்வாயாக; அப் பழம் தானும் பாழாகாமல், மரத்தையும் பாழாக்காமல், பிறர்க்குக்கும் போகாமல் எங்களுக்கே கிடைக்கத் துணை புரிவாயாக," என்று கூறினார்.

தலைவி தனக்கே உரியவள்; பிறர் எவரும் அவளைப் பெறல் இயலாது; அவளும் எவ்வளவு பெரிய காதலையும், எவ்வளவு காலம் வேண்டுமானாலும் தாங்கியிருப்பாள் என்று கவலையற்றிருப்பது தவறு; தலைவி பாதுகாப் பற்றவள்; அவளை மணந்துகொள்ள எவரும் விரும்புவர்; பெற்றோரும் எவருக்கு வேண்டுமானாலும் கொடுத்து விடுவர்; அவ்வாறில்லையாயினும், தலைவியின் உயிரோ மிகமிக மென்மை உடையது; ஆனால், அவள் நின்றால் கொண்டிருக்கும் காதலோ அளவிடற்கரிய பெருமை

வாய்ந்தது; அக் காதல் மேலும் மிகுந்தால், அதை அவளால் தாங்கியிருத்தல் இயலாது; அதைத் தாங்கி நிற்கும் வன்மை அவள் உயிருக்கு இல்லை; அவ் வயிர் அழிந்துவிடும்; காதலும் பாழாம்; ஆகவே, உரிய காலத்தில் மணந்துகொள்வதே அறிவுடைமை” என்று அவன் மனங்கொள்ளும் வகை வகுத்துக் கூறிய அவள் அறிவின் சிறப்பே சிறப்பு!

“வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்
சாரல் நாட செவ்வியை ஆகுமதி;
யார்அஃது அறிந்திசினோரே? சாரல்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கி யாங்குஇவள்
உயிர்தவச் சிறிது; காமமோ பெரிதே.” (குறள்: ௧௮)

தோழியின் அறிவுரை கேட்ட தலைவன் மணந்து கொள்ள உறுதியூண்டு மணவினைக்குத் தேவையான பொன்னும் பொருளும் கொண்டுவரும் கருத்துடன் வெளி நாடு சென்றான்; சென்றவன் மீண்டு வருவதாகக் குறிப்பிட்டுச்சென்ற காலம் கடந்து பல நாளாகியும் வரவில்லை; தலைவி அவன் வாராமை கண்டு கவலைகொள்ளத் தொடங்கினாள்: தலைவியின் துயர்நிலை கண்ட தோழி, தலைவியை நோக்கி, “இந்தத் தலைவன் அன்போ அறநெறியில் நிற்கும் உள்ளமோ உடையவன் அல்லன்; அவனை எண்ணி ஏங்குகின்றனையே, நின் பேதைமை என்னே!” என்று கூறுவாளாயினள்; தன் முன்னே தலைவனைப் பழித்தாரைப்பது கண்டு தலைவியின் உள்ளம் பொறுக்கவில்லை; அவள் உள்ளம் தலைவன் தவறு செய்யான என்று கூறிய பிழ்விரும்புகிறது; தோழியைப் பார்த்துக் கூறுகிறாள்:

“தோழி! வெண்திங்களில் செகந்தே தோன்றுவதை என்றேனும் கண்டதுண்டோயி! இல்லையன்றே திங்களில் தீத் தோன்றுவது உண்டாயின், தலைவன் வாய்மையிலும் பொய் தோன்றும்; அபையந்தாரை அதுகரிக்கும் அன்புடைய அவன் உரைத்த குள்யெய்யாய்காது; அவன்! வினாவில் மீண்டு வருவான், சான்றி லும்பி அறிவதெனும்பு மயங்கன்;

நடுவே ஒரு குளம்: குளம்நிறைய நீர்; அந் நீர் நடுவே ஒரு குவளைமலர்; அந்தக் குவளைமலர் வெம்மையால் வெந்து கருகும் என்று யாரேனும் கருதுவாரோ? அக் குவளை கருகுவது உண்மையானால் தலைவன் வாராமையும் உண்மையாம்; உலகிற்கெல்லாம் ஒளி தருவது ஞாயிறு; அந்த ஞாயிற்றின் நடுவே இருள் தோன்றும் என்று எதிர்பார்ப்பது இயலுமா? ஞாயிறு நடுவே இருள் தோன்றுவதுண்டாயின் தலைவனும் நம்மை மறந்து துறந்துவிடுவான்; ஆகவே, தலைவனை அன்பிலன்; அறநெறியிலன் என்று பழிகூறுவதை இனி மறந்துவிடு என்றான்.

“பொய்த்தற்கு உரியனோ? பொய்த்தற்கு உரியனோ? ‘அஞ்சல் ஓம்பு’ என்றாரைப் பொய்த்தற்கு உரியனோ? குன்றகல் கன்னாடன் வாய்மையில் பொய் தோன்றின், திங்களுள் தீத்தோன்றி யற்று.

வாரா தமைவனோ? வாரா தமைவனோ?

வாரா தமைகுவான் அல்லன் மலைநாடன்

சுரத்துள் இன்னவை தோன்றின், நிழல்கயத்து

நீருள் குவளை வெந்தற்று.

துறக்குவன் அல்லன்; துறக்குவன் அல்லன்

தொடர்வரை வெற்பன் துறக்குவன் அல்லன்;

தொடர்புள் இனையவை தோன்றின், விசம்பில்

சுடருள் இருள் தோன்றி யற்று.” (கலித்தொகை: ௪௧)

தலைவியின் உள்ள உறுதியும், தலைவன் அன்பில் அவள் கொண்டுள்ள அசையா நம்பிக்கையும் கண்டதோழி, “அவன் அன்புடையன் என்று அறிந்தும் ஏன் இவ்வாறு கலங்குகின்றாய்? பொருள் வயிற் பிரிந்த அவன் விரைவில் வந்திலன்; வேண்டும் பொருளை விரைந்து சேர்க்கும் வன்மையிலன்; எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்தும் திண்மையிலன் போலும் என்று எண்ணி இரங்குகின்றனையோ?” என்று கேட்டாள்; தலைவி தோழியின் அந்தக் குற்றச்சாட்டினையும் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறாள். “தோழி! தலைவன் கல்விலும் வலியன்; எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்தும் திண்ணியன் என்பதை நான் அறிவேன்;

ஆனால், அவன் அத்தகையன் என்பதை அறியாத என் ஏழை நெஞ்சம் அவன் வராமே கண்டு வருந்துகிறது ; அதற்கு நான் என்செய்வேன் ?”

“நாடன், கல்லினும் வலியன் ; தோழி !

வலியன் என்னுது மெலியும் என்றெஞ்சு.” (குறுந்: ௧௮௭)

தன்முன்னே, தலைவனைப் பிறர் பழி கூறுவதைக் காணப் பொருத் தலைவியின் உள்ளச் சிறப்பையும், இறப்ப உயர்ந்த அவள் அன்பின் பெருமையையும், தலைவன்பால் கொண்டுள்ள தளரா நம்பிக்கையிணையும் என்னென்பது !

தலைவனும் தலைவியை மணந்துகொள்ள இசைந்து விட்டான் ; ஆனால், தலைவியின் பெற்றோர் அவ்விருவர்க்கும் மணம் செய்து வைக்க மனங்கொள்ளார் என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு எவ்வாறோ உண்டாகி விட்டது. மேலும் அங்கிருப்பின் தன் கற்புவாழ்விற்கும் வழியிராது எனத் தலைவி உணர்ந்தாள் ; தலைவனுடன் சென்று அவனார் அடைந்து மணந்து வாழ்வதே வழி எனக் கொண்டாள் தோழி. அதற்கு இருவரும் ஒப்பினர் ; ஒரு நாள் விடியற்காலை, தலைவியைத் தலைவனோடு கூட்டி அனுப்புகிறாள் தோழி ; அந்நிலையில் அவள் தலைவனை நோக்கிக் கூறுகிறாள் : “ தலைவி-என்-தோழி-நினக்குப் பல வகையிலும் இன்பம் தரும் நிலையில் இப்போது உள்ளாள் ; ஆகவே, நீ அவள்பாள் இப்போது அன்பு கொண்டிருப்பதில் வியப்பொன்றும் இல்லை ; பெரும் அளவில் நன்மை செய்பவரைப் பேணாதவர் உலகில் எவரும் இரார் ; அது அரிய செயலும் அன்று ; ஆனால், பிறரால் எவ்வித பயனும் தான் பெறல் இயலாது என அறிந்த பின்னரும் அவர்க்கு வேண்டுவ தந்து பேணுவதே அருஞ்செயல். ஆகவே, இவள் ஆண்டு நிரம்பி முதுமையுற்று அழகு கெட்டு நிற்கும் நிலையிலும் அவளைக் கைவிடத் கூடாது ; அந்நிலையிலும் அவளைப் போற்றிக் காப்பது நின்கடன் ; அவள் உற்றார் உறவினரைவிட்டு வருகின்றாள் ; நீ அல்லது வேறு துணை அறியாள் ; ஆகவே அவளை, இன்றேபோல்

என்றும் அன்புகொண்டு ஆதரிப்பாயாக," எனக் கூறும் தோழியின் அன்பும், அறிவும் பாராட்டற்குரியன.

"பெருநன்று ஆற்றின் பேணும் உளரே ?

ஒருநன்று உடையளாயினும், புரிமாண்டு

புலவி தீர அளிமதி;

நன்மலை நாட நின்னலது இவளே." (குறுந்: ககடு)

தலைவனை மணந்து அவனோடு இருந்து இல்லறமாற்றி வரும் தலைவி, ஒருநாள் தாய்விட்டு வந்திருந்தாள்; வந்த அவளை, "அங்கே உன் நலம் எவ்வாறு? அவ்விட வாழ்வு பிடித்துளதா உனக்கு? உணவுக்குறை ஒன்றும் இல்லையே?" என்றெல்லாம் கேட்டனர், தோழியும், தாயும், அங்குள்ளார் பிறரும். அதற்கு அவள் கூறுகிறாள்: "எங்கள் வீட்டைச் சார்ந்துள்ளது ஒரு தோப்பு; அதில் சிறுகுளம் ஒன்று உளது: தோப்பில் உள்ள மரங்களின் இலைகள் எல்லாம் அக்குளத்தில்தான் வீழ்ந்து கிடக்கும். மான்கள் நீர் உண்ணுவதும் அக்குளத்தில்தான்; மான்குடித்துக் கலக்கிய சேற்றுநீரைத்தான் நாங்கள் குடிக்கிறோம்; எனினும், அந்நீர், அம்மா! நீ எனக்கு முன்பு கொடுப்பாயே, நம் தோட்டத்தில் விளைந்த தேனைக் கலந்து இனிக்கும் பால், அப் பாலைக் காட்டினும் இனிக்கிறது: அந்நீரே அவ்வளவு இனிக்கும் எனின், எங்கள் வாழ்வின் பிறநலம் களைக் கூற வேண்டுவதில்லை."

அன்றாய்! வாழிவேண்டு அன்னை! நம் படப்பைத்

தேன் மயங்கு பாலினும் இனிய அவர் காட்டு

உவலைக் கூவல் கீழ

மான்உண்டு எஞ்சிய கலிழி நீரே." (ஐங்குறு: ௨௦௩)

நாய்விட்டுச் செல்வ வாழ்வினும், கணவனோடு கூடிவாறுமை வாழ்வே இன்பம் அளிப்பதாம் எனக்கொள்த் தலைமகள் உள்ளம் உணர்ந்து இன்றைய பெண்ம அறிவு பெறுக.

புலவர்கள் இன்ப வாழ்விலே ஒருநாள்; தலைவன் ஓரிடத் அமர்ந்து ஒருதிசையையே நோக்கிக்கொண்டிருக்க

கிறான்; அங்கே தலைவி அவன் அறியாமல் வந்து சேர்ந்
தாள்; உடனே ஒரு வேடிக்கை காட்ட வேண்டும் என்று
எண்ணினாள்; அவன்பின் அவள் அறியாமல் மெதுவாக
உந்து சென்று அவன் இருகண்களையும் தன் கைகளால்
முடிவிட்டாள். எதையோ எண்ணிக்கொண்டிருக்கும்
அந்நிலையில் திடீரென ஒருவர் கண்புதைத்தால், “யார்
கண்ணை மூடியவர்?” என்றே எவரும் கேட்பார்; ஆனால்,
கலைவன் அவ்வாறு கேட்டிலன்; உரிமையோடு தன்
கண்களை மூடுவோர் தன் மனைவியன்றி வேறு எவரும்
இரார்; தன் உடலைத் தொட்டுப் பழகும் உரிமை தன்
மனைவிக்கேயன்றி வேறு பெண்களுக்கு இல்லை என்பதை
உணர்வான்; கண்ணை மூடியவன் மனைவியே என்பது
அறிவான்; ஆகவே அவன் கூறுகிறான்: “என்
கண்புதைக்கும் உரிமை உனக்கன்றி வேறு யாருக்கும்
இல்லையே; அதை அறியாதவள்போல், என்னை ஏமாற்ற
எண்ணி, என் கண்களை மூடினே; என்னே நின் அறி
பாமை!” என்று கூறினான்.

“நலம் பெறுகையின் என் கண்புதைத் தோயே!

நீயலது உளரோ என் நெஞ்சமர்ந் தோரே?” (ஐங்குறு: உகூஉ)

இவ்வாறு, தன்னைத் தீண்டும் உரிமை தன் மனைவிக்கன்றி
வேறு பெண்களுக்கில்லை என்று கூறும் அத் தலைமகன்
உள்ளத்தாய்மை உணர்ந்து இன்றைய ஆண்உலகம்
உணர்வு பெறுக.

அறிவுரை கூறும் அருள் உள்ளத்தவராய், கபிலரின்
அகத்துறைப் பாடல்கள் அளிக்கும் அறிவொளிக் கதிர்
கண்டு, நம் அகவாழ்வை விளக்கிக் கொள்வோமாக.

கசு. கபிலர் கையாண்ட உவமைகள்

அணிகள் பல; ஆனால் பண்டைக்காலப் புலவர்கள் பெரிதும் விரும்பி மேற்கொண்ட அணி, உவமை அணி ஒன்றே; உவமையாவது, தெரிந்த ஒரு பொருளைக்காட்டித் தெரியாத ஒரு பொருளை விளக்குவது.

தாம் உணர்ந்த ஒன்றைப் பிறர்க்கு உணர்த்தவும், பிறர் உணர்ந்த ஒன்றைத் தாம் உணரவும் பயன்படுவதே மொழி; உணர்தலும், உணர்த்தலுமாகிய இத்தொழிலுக்கு உறுதுணையாய் நிற்பது உவமை. இவ்வாறு தாம் உணர்ந்த ஒன்றை, அதை உணராதார்க்கு உணர்த்த விரும்புவோர்க்கு, அவர் செயலை எளிதாக்கித் துணைபுரிவதில் உவமைபோல் சிறந்தது வேறு இல்லை. புலியைப் பார்க்காத ஒருவனுக்கு அதைப் பார்த்த ஒருவன், அது எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை உணர்த்த விரும்பியவழி, அப் புலியின் வடிவையும், வண்ணத்தையும் எப்படி எப்படி வகுத்துக் கூறினும், அதை அவன் உள்ளவாறு உணருமாறு உணர்த்தல் இயலாது; ஆனால் புலியை அறியாத அவனுக்கு, அவன் அறிந்த பூனையைக்காட்டி. 'இப்பூனை போல் இருக்கும் புலி; ஆனால் உருவில் பெரிது; பூனைக்கிருக்கும், இவ்விருநிற உடற் கோடுகள்போல் புலிக்கும் உண்டு; ஆனால் இவ்வெள்ளை நிறத்திற்குப் பதிலாக அதன் உடலில் மஞ்சள் நிறம் இருக்கும்' என்று கூறினால், அதை நேரிற் பாராமலே அவனால் நன்கு உணர்தல் இயலும். இவ்வாறு மொழியின் முழுப்பயனையும் மக்கள் அடையுமாறு பெருந்துணைபுரிவது உவமையே ஆதலின், சங்ககாலப் புலவர்கள் உவமை அணி ஒன்றையே விரும்பி மேற்கொண்டனர்.

உவமை அணிகள் பலவகைப்படும்; உவமைப் பொருளை வெளிப்படுத்தும் முறையும் பலவாம். தாமரை போலும் முகம் என்பது ஒருவகை; அவள் முகம் என்ன தாமரையோ? என்பது மற்றொரு வகை; அவள் முகம் கண்டு தாமரை தலை குனிந்தது என்பதும் ஒரு வகையில்

உவமைப் பொருளை உணர்த்துவதே. உவமை அணியை ஆள்வதில் கபிலர் புதுமுறை கண்டவர்; “பாரி, பாரி” என்ற புறநானூற்றுச் செய்யுளில், உவமை அணியினை ஆண்ட அழகிய புதுமுறை ஒன்றைக் கண்டோம்; அவர் கண்ட புதுமுறைகொண்ட மற்றோர் செய்யுள் ஒன்றைக் காண்போம்.

சேரமான் செல்வக்கடுங்கோவாழியாதனைச் சிறப்பித் துப் புறத்தில் பாடிய பாட்டொன்று, கபிலர் கையாண்ட அழகிய உவமைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாய் விளங்குகிறது. செல்வக்கடுங்கோவிற்கு ஒப்பாவன் திங்கள் என்று உவமை கூறுவதைக் கண்டார் கபிலர்; செல்வக்கடுங்கோ, திங்களரி னும் சிறந்தவன் என்றுகூறி அவ்வுவமையின் பொருளை மேலும் சிறப்பிக்க விரும்பினார்;

ஒத்த இரு பொருள்களையே உவமை கூறவேண்டும்; முற்றிலும் முரண்பட்ட இரு பொருள்களை உவமையும் பொருளுமாய் இணைத்தல் கூடாது; செல்வக்கடுங்கோ பால் நல் இயல்புகள் சில உள்ளன; அவை திங்கள் பால் இல்லை; திங்கள்பால் சில தீக்குணங்கள் உள்ளன; அவை செல்வக் கடுங்கோ பால் இல்லை. ஒருவர் இயல்பு, மற்றொருவர்பால் இல்லை என்பது மட்டும் அன்று; அதற்கு மாறான இயல்பு அவர்பால் குடிகொண்டுள்ளது; ஆகவே சேரலாதன்பால் உள்ளன எல்லாம் நல்லன; திங்கள்பால் உள்ளன எல்லாம் தீயன; இவற்றைக் கூற வந்த கபிலர், செல்வக் கடுங்கோபால் உள்ள சிறப்பியல்புகள் இவை இவை; அவை திங்கள்பால் இல்லை; அவை இல்லை என்றதமட்டும் அன்று: அத் திங்களிடம் அவற்றிற்கு மாறான தீக்குணங்கள் உள்ளன என்று கூறியிருக்கலாம்; அல்லது, திங்கள்பால் உள்ள தீக்குணங்கள் இவை இவை; அவை செல்வக்கடுங்கோபால் இல்லை; அவன்பால் அவை இல்லை என்பது மட்டும் அன்று! அவற்றிற்கு மாறான நற் குணங்களால் நிறைந்துளான் என்று கூறியிருக்கலாம்; எவ்வாறு கூறியிருப்பினும் கூறவேண்டிய பொருள்களைக் கூறியவராவர். ஆனால், அவ்வாறு கூறுவது தம் புலமைக்

குச் சிறப்பளிக்காது என்று கண்டார்; ஆகவே, அவ்வாறு கூறினார். செல்வக்கடுங்கோ இன்னின்ன குணங்கள் உடையான் எனச் சில குணங்களை விதந்து கூறிவிட்டு, திங்கள்பால் இன்னின்ன இழி குணங்கள் உள்ளன என்று சில சில இழி குணங்களை எடுத்துக் காட்டிக் கூறிவிட்டு “இச்சிறந்த குணங்களைப்பெற்று விளங்கும் சேரலாதனோடு, இத்துணை இழி குணம் உடைய நீ எவ்வாறு ஒப்பாவாய்?” என்று கேட்கிறார்.

“வையங் காவலர் வழிமொழிந் தொழுகப்
போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொல் பொறாஅது
இடம் சிறிது என்னும் ஊக்கம் தூரப்
ஒடுங்கா உள்ளத்து ஓம்பா ஈகைக்
கடந்தடு தானைச் சேரலாதனை
யாங்கனம் ஒத்தியோ? வீங்குசெலல் மண்டிலம்!
பொழுதென வரைதி; புறக்கொடுத் திறத்தி;
மாறி வருதி; மலைமறைத் தொளித்தி;
அகலிரு விசம்பி னானும்
பகல்விளங் கலையால் பல்கதிர் விரித்தே.” (புறம்: ௮)

செல்வக் கடுங்கோ நாடாண்டிருந்த காலத்தில் வேறு அரசர்களும் தமிழகத்தில் வாழ்ந்திருந்தனர்; எனினும், அவர்கள், தமக்கென ஓர் உரிமை உடையாரல்லர்; அவர்கள் எல்லாம் செல்வக்கடுங்கோவைப் பணிந்து அவன் ஆணைவழி நாடாள்பவரே ஆவர்; ஆகவே, அரசர் எல்லாம் தமக்குப் பணிந்து அடங்க, தான் ஒருவனே தனியரசு செலுத்தும் சிறப்புடையான்.

அக்கால அரசர்கள் “இந்நாடு அனைவர்க்கும் பொது,” என்ற சொல்லை இழிவெனக் கருதினர்; அவ்இழி சொல் பறாது, எல்லா நாட்டையும் தாமே ஆளவேண்டின் அவர் யற்சி உடையராதல் வேண்டும்; முயற்சி உடையார் ன்பம் விழைவோராக இருத்தல் கூடாது; “மனைவிழைவர், மாண்பயன் எய்தார்; வினைவிழைவார் வேண்டாப் பாருளும் அது,” என்பார் வள்ளுவர். ஆகவே, இன்பம்

நுகர்வதே இவ்வுலக வாழ்வின் பயன்; அதை இழந்து நாடாள் வெறியினை நயக்கமாட்டேன்; நாட்டை யார் வேண்டுமானாலும் ஆளட்டும்; நான் இன்பமே நுகர்ந்து வாழ்வேன், என்று எண்ணும் இயல்புடையானல்லன் செல்வக் கடுங்கோ; “போகத்தை விரும்பி, விரும்பிய அந்தக் காரணத்தால் இந்நாடு அனைவர்க்கும் பொது வாயிற்று,” என்ற பழிச்சொல் கேட்கப் பொறுது அவன் உள்ளம்.

பெரியநாட்டை ஆளவேண்டும் என்ற எண்ணமுடையார், அவர் அதுவரை பெற்ற நாட்டைப், பெரிய நாடெனக் கொண்டு பெருமை கொள்ளல் கூடாது; அவ் வெண்ணம் அவர் ஊக்கத்தை அழிக்கும்; அது அவர் எண்ணம் ஈடேற வழிசெய்யாது; ஆகவே, அவர்கள் எவ்வளவு பெரிய நாட்டைப் பெறினும், “இது நாம் பெற விரும்பும் நாட்டிலும் சிறிது,” என்றே எண்ணுதல் வேண்டும்; அவ் வெண்ணம் ஊக்கம் ஊட்டும்; சேரலாதன் அத்தகைய ஊக்கம் உடையான்.

வாழ்வில் உயர்வை வேண்டுவோர், சுருங்கிய உள்ள முடையராதல் கூடாது; உள்ளம் சுருங்கியோர் உயர்தல் இயலாது; “உள்ளம் இலாதவர் எய்தார் உலகத்து வள்ளியம் என்னும்செருக்கு” என்ப. இவ்வுண்மையை உணர்ந்து, கடுங்கோ ஒடுங்கா இயல்பின் உயர்போர் உள்ளம் பெற்றுளான்.

“நேற்றுத்தான் கொடுத்தோமே, இன்றும் கொடுக்க வேண்டுமோ? இன்று இவ்வளவுபோதும்; மற்றதை நானேக்குக் கொடுப்போம்,” என வரையறுத்துக்கொண்டு கொடுப்பது ஈகையாகாது. ‘வாங்குவோர் யார்? அவர் தகுதியாது? வாங்கவந்த காலம் எது? அவர்க்கு எதை அளிப்பது? எவ்வளவு அளிப்பது?’ என்று எண்ணிப் பாராமல், கொடுப்பதே ஈகை; செல்வக்கடுங்கோ ஒம்பாது ஈந்து உயர்ந்த புகழ் பெற்றோன் ஆவன்.

பகைவர் படை கண்டு பயந்து ஒளியாது, பாய்ந்து தாக்குவதே படைக்குச் சிறப்பு; அத்தகைய பெரும் படைக்குத் தலைமை தாங்கும் சிறப்பு செல்வக் கடுங்கோ விற்கு உண்டு.

இச் சிறப்புக்களால் சிறந்து விளங்கும் சேரலாதனுக்கு நீ எவ்வாறு ஒப்பாவாய்? அவன்பால் உள்ள இச் சிறப்பியல்புகள் நிற்பால் உளவோ? இல்லையே; இல்லை என்பது மட்டும் அன்றே; அவற்றிற்கு மாறான இயல்புகள், நிற்பால் குடிக்கொண்டுள்ளவே; வான வெளியினை ஆளும் வாழ்வு பெற்றுளாய் என்பது உண்மை; ஆனால், அங்கு ஆட்சி புரிபவன் நீ யொருவன் மட்டும் அன்றே; நின்னைப்போல் எத்தனை கோள்கள், நின் ஆட்சிக்கு அடங்கியிராமல் தனியரசு செலுத்துகின்றன? அரசர் அனைவரும் அடிபணியத் தனியரசு செலுத்தும் சேரலாதன் எங்கே! ஆயிரம் கோடி கோள்களுள் ஒன்று என வாழும் நீ எங்கே!

இன்ப வேட்கையன் நீ; “அவனுக்கு இருபத்தேழு மனைவியர்; என்றாலும், உரோகிணி என்ற ஒருத்தியிடத்தில் அவன் அன்பு அவ்வளவும்,” என்று ஊரார் பழி தூற்ற வாழ்விழந்து வாழ்கின்றாய் நீ; போகம் வேண்டா அவன் எங்கே! போகம் வேண்டிப் பழிச்சொல் பொறுக்கும் நீ எங்கே!

ஆட்சி தொடங்கிய அன்று எங்கெங்கே அடி வைத்து நடந்தாயோ அதை விட்டுச் சிறிதும் அப்பால் அடி எடுத்து வைக்கும் ஆற்றல் இல்லாதவன் நீ; அன்று கிழித்த கோட்டிலேயே இன்றும் உள்ளாய்; அன்றைய உன் ஆட்சி எல்லை எதுவோ, அதுவே இன்றும் எல்லையாக உளது; இதைவிடப் பெரிய ஆட்சியிடம் தேவை என்ற எண்ணமே உனக்கு உண்டாகவில்லை; உண்டானாலும் அதைப் பெறல் உன்னை இயலாது; சேரலாதன் உலகெலாம் ஆள எண்ணுகின்றான்; அவ்வாறே ஆளவும் செய்கிறான்; இடம் சிறிது இடம் சிறிது என்று எண்ணி

ஊக்கம் கொண்டு உயரும் அவன் எங்கே! உள்ளதே போதும் என்றெண்ணும் உரனிலான் நீ எங்கே!

நாள்தோறும் ஒரு கலையெனப் பதினைந்து நாள் தேய்கின்றாய்; பின்னர் நாள்தோறும் ஒரு கலையெனப் பதினைந்து நாள் வளர்கின்றாய்; உனக்குத் தேய்வதும், வளர்வதும் வாழ்வாகப் போய்விட்டது. ஒடுங்கா உள்ளம் கொண்ட கடுங்கோ எங்கே! ஒடுங்கி, ஒடுங்கி ஒளிவிடும் நீ எங்கே!

உலகிற்கு ஒளிதந்து உதவுகின்றாய் என்பார்; ஆனால்; உன்பால் உள்ள எல்லா ஒளிகளையும் எல்லா நாளிலும் அளிப்பதில்லை; உள்ளபோது நாள்தோறும் ஒரு கலை ஒளி உயரட்டும்; இல்லாதபோது நாள்தோறும் ஒரு கலை ஒளி குறையட்டும் என்று பங்கீடு செய்தன்றோ உதவுகின்றனை; வரையாது வழங்கும் வாழியாதன் எங்கே! வரம்பிட்டு உதவும் நீ எங்கே!

உனக்கும் ஒரு பெரும் படை உண்டு என்பது உண்மை; வானத்து மீன்கள். எல்லாம் நின்தானைகள் தாம்; ஆனால், அவை அளவால் பெரியனவே என்றாலும் ஆற்றலால் சிறியன; நின் பகைவன் ஞாயிறு தோன்றப் போகிறான் என்று அறிந்தால் போதும்; அவை அவனைக் காணாமுன்பே, நின்னையும் தனியே விட்டன்றோ ஒடி ஒளிந்து விடுகின்றன; பகைவர் படை கடந்து வெல்லும் படையுடைய அவன் எங்கே? பயந்தோடும் படையுடைய நீ எங்கே? ஆகவே, நீ அவனுக் கொப்பாய் என்பது மட்டும் அன்று; அவனினும் நீ இழிவுடையாய் என்று கூறி முடித்தார்.

இவ்வாறு செல்வக்கடுங்கோவின் குணச் சிறப்பை எடுத்துக் கூறி, அவற்றைக் கூறுவதினாலேயே திங்கள்பால் உள்ள குறைகளைக் குறிப்பால் சுட்டிக் காட்டிய கபிலர், பாட்டின் பிற்பகுதியில், திங்கள்பால் உள்ள வேறு பல இழிகுணங்களை எடுத்துக் கூறி, அவற்றைக் கூறுவதினாலேயே சேரலாதன்பால் உள்ள வேறு பல சிறப்புக்களைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

திங்கள் நாள்தோறும் தோன்றுவதும், மறைவதும், ஞாயிறுபோல் குறிப்பிட்ட ஒரே நேரத்தில் நிகழ்வதில்லை; ஒரு நாள் தோன்றிய அதே நேரத்தில் மறுநாள் தோன்றுவதில்லை; ஒரு நாளைக்கொருநாள் இரண்டு இரண்டு நாழிகை கழித்தே தோன்றும்.

ஞாயிறு தோன்றியதும் திங்கள்ஒளி மங்கிவிடும்; தோற்ற அரசர்கள், தம்மை வெற்றிகொண்ட வேந்தர்கள் முன் நிற்குங்கால் முகம் வெளிநி நிற்பார்போல் தோன்றும் அப்போதைய அதன் தோற்றம்.

திங்களின் ஆட்சி, ஒரு மாதத்தில் நடைபெறும் இடத்திலேயே மறு மாதத்திலும் நடைபெறும் என்பது இல்லை; மார்கழி திருவாதிரையில், தை பூசத்தில், மாசி மகத்தில், பங்குனி உத்திரத்தில் என்று இவ்வாறே அதன் ஆட்சியிடம் மாதந்தோறும் மாறி மாறி வரும்.

திங்கள் மேற்கே சென்றவுடன் மலைகளுக்கப்பால் மறைந்து ஒளிந்துகொள்ளும்; அந்நிலையில் அதை எவரும் காண இயலாது.

திங்கள் ஒளி விளங்கும் இடம் அகன்ற பெரிய வானம்; என்றாலும், விண்ணுலகம், மண்ணுலகம் என்ற உலகங்கள் இரண்டில் அதன் ஆட்சி ஒரு உலகத்திலேயே நின்று விடுகிறது.

திங்கள் பதினாறு கலைகளையும் கொண்டு விளங்கும் காலத்தும், அது பகற்காலத்தில் வரின், அதன் ஒளி விளங்குவது இல்லை; அதன் ஒளி இரவில் மட்டுமே விளங்கும்; பகலில் மங்கிவிடும்.

இவ்வாறு எல்லா வகையாலும் நீ குறையுடையாய்; குறையுடைய நீ சேரலாதனோடு ஒத்து விளங்க விரும்புகின்றாய்; அவன்பால் இக் குறைகளில் ஒன்றையேனும் காணல் இயலாதே; அவன்பால் இக் குறை யொன்றும் இல்லை என்பது மட்டும் அன்று; இவற்றிற்கு மாறான நிறை குணங்களன்றோ அவன்பால் குவிந்துகிடக்கின்றன.

சேரலாதன் காலத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவன் அல்லன்; காலம் கருதிக் காத்திருப்பவனும் அல்லன்; காலங்கடந்த கடுங்கோ எங்கே! காலத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கும். நீ எங்கே!

சேரலாதனோடு போரிட்டுப் புறங்கொடுத்த மன்னர் கணக்கிலர்; 'எல்லார் புறனும் தான் கண்டு, தன்புறம் காண்பார்க்குக் காண்பறியலன்' எனப் போற்றப்படும் அவன் எங்கே! ஞாயிறு கண்டதும், தோற்றுப் புறம் காட்டி ஒடுவார்போல் ஒளிமங்கும் நீ எங்கே!

நாடாறு மாதம், காடாறு மாதம்; அங்கே சில நாள், இங்கே சிலநாள் என்ற நிலையற்ற ஆட்சியுடையானல்லன் அக் கடுங்கோ; நிலைபெற்ற ஆட்சியுடைய அவன் எங்கே! திங்கள் தோறும் இடம் மாறும் நீ எங்கே!

சேரலாதன் நாடு மலைகள் பல செறிந்தது; அவன் நாட்டு மலைகள் திங்களையும் மறைக்கும் உயர்வுடையன; இவ்வாறு மதியையும் மறைக்கும் மலைக்குரிய அவன் எங்கே! அம்மலையால் மறைப்புண்டு மாண்டு கெடும் நீ எங்கே!

சேரலாதன் புகழ், விண்ணுலகம், மண்ணுலகம் இரண்டிலும் பரவியுளது; இரு உலகத்தாரும் அவனைப் புகழ்வார்; இவ்வாறு விண்ணுலகும் மண்ணுலகும் தன்னதே ஆட்சி என விளங்கும் அவன் எங்கே! விண்ணுலகம் ஒன்றிலேயே ஒளிவிடும் நீ எங்கே!

அரக்கர்க்கு இரவில் ஆற்றல்; காக்கைக்குக் கடும் பகலில் கண்; சும்பிருட்டில் கூகைக்குக் கண்; இவ்வாறு ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொரு காலத்தில் மட்டுமே ஆற்றல் உண்டாம் என்ப; ஆனால் சேரலாதனுக்கு இரவு, பகல் இருகாலத்திலும் ஆற்றல் உண்டு; இரவும் பகல் எப்போதும் தப்பாது விளங்கும் அவன் எங்கே! "பகல் விளங்காய்" என்ற பழியுடைய நீ எங்கே!

"ஆகவே, அவனை நீ ஒவ்வாய்" என்று கூறி முடித்தார்; சேரலாதனைச் சிறப்பிக்கத் தொடங்கி, திங்களே

அவனுக்கு ஒப்பிடுவார்போல் காட்டித் திங்களினும் அவன் உயர்ந்தவன் ; எவ்வாற்றானும் இழிவுடையது திங்கள் ; ஆகவே திங்கள் அவனுக்கு ஒப்பாகாது என்று உவமையை மறுத்துக் கூறினார்.

சேரலாதன்பால் இன்னின்ன குணங்கள் உள்ளன ; ஆகவே திங்கள் அவனுக்கு ஒப்பாகாது என்று கூறி, அவன்பால் உள்ள குணங்களுக்கு நேர்மாறாகத் திங்கள் பால் உள்ள சில குறைகளைக் குறிப்பால் தோன்றச் செய்தார் ; அவ்வாறே, திங்கள்பால் இன்னின்ன குறைகள் உள்ளன ; ஆகவே, அது அவனுக்கு ஒப்பாகாது என்று கூறி, அத் திங்கள்பால் உள்ள குறைகளுக்கு நேர்மாறாகச் சேரலாதன்பால் உள்ள சில குணங்களைக் குறிப்பால் தோன்றச் செய்தார்.

இவ்வாறு, உவமிக்கப்படும் பொருளின்பால் உள்ள குணங்கள் சிலவற்றைக் கூறுவதன் மூலம், உவமையின் பால் உள்ள குறைகள் சிலவற்றையும், உவமையின்பால் உள்ள குறைகள் வேறு சிலவற்றைக் கூறுவதன்மூலம், உவமிக்கப்படும் பொருள்பால் உள்ள குணங்கள் வேறு சிலவற்றையும் குறிப்பால் உணர்த்திய கபிலர் உவமைத் திறம் உணர்ந்து மகிழ்தற்குரியது.

இத்தகைய புதுமுறை உவமைகளேயன்றி, கபிலர் மேற்கொண்ட வேறுபல உவமைகளும் உண்டு, அவையும், அவர் புலமைக்கேற்பச் சிறந்து விளங்குவனவே ; அவை அனைத்தையும் எடுத்துக்காட்டி விளக்கின் அதுவே ஒரு பெரு நூலாய் அமையும் ; ஆகவே, அவற்றை அவர் பாடல்களைப் பயிலுங்கால் படிப்போரே அறிந்து மகிழ்ந்நும் என்று விடுத்து விடுவதே நலம். என்றாலும், கபிலர் உள்ளத்தை உணர்த்தும் வகையில் வந்துள்ள உவமைகள் சிலவற்றை மட்டும் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறேன்.

கல்வி, பொருள், காவல் இவை குறித்துக் கணவன் பிரியக் கவினழிந்து நிற்கும் தலைமகள், நீர் இன்றி வாடும் பயிர் போலவும், கையிற் காசு இல்லாதவன் இளமை

இன்பம் பெறுவதின்றி வீணே கழிவதைப் போலவும், இளமையில் நல்வழி ஒழுகாதவன் முதுமையில் துன்புற்று வாழ்வதைப் போலவும் வாடி, அவன் இனிதே வந்து சேர்ந்தான் என்பது அறிந்த உடனே, நீர் நிறையப்பெற்ற நிலம் போலவும், அருள் உள்ளம் உடையவன் செல்வம் சிறந்து விளங்குவதைப் போலவும், ஆண்மையும் ஆற்றலும் உடையான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம் போலவும், பொற்பும் பொலிவும் பெற்று விளங்கினான் என்பார்.

“நீரற்ற புலமே போல் புல்லென்றாள், கார்பெற்ற புலமே போல் கவின் பெறும்;” “பொருள் இல்லான் இளமை போல் புல்லென்றாள்; அருள் வல்லான் ஆக்கம் போல் அணி பெறும்;” “அறம் சாரான் மூப்பே போல் அழிதக்காள் திறம் சேர்ந்தான் ஆக்கம் போல் திருத்தகும்.” பாரியின் கொடைச் சிறப்பைக் கூற வந்த இடத்தில், தன்னைப் பாடி வந்தவர், பெண்களே யாயினும், அறிவுக்குறை பெற்றோரே ஆயினும், அவர் பெண்மையும், புன்மையும் கருதிப் போக்கிவிடாது அவர்க்கும் பொருள் கொடுத்து அனுப்புவன் என்பதை விளக்க, தன்னை மலரிட்டு வணங்குவோர், எருக்கம்பூவே சூட்டினும், அவர் செயல் கண்டு வெறுக்காது, அதை விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளும் இறைவன் செயலை உவமை கூறினார். “புல்லிலை எருக்கமாயினும் உடையவை கடவுள் பேணும் என்னைஞ்ஞு, மடவர், மெல்லியர் செல்லினும் கடவன்பாரி கைவண்மையே.”

௧௩. குறிஞ்சிப் பாட்டு

மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி எனப்படும்; கல் நிறைந்த மலைநிலமே முதற்கண் தோன்றிய நிலம் என்பார் நிலநூல் வல்லார்; மிகப் பழமையான காலம் என்று கூறுவதற்குக் “கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலம்” என்று அறிஞர் கூறும் கூற்று, நிலநூல் வல்லார் முடிவிற்கு அரண் செய்தல் காண்க. நிலங்களுள் முதற்கண் தோன்றியது குறிஞ்சி நிலமாவதைப் போன்றே, மக்கள் முதற்கண் வாழத் தொடங்கிய இடமும் அக் குறிஞ்சி நிலமே. தொடக்கத்தில் விலங்குகளைப்போன்றே, மக்களும், உழைத்து உண்ண அறியாது, கிடைத்ததை உண்டே வாழ்ந்தனர்; அத்தகைய வாழ்விற்கு ஏற்றவாறு, பிறர் உழைப்பின்றித் தாமாகவே விளைந்து கிடக்கும் காய், கனி, கிழங்கு வகைகளைக் குறிஞ்சி நிலம் பெற்றிருந்தது; உலோகம் எதையும் கண்டறியாக் காலத்தில், மக்கள் கையாண்ட கற்கருவிகளும் அக் குறிஞ்சியிலேயே கிடைத்தன; கல்லாபுதங்களையெடுத்து, மக்கள் கையாண்ட முதல் ஆபுதம் வில்; வளைத்து விடப்பட்ட மூங்கில் விரைந்து நிமிர்ந்து பிறபொருள்மீதுபட்டு அழிப்பதைக் கண்டே வில்லைத் தோற்றுவித்தனர் மக்கள்; மக்கள் கையாண்ட வில் தோன்றத் துணைபுரியும் மூங்கிலும் அக் குறிஞ்சியிலேயே உண்டு. இவ்வாறு எவ்வகையாலும் முதலிடம் பெறும் குறிஞ்சி, மக்கள் ஒழுக்க நெறியிலும் முதலிடம் பெற்றுள்ளது.

ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடி வாழ்வதே மக்கள் வாழ்க்கை. அம் மக்கள் வாழ்க்கை, புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்ற ஐந்து ஒழுக்கத்துள் அடங்கும். அவ் பொழுக்கங்களுள் முதற்கண் நிகழ வேண்டிய ஒழுக்கம் புணர்தல். புணர்தல் ஒழுக்கமாவது, ஒருவனும் ஒருத்தியும் முதன் முதலில் ஒருவரை ஒருவர் காண்பது முதல், அவர் கூடி மணம் புரிந்து கொள்ளும் வரையுள்ள நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டதாம். களவொழுக்கம்

என்பதும் இதுவே; புணர்தலாகிய இம் முதல் ஒழுக்கத் திற்கு உரிய இடமாக இக் குறிஞ்சியையே கொண்டனர் புலவர்கள். அக் குறிஞ்சிஒழுக்கங்களை எல்லாம் ஒன்று திரட்டிக் கூறுவதே கபிலர் இயற்றிய குறிஞ்சிப் பாட்டு.

குறிஞ்சி ஒழுக்கங்களுள் அறத்தொடுநிற்றல் என்பது ஒன்று. ஒருவனும் ஒருத்தியும் காதல் கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர்; அவர்கள் காதலொழுக்கம் அறியாப் பெற்றோர், பெண்ணிற்குத் தாங்கள் விரும்பிய ஒருவனுக்கு மணம் செய்யத் தொடங்குகின்றனர்; தங்கள் காதல் நிறைவேற வேண்டுமே என்ற கவலையுற்று வாடும் பெண்ணைக்கண்டு, அவள் நோய்தீர வெறியாடத் தொடங்குகிறாள் தாய். இந்நிலையில் பிறர் அறியாவாறு காதல் கொண்டு வாழ்ந்த தங்கள் களவொழுக்கத்தினை மேலும் மறைத்து வைப்பின் கேடாம் என அறிந்த தலைமகள், அதைத் தன் தோழிக்கு அறிவிப்பள்; தோழி அதைச் செவிலித்தாய்க்கு அறிவிப்பள்; அவள், பெற்ற தாய்க்கு அறிவிப்பள்; தாய் பெண்ணின் அண்ணன் தந்தையர்க்கு அறிவித்து அவ்விருவர் மணத்திற்கு இசைய வைத்துத் துணை புரிவள்; இதையே அறத்தொடுநிற்றல் என்பர் புலவர்கள்.

இருவரும் ஒருவரையொருவர் காண்பது முதல் அவர் மணம்நிகழ்காலம் வரையிலும் பல்வேறு நிலைகள் உள்ளன; முந்நூறு முந்நூற்றேழு படிகளைக் கொண்ட பத்தொன்பது மாடிகளைக்கொண்டது அக் களவொழுக்கம். பழங்காலப் புலவர்கள் எல்லாம், அப் படிகளுள் தாம் விரும்பிய சிலவற்றை மட்டும் சிறப்பித்துப் பாடிச் சென்றார்களே ஒழிய, அவர்களுள் எவரும், அவ் விருவரும் காண்பது முதல், இறுதியில் மணம் செய்து கொள்ளும் வரையுள்ள பல்வேறு நிலைகளையும் முறையாகப் பாடினரல்லர்; ஆனால், பிற்காலப் புலவர்கள் அந் நிலைகளைத் தனித்தனியே பாடி மகிழ்வதிலும், அவற்றை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பாடிக் காண்பதால் பெருமகிழ்வுண்டாம் என்று கொண்டு அவற்றை வரிசையாகப் பாடுவாராயினர். அவ்

வாறு அவர்கள் பாடியன கோவை என்றழைக்கப் படலாயின. பிற்காலப் புலவர்கள் பாடி மகிழ்ந்த இக் கோவை முறைக்கு வழிகாட்டியவர் கபிலர்.

கபிலர் பாடிய அகத்துறை தழுவிய பாடல்கள் 197-ல், 191 பாடல்கள் குறிஞ்சித்திணை பற்றியன எனினும், அவை, அக் குறிஞ்சி ஒழுக்கங்களை வரிசையாகப் பாடிக்காட்டுவன அல்ல; ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு நிலையை விளக்குவனவே என்பது உண்மை; எனினும் அவர் இயற்றிய இக் குறிஞ்சிப்பாட்டு, தோழி தலைமகள் ஒழுக்கத்தைத் தாய்க்கு அறிவிக்கும் 'அறத்தொடுநிறநல்' என்ற நிலையை விளக்குவதாகக் கொண்டு அத் தலைமகளும் தலைமகனும் கண்டதுமுதல், அக் களவொழுக்கத்தைத் தோழி செவிலிக்கு உணர்த்தும் அறத்தொடு நிலைவரை உள்ள நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் தொடர்பாகக் கூறுகிறது. இவ்வாறு, அகத்திணைத் துறைகளை வரிசையாகப் பாடிப் புதுமுறை கண்டவர், சங்ககாலப் புலவர்களுள் கபிலர் ஒருவரே.

கொல்லையில் செழித்து வளர்ந்துள்ள திணை, கதிர் விட்டு முற்றத்தொடங்கிவிட்டது; முற்றும் அக் கதிர்களைக் கிளிகள் கவர்ந்து செல்வதைத் தாய் கண்டாள்; தன் மகளையும், அவள் உடனும் தோழியர்களையும் அழைத்தாள்; தழல், தட்டை, குளிர் போன்ற கிளியோட்டும் கருவிகளைக் கையில் தந்தாள்; "கொல்லைக்குச் சென்று மாலைவரையிருந்து கிளிகளை ஒட்டிக் காவல் புரிந்து வாருங்கள்," என்று கூறி வழி அனுப்பினாள். புனத்தில் வானுற வளர்ந்த ஒரு மரத்தின் உச்சியில் பரண் அமைத்திருந்தனர் அவர் அண்ணன்மார். புனத்தையடைந்த மகளிர் அதன் மீது ஏறியிருந்து, காயும் வெயிலையும் கருதாது, கதிர்களைக் கவர்ந்து செல்லும் கிளிகளைக் கடிந்துகாப்பாராயினர்.

இவ்வாறு காவல்தொழிலில் கருத்துடையராய்ப் பலநாள் வாழ்ந்து வந்தனர்; ஒருநாள், எங்கிருந்தோ பெருமழை வந்தது; பெருங்காற்றும், மின்னலும், இடியும் கொண்டு பெய்தது; கடலும் வற்றிற்றோ எனக் கருதும்

அளவு கனமழை; வானத்திடத்தே ஆடிப்பறந்திருந்த பறவைகளும் பறத்தல் ஒழிந்து தாம் வாழும் இடத்தில் அடங்கின; மழை பெய்து ஓய்ந்தது; மழை பெய்த இடம் மலைநாடு; ஆகவே, மலையருவிகள் எல்லாம், மனதை மயக்கும் தன்மையவாய் மாட்சிமைப்பட்டுக் காட்சியளித்தன; வெயிலின் வெப்பத்தால் அம் மகளிரும் வியர்த்திருந்தனர்; ஆகவே, மலையருவி அவர்கள் மனதை ஈர்ப்பதாயிற்று; உடனே, அவ்வருவியில் குதித்து ஆசையடங்க ஆடித் தீர்த்தனர்; கண்கள் சிவக்கும் வரை ஆடிக் கரையேறினர்; மயிரைப் பிழிந்தனர்; ஈரம்போக உலர்த்தினர்; உலர்த்தும் அவர்கள் உள்ளம் நெகிழ, அவர்கள் வாய் மனம் விரும்பும் பாடலைப் பாடிற்று.

முழுகி ஈரம்போக உலர்த்திய தங்கள் தலைமயிரினைக் கண்ட அவர்கள், அம் மயிரிடத்தே மலர்வைத்து மகிழ எண்ணினர்; காட்டிடம் எல்லாம் ஓடியோடி நிறத்தாலும் மணத்தாலும் பல்வேறுவகைப்பட்ட மலர்களைப் பறித்தனர்; அவ்வாறு பறித்த மலர்வகை, நூறுக்கும் மேலாம். மழை நீரால் மாசுபோகக் கழுவப்பெற்ற அகன்ற பாறையில் அவற்றைக் குவித்தனர்; மணமும் நிறமும் மயங்குமாறு மாலைபாகக் கட்டினர்; கட்டிய மாலையைக் கறுத்து நீண்ட தம் தலைமயிர் முடியிலே அணிந்து அழகு செய்தனர்; இவ்வாறு ஆடிப் பாடி, அணிந்து அகமகிழ்ந்த அவர்கள், இறுதியில் ஓர் அசோகின் நிழலிலே அமர்ந்து இளைப்பாறினர்.

அப்போது ஓர் ஆண்தகை ஆங்கு வந்தான்; அகிற புகை ஊட்டி வளர்த்த தன் கருமயிரை எண்ணெய் இட்டுச் சீவி முடித்து, நீரிலும் நிலத்திலும், மலையிலும் மலர்ந்த மணமிக்க மலர்களை அம் மயிரிலே சூடியிருந்தான்; காதிலே அசோகின் அழகிய இளந்தளிர் அணிந்திருந்தான்; மணம்நூறும் சந்தனமும், மலர்மாலையும் கிடந்து அவன் அகன்ற மார்பை அழகு செய்தன; இடக்கையில் ஒரு பெரிய வில்; வலக்கையில் வன்மையிற் சிறந்த அம்புகள்; அரையில் அருந்தொழில் அமைந்த கச்சை; காலில்

வீரக்கழல்; அவ்விளைஞன் இத்தகைய வனப்புடையான்; அவனைத் தொடர்ந்து சில நாய்கள் வந்தன; பகைவரைப் பாழாக்கும் வீரரைப்போல் வெகுண்டு நோக்கும் பார்வை; மூங்கில் முளை போன்ற பற்கள்; வீளைந்து வலிய உகிர்; இமையாக் கண் ஆகிய இவற்றால், அவை கண்டார்க்கு அச்சம் விளைக்கும் தோற்றத்தன.

இளைஞனைத் தொடர்ந்து வந்த அந் நாய்கள், அவனிடத்தே அடங்கி நில்லாது அம் மகளிரை அணுகத் தொடங்கின; அந் நாய்களின் தோற்றமும், மேலே வீழ்ந்து பாய்வதே போன்ற அவற்றின் வருகையும் அம் மகளிரை அஞ்சி நடுங்கச் செய்தன; நடுங்கிய அவர்கள் அடிதளர நடந்து அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி வேறிடம் செல்ல விரைந்தனர்; அப்போது, ஆவைக்காணும் ஆனேறு அகமகிழ்ந்து அணுகுவதே போல், அவ்விளைஞன் அம் மகளிரை அணுகித் தன்னைத் தொடர்ந்து வந்த நாய்களைக் கண்டு அஞ்சியே அவர்கள் அப்பால் செல்வது கண்டு வருந்தினான்.

மெல்லிய இனிய சொற்களால், அம் மகளிரின் அழகிய தலைமயிர், அவர்தம் இளமை, தொடியணிந்த அவர் முன்கை, மெல்லிய சாயல், மருண்டு மதர்த்த அவர் கருங்கண் ஆகியவற்றைப் பாராட்டினான். பாராட்டி, “என் வாளிற்குப் பிழைத்து வந்தது ஒரு மான்; என்வேல் பட்டுப் பிழைத்து வந்தது ஒரு வேழம்; அவற்றுள் யாதேனும் ஒன்று இங்கு வரக் கண்டீரோ? கண்டீராயின், எங்கே உளது? எவ்வழிச் சென்றது? என்பதைச் சற்றே அருள் கூர்ந்து அறிவியுங்கள்,” என வேண்டி நின்றான். கெடுதி பல கூறி அவன் வினாவும், அவர்கள் அவனுக்கு யாதும் பதில் கூறினா ரல்லர்.

அவர்கள் மௌனம், அவனுக்கு மனக்கலக்கத்தை அளித்தது. “மெல்லியலீர்! கெட்டுப்போன அவற்றைக் காட்டித்தர உங்கள் மனம் இடந்தரவில்லை போலும்? அவற்றைக் காட்டித் தாராது போயினும் போக; என்னோடு ஒருசொல், ஒருமுறை பேசினால் உங்களுக்குப் பழியா வந்து சேர்ந்து விடும்? ‘அவற்றைக் கண்டோம்;

இல்லை' என்று ஒரு வார்த்தை கூறுங்கள்," என்று வேண்டி நின்றான். வேண்டி நின்ற அவன், தன்னையும் அம் மகளிரையும் சூழ்ந்துகொண்டு களைத்தும், குலைத்தும் குழப்பம் விளைத்துக்கொண்டிருக்கும் நாய்களைக் கண்டான்; அவற்றைக் கண்டஞ்சிய அவர்கள், அவற்றின் குரல் கேட்டு மேலும் அஞ்சுகின்றனர் என்பதையும் அறிந்தான். அவர்கள் விடை கூறாமெக்கு அவ்வச்சம் காணமாக இருக்குமோ என எண்ணினான்; உடனே, பூவும் இலையும் தழைத்து அண்மையில் இருந்த ஒரு மரத்தினின்றும் ஒரு கொம்பை ஒடித்தான்; நாய்களை ஒட்டினான்; கண்டாரை அஞ்சுவிக்கும் தோற்றமும், கேட்டாரை நடுங்கப்பண்ணும் குரலும் உடைய அந் நாய்கள், அவ்விடத்தினின்றும் அகன்று விடவே, இனி அம் மகளிர் தனக்கு விடைகூறுவர் என்ற வேட்கை மீதூர இளைஞன் நின்றிருந்தான். அவர்களும் ஒருவேளை அவனுக்கு விடை கூறியும் இருப்பார்; ஆனால், அதற்கு இடையூறாக ஒன்று வந்தது.

அவர்களுக்கு அண்மையில் ஒரு தினைப்புனம்; அதைக் காத்துவருவோன் ஒரு ஆடவன்; ஆற்றல் மிக்கோன்; அன்று காவல் கருதி வருங்கால், அவன் மனைவி அளித்தாள் என்றதால் மதுவை அளவிற்குமீறிக் குடித்து விட்டான். அதனால், காவல் தொழிலைவிட்டுச் சிறிது கண்ணயர்ந்து விட்டான்; அவன் சோர்வினைக் கண்டுகொண்ட ஒருகளிறு கொல்லையில் புகுந்து, கதிர்களை வேண்டும் மட்டும் தின்றும் மிதித்தும் அழித்துவிட்டது; அந்நிலையில் அவன் மயக்கம் தெளிந்தது; புனத்தைக் கண்டான்; அதன் பாழ்பட்ட நிலையைப் பார்த்தான்; அருமையாகக் காத்து வளர்த்த தினைப்புனம் அழிந்ததுகாண, ஆத்திரம் பொங்கிற்று; வில்லை வளைத்தான்; கொடிய அம்பைப்பூட்டி அக் களிற்றின்மீது விட்டான்; அதற்கு அச்சம் ஊட்டத் தட்டையை எடுத்துத் தட்டினான்; பக்கத்துப் புனத்தில் இருப்பாரும் ஒன்று கூடினர்; 'ஓ' என்ற ஒலியையும், உதடு மடித்து உண்டாக்கும் சீழ்க்கையையும் எழுப்பி, அக் களிற்றை விசட்டினர்; உணவை உண்ணவொட்டாது

தடுத்துவிட்டதோடு, உடலிற்கும் ஊறு விளைத்தனரே என்று களிற்றிற்குக் கடுங்கோபம் உண்டாயிற்று; இடிபோல் பிளிறி எதிரில்படும் எதையும் அழித்து அக் காடே அலறுமாறு ஓடி வந்தது; ஓடி வந்த யானை, மகளிரும் இளைஞனும் நிற்பதைக்கண்டு தன் சினம் முற்றும் அவர்கள்மீது செல்ல, அவர்கள் இருக்கும் இடம் நோக்கி விரையத் தொடங்கிற்று.

எதையோ எண்ணி இன்பக் கனவு கண்டிருக்கும் அம் மகளிர், எதிர்பாரா நிலையில் யானை ஒன்று தம்மீது பாய்வது காணவே, செய்வதறியாது திகைத்தனர்; உயிர் மீதுள்ள அவர் காதல், உயிரினும் சிறந்த நாணை மறக்கச் செய்தது. எதிரே உள்ள இளைஞன் அந்நியன் என்பதை மறந்தனர்; அவன் ஒருவனே அந்நிலையில் தம்மைக் காக்கும் திறலுடையான் என்று எண்ணினர்; இருந்த இடத்தை விட்டு விரைந்து ஓடினர்; அவனை நெருங்கி அணைந்தாற்போல் நின்றனர்; அப்போது அவரைப்பற்றிய அச்சம் அகலாமல் அவரை வருத்துவது கண்டான்; வில்லை வளைத்தான்; அம்பைப் பூட்டினான்; களிற்றினை நோக்கி நாணைக் காதுவரை இழுத்துக் கடுமையூட்டிவிட்டான். ஏவிய அம்பு சிறிதும் குறி தவறாது களிற்றின் முகத்தில் ஆழப் பதிந்தது; இரத்தம் பீறிட்டு வெளிப்பட்டும் பாய்ந்தது; களிற்றும் பின் வாங்கி ஓடிவிட்டது.

யானை மறைந்த பின்னரும் அம் மகளிரைப் பற்றிய அச்சம் மறைந்திலது; அச்சத்தால் ஒருவரையொருவர் அணைத்து நின்ற கைப்பிடியினைத் தளர்த்தாமல் இறுகப் பிணைத்து நின்றனர்; இடிகரைக்கண் நின்ற வாழை, ஆற்றில் பெருவெள்ளம் வந்தபோது, அவ்வாற்றுநீர் அலை யால் மோதுண்டு அலமருதல்போல் நடுங்கி நிற்பாராயினர்; அவர்கள் அனைவரும் அஞ்சினர். ஆகவே, அவருள் ஒருவரை யொருவர் தேற்றி ஆறுதல் பெறுவர் என்று எதிர்பார்த்தல் இயலாது என்பது கண்டான் இளைஞன்; அவரை அணுகினான்; “அச்சம் தவிர்; அஞ்சுதல் ஒழிக,” எனக் கூறிக்கொண்டே, அவருள் தலைமையுடையாள் கைப்

பிடித்து, அவள் நெற்றியைத் தடவிக்கொடுத்து, “இவ்வாறு ஏன் அஞ்சுகின்றனை? நீ அஞ்ச நான் இவ்விடம் விட்டு வேறெங்கும் செல்லேன்; அன்றியும் நின்னோடு கலந்து மகிழ்ந்து வாழவும் விரும்புகிறேன்,” என்று கூறிக் கொண்டே, அவள் அருகே, அவளை விடாது நிற்கும் அவள் ஆருயிர்த் தோழியின் முகத்தை, “என் செயலுக்கு ஒப்புதலும் உறுதுணையும் அளிப்பாயாக,” என வேண்டி வரன்போல் நோக்கி நகைத்து நின்றாள்.

இளைஞனுக்கும் மகளிர்க்கும் ஏற்பட்ட உறவு காலக் கணக்குப்படி சிறிதே எனினும், அவன் செய்த நன்றியை நோக்க, அது பெரிது; அதனால் அவன் அவர்களோடு பலநாள் பழகிய நண்பன்போல் ஆயினான். தனக்கும் தன் நண்பர்களுக்கும் தொடர்புடைய ஒரு செயலை அவரையும் கலந்து செய்யவேண்டும் என்று கருதாது கேளாது செய்வதே நட்பிற்கு அழகு; அவர் அவ்வாறு செய்தால் அதற்காக அவரோடு மாறுபடாது, அவர் செயலுக்கு உடன்பட்டு இனியராதலே சான்றோர்க்கு அழகு; நண்பர்கள் தம் உரிமையால் செய்த செயல் தமக்கு உடன்பாடு இல்லையாயினும், அவர் நட்புக் கருதி உடன்படுதல் வேண்டும்; இல்லையேல் அந் நட்பு சிறந்த நட்பு எனப்படாது; “பழைமை எனப்படுவது யாது எனின் யாதும், கிழமையைக் கீழ்ந்திடா நட்பு;” “நட்பிற்கு உறுப்பு கெழுதகைமை, மற்றதற்கு உப்பாதல் சான்றோர் கடன்;” “பழகிய நட்பு எவன் செய்யும், கெழுதகைமை செய்தாங்கு அமையாக்கடை.” இப் பண்பாட்டை அறிந்தவன் தோழி; ஆகவே, இளைஞன் செயல் கண்டு ஏதும் கூறுது நின்றாள். ஆருயிர்த்தோழி, தன் செயல் அடாது எனக் கொண்டாளாயின் அடங்கியிராள்; அவள் அடங்கி யுள்ளாள்; ஆகவே, அவள் தன் செயலை ஏற்றுக்கொண்டாள் எனக் கொண்டான் இளைஞன்; “விழைதகையான் வேண்டியிருப்பர் கெழுதகையாற் கேளாது நட்பார் செயின்,” என்பதை அவனும் உணர்ந்தவன். ஆகவே, அவன் உள்ளத்திலிருந்த சிறிது அச்சமும் அகன்றது.

இந்நிலையில், உயிரைப் பற்றிய அச்சம் ஒழிந்ததாகவே, தலைமகள் தன்னுணர்ச்சி பெற்றவளாயினாள்; உணர்ச்சிபெற்ற அப்பொழுதே, அவள் உயிரோடு உடன் பிறந்த நாணமும், அந் நாண் வழியே, 'இந்நிலையில் தன்னைப் பிறர் கண்டால் யாது எண்ணுவரோ?' எனப் பழிகண்டு கலங்கும் அச்சமும் அவளைப் பற்றின. அச்சமும் நாணமும் அடையவே, அயலான் ஒருவனைச் சார்ந்து நிற்கும் நிலைகண்டு கலங்கினாள்; கலங்கி, நின்ற இடத்தின் நீங்கி வெளியேற முயன்றாள். ஆனால், அவ்விளைஞன் அவளைவிடாது இருகையாலும் இறுகப் பிணித்துக் கொள்வானாயினான்.

அவர்கள் இருந்த இடத்திற்கு நேரே ஒரு பாறை; பாறை முழுதும் பழுத்த மிளகு சிந்திக்கிடக்கின்றன; அக் கற்பாறைக்கிடையே ஒரு பெரும் சுளை; அச் சுளையைச் சூழப் பலாவும் மாவும் பழுத்து நிற்கின்றன; அவற்றின் பழங்களினின்றும் ஒழுகிய சாறெல்லாம் ஒடி அச் சுளையில் தேங்கித் தேறலாய் மாறி மணக்கிறது; அத்தேறலோடு வந்து கலக்கிறது மலைத்தேன்; இந்தச் சுளை நாடி வந்தது ஓர் அழகிய மயில்; சுளையில் நிறைந்து கிடக்கும் தேறல் தெளிவைக் கண்டது; அதை நீர் என்று கொண்டு உள்ளமார உண்டது; உடனே மயக்கமுற்றது; நடையும் தளர்ந்தது. விண்ணைமுட்டும் முடிகளையுடைய ஒரு பெரிய மலை அப் பாறையை அடுத்துள்ளது; அம் மலையீது மலர்ந்து மணக்கும் காந்தள் மலர்கள், அம் மலையடிவாரத்தே சிதறி வீழ்ந்து பரவி, அவ்விடத்தைக் கம்பளம் விரித்த களம்போல் கவினுறச் செய்கின்றன.

இவ்விருபெரும் காட்சிகளையும் கண்டு நின்றாள் தலைவி. அக் காட்சிகளுக்கும், அந்நாளை நிகழ்ச்சிக்கும் அவள் உள்ளம் தொடர்பு காணத் தொடங்கிற்று.

பாறையை அந்நாடகவும், பாறையில் சிதறிக்கிடக்கும் மிளகினை அந்நாட்டில் வாழும் மக்களாகவும், சுளையைத் தலைவன் பிறந்த குடியாகவும், மா பலா இரண்டின் சாரும்

கலந்து உண்டான தேறலைத் தலைவனாகவும், அத்தேறலோடு கலந்த தலைவனை அங்குக் கொண்டுவந்த ஊழாகவும், அத்தேறலைத் தேறல் என அறியாது, நீர் என்று கருதி உண்ட மயில், உயர்குலத் தலைவனாகிய அவன், தனக்கு ஒப்பாகான் என அறியாது அவன்பால் அன்புகொண்டு கலந்ததாகவும், கள்ளுண்டு மயில் களித்தத்தைக் களவொழுக்கம் மேற்கொண்டு தான் பெற்ற இன்பமாகவும், மயில் நடை தளர்தல், இனிச் செய்வன அறியாது தான் திகைப்பதாகவும், உயர்ந்த மலையிடத்தில் மலர்ந்த கார்தள் அழிவுற்று, சிழே சிதறிக் களத்தை அழகு செய்வது, உயர்குலத்தில் பிறந்த அவ்வினோளுன், தன் உயர்குலச் செருக்கினை ஒழித்துவிட்டுத் தன்னை அடைந்து தனக்குச் சிறப்புச் செய்வதாகவும் கற்பனை கொண்டாள்.

அக் கற்பனை உலகில் உலாவிச் செயலற்றுத் தளர்ந்து நிற்கும் அவளைத் தழுவின இனோளுன், அவள் தன் தழுவலை விரும்புகிறாள் எனினும், தன் அணைப்பினின்றும் வெளியேற விரும்பும் அவள் உள்ளத்தையும், அதற்குக் காரணம், அவள் தன்னோடு கலந்து வாழ விரும்புகிறாள் எனினும், அவ்வுறவு களவொழுக்கமாக இருப்பதை வெறுக்கிறாள்; கற்பொழுக்கமாக இருக்க விரும்புகிறாள் என்பதையும் உணர்ந்தான்.

தான் யார் என்பதையும், தன் உள்ளம் கொண்ட உறுதி யாது என்பதையும் உணர்த்தி ஆறுதல் கூற வேண்டும் என்று எண்ணினான். “எங்கள் ஊர், வளம்பல பெருகிய பேரூர்; எங்களுரை யடுத்து வாழ்வரும் அனை வரையும் அன்புடன் ஏற்றுப் போற்ற எப்பொழுதும் தயார் எங்கள் ஊரார்; அவ்வூரில் வாழும் நாங்களும் செல்வத்தில் சிறந்தவரே; செல்வத்திற் சிறந்தது மட்டுமேயன்றி, ‘செல்வத்துப் பயனே ஈதல்’ என்பதையும் அறிந்து, வந்தோர்க்கு வரையாது வழங்கும் வளமான உள்ளம் படைத்தவர்கள்; இவ்வளவு பெற்றும், வாழ்வு நிறைந்தது என்ற எண்ணம் எங்களுக்கு உண்டாகவில்லை; இதுவே வாழ்வின் பயன் எனக் கொள்ளும் ஏழை உள்ளம் உடைய

வரல்லர் நாங்கள் ; நெய் ஒழுக்க ஒழுக்க நீ ஆக்கிய அறுசுவை உணவினைச் சுற்றும் பல சூழ விருந்தினராய் வந்த உயர்ந்தோர் பலர்க்கும் இட்டு, அவர் உண்டு எஞ்சியவற்றை நின்னொடு இருந்து உண்ணும் வாழ்வே வாழ்வாம் ; அவ்வில் வாழ்வே நல்வாழ்வு என நானும் கருதுகின்றேன் ; இக்கொள்கையினின்றும் சிறிதும் வழுவேன் ; இஃது உண்மை. அதோ தோன்றும் மலைமீது உறையும் குறிஞ்சி நிலக் குரவனம் முருகன் அறிய ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன் ; நின்னைப் பிரியேன் ; பிரியின் உயிர்தரியேன்," என்று கூறிச் சூளுரைத்து அவ் விளைஞன் நின்றான் ; அவன் சூளுறவால் அவன் உள்ள உறுதி உணர்ந்து மகிழ்ந்த மகளிர், அவன் கூட்டுறவைப் பெற்றுத் தந்த அக் களிற்றினை வாழ்த்தி, அவனொடு உள்ளம் கலந்து உறவாடி அச் சோலையில் அமர்ந்திருந்தனர்.

மாலே வந்துற்றதையும் மகளிர் மறந்தனர் ; பகலோன் மலையைச் சார்ந்து மறைந்தான் ; ஓடி விளையாடிய மான் கூட்டம் மரத்தடிகளைச் சார்ந்து ஓய்வு கொள்ளத் தொடங்கின ; காலையில் காடு நோக்கி வந்த பசுக்கள், தம் கன்றுகளை நினைந்து 'அம்மா !' என அழைத்துக்கொண்டே வீடு நோக்கித் திரும்புவவாயின ; பிரிந்துறை வாழ்வில் பழகியறியா அன்றிற் பறவைகள் பனையின் மடலிலே அமர்ந்து தம் அருந்துணைப் பேடுகளை அழைக்கலாயின ; இராக் காலத்தில் இரைதேடத் தொடங்கும் பாம்புகள், உணவுள்ள இடத்தை உணர்த்தும் ஒளியினைப்பெற, தம் உடலுறை மாணிக்கங்களை உமிழ்த் தொடங்கிவிட்டன ; அடர்ந்த காடெங்கும் சென்று மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் ஆனின்ங்களை ஒருங்குசேர்த்து ஊர்க்குள் புகுவதற்காக ஆயர்கள் சூழலை வாயில் வைத்து ஆம்பல் என்ற இனிய பண்பாடத் தொடங்கிவிட்டனர் ; ஆம்பல்கள் மலரத் தொடங்கி விட்டன ; புனத்தை அடுத்துள்ள ஊர்களில் அவரவர்கள் அந்திக் கடறற்றலாயினர் ; மனைகள் தோறும் மகளிர் ஏற்றிய மணிவிளக்குகள் ஒளிவிடத் தொடங்கிவிட்டன ; அவ் வொளியைத் தொடர்ந்து, புனத்துப் பயிரைக் காட்டு

வாழ் கொடு விலங்குகள் புருந்து அழிக்கா வண்ணம் பரண் அமைத்துக் காக்கும் காவலர், இரவு தொடங்குகிறது என அறிந்தவுடனே, அக் காட்டு விலங்குகளை அச்சுறுத்தி அகற்றும் நோக்கத்துடன், அவ்வயரிய பரண்கள்தோறும் தீக்கடைகோலால் தோற்றுவித்த பெருநெருப்பை எழுப்பினர்; காட்டுவாழ் விலங்குகள் எல்லாம் அக் காடே அதிருமாறு பெருங்குரல் எழுப்பலாயின; அவ் வொலியைத் தொடர்ந்து, மாங்களில் கூடு கட்டிவாழும் பறவைக் கூட்டமும் குரல் எழுப்பிக் களிகொள்ளத் தொடங்கிவிட்டன.

இந் நிகழ்ச்சிகளால் மாலைக்காலம் வந்துற்றதை அறிந்த மகளிர், தத்தம் மனைசெல் மனத்தினராயினர்; அந் நிலையில், அவ் விளைஞன், தலைமகளை நோக்கி, “அன்புடையாய்! உங்கள் பெற்றோர் சுற்றமும் நட்பும் அறிய உன்னை எனக்குக் கொடுக்க நிகழும் நாடறி நன் மணத்தைப் பின்னர் மேற்கொள்வோம்; என் ஏழை உள்ளம் இக்களவொழுக்க இன்பத்தைச் சிலநாள் துய்க்க ஏங்குகிறது; அதுவரை அவலம் கொள்ளாது ஆற்றி யிருக்க வேண்டுகிறேன்,” என்று கூறிக்கொண்டே, பசுவிற்குரிய மனைவரையும் அப் பசுவை விடாது பின்பற்றி வரும் காளையைப்போன்று, முழுவொலிக்கும் ஊர்க் கோடியில் உள்ள, உண்ணூர் துறை வரை வந்து வழியனுப்பி வருந்தி மீண்டான்.

அன்றுமுதல் ஒரு நாளும் தவறாது இரவில் வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டுவிட்டான்; ஒருநாள் ஊர்க் காவலர் காவல், கடுமையாக இருந்தது; அதனால் ஊரூர் துழைய முடியாமலே திரும்பிவிட்டான்; மற்றொருநாள், அவன் அவ் வுருக்குப் புதியவன் ஆதலின், அவ்வூர் நாய்கள் அவனைக் கண்டு குரைத்துத் துரத்தத் தொடங்கின; இதனால் தன் வரவை ஊரார் உணர்வர் என அஞ்சியே அகன்றுவிட்டான்; ஒருநாள் காவலர் காவலையும் கடந்து, ஊர்நாய்கள் உணர்தலினின்றும் தப்பி வீடுவரை வந்து விட்டான்; ஆனால் அங்கே தலைமகளின் தாய் உறங்காது விழித்துக்கொண்டிருப்பது கண்டு காரியம் கைகூடாமலே கலங்கி மீண்டான்.

வேறொர்நாள், ஊர்க்காவலர் கண்ணிற்கும் அகப்படாமல், நாய்களின் தொல்லையையும் கடந்து வந்து நெடிது நேரம் காத்திருந்தான்; தாயும் உறங்கிவிட்டாள்; ஆனால், அந் நிலையில் நிலவு வெளிப் போந்து பேரொளி பரப்பிக் காயத்தொடங்கியது கண்டு, களவொழுக்கத்திற்குத் தகுதி உடையதன்று அக் காலம் எனக் கருதி ஊர் திரும்பி விட்டான். ஒருநாள் எவ்விதத் தடையும் இன்றி வந்து விட்டான்; வந்து அம் மகளிர்க்குத் தன் வருகையை அறிவிக்கும் குறியாக, அவ் வீட்டருகே உள்ள மரத்தின் மீது சிறுகல் வீசி அம் மரத்தில் வாழும் பறவைகளைக் குரல் கொடுத்து எழுந்து அமரச் செய்தான்; ஆனால், அதற்கு முன்னரே, யாது காரணத்தாலோ, அப் பறவைகள் குரல் எழுப்ப, அதை அவன் வருகை அறிவிக்கும் குறியாகக் கொண்டு, தலைமகளும் தோழியும் அகமகிழ்ந்து எழுந்து அங்கே வந்து அவனைக் காணாது கலங்கி வறிதே மீண்டனர்; ஆகவே, இம் முறை அவன் உண்மையில் வந்து குறி செய்தானாகவும், அம் மகளிர் அதையும் முன்போன்ற நிகழ்ச்சியாகவே கொண்டு வாராது நின்றுவிட்டனர். இதனால், அன்றும் அவர்களைக் காணாதே மீண்டான்.

இவ்வாறு தன் இன்பவாழ்விற்கு இடையூறு பல நிகழக் கண்டும், அவன் அன்பிற் குறைந்தா னல்லன்; அம் மகளிரை முதற்கண் கண்ட காலத்தில் அவர்கள்பால் எவ்வளவு நிறையன்பு கொண்டானோ, அதில் சிறிதும் குறைந்தானல்லன்; துறவுள்ளம் கொள்ளும் அளவு முதுமையுடையானுமல்லன்; இளமை உணர்ச்சிகளில் ஒன்றும் குறையாதவன்; செல்வமற்ற வறியனல்லன்; எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துதற்கு ஏற்ற துணையாம் நிறை செல்வபடையான்; என்றாலும், அச் செல்வச் செருக்கால் புறனல்ல செய்யும் அழிவுள்ள முடையானல்லன்; ஆகவே, பறிதே வந்து வந்து மீள்வதிலும், வரைந்து கொள்வதே லமாம் என்று கொண்டான்.

தலைமகள், இளைஞன் வரும் வழியையும் அவன் வரும் அலத்தையும், வந்து வறிதே மீள்வதையும் எண்ணுகிறாள்

இடியேறுண்ட நாகம்போல், வலையில் அகப்பட்ட மயிலே போல் மனத்துயர் மிக்கு மாழ்குகிறாள் ; அவன் வரும் வழி, ஏதமில்லாப் பெருவழியன்று; யாளியும், புலியும், கருமயிர்க்கரடியும், காட்டெருதும், கொல்களிறும், கொடும்பாம்பும் வாழும் பாழ் நிலம்; காலைக் கவ்வியிழுக்கும் முதலையும் பிறவும் வாழும் நச்சு நீர்நிலைகள்; அருள் என்பதறியா ஆறலை கள்வார்வாழ் அன்பில் கொடு நிலம்; காலை அடிதடு மாறச் செய்யும் வழக்கு நிலம்; துன்பம் செய்வதே தொழிலாகக் கொண்ட பேயும் பிசாசும் உலாவும் கொடு நிலம்; இவை அவன் கடந்து வரவேண்டிய வழி; இவ்வழியில், இரவில் வருவதை எண்ணுந்தோறும், அவள் உள்ளம் துணுக்குறும்; கண்களில் நீர் பெருகக் கலங்கி நிற்பாள்.

அவள் உள்ளத்துயர் அவள் உடலழகைக் கெடுத்தது; உடல்நலம் குன்றிற்று; தோள் மெலிந்தது; வளை கழன்றது; இவ்வாறு இளைஞன் வரும் வழி அருமையை எண்ணியும், அவனைப் பெற மாட்டாமையைக் கண்டும் தலைமகள் வருந்துகிறாள் எனினும், அவள் துயர்க் காரணம் இது எனப் பிறர் அறியக் கூறுதல் பெண்டிர்க்கு அழகன்று; ஆகவே, அவள் உயிர்த்தோழி அவள் துயர்க் காரணத்தைத் தாய் தந்தையர் அறியக் கூறாளாயினாள்.

தாய் தன் மகள் ஊணும்வெறுத்து, உறக்கமும் இன்றி உடல்நலம் குன்றுவது கண்டு கலங்கினாள். தன் மகளின்பண்டைய அழகை எண்ணுகிறாள்; ஒளிவிடும் அவள் நெற்றி; தழைத்துக் கறுத்து நீண்டு வளர்ந்த அவள் தலைமயிர்; மின்னும் அவள் மேனி அழகு; இவை, அவள் கண்முன் வந்து நிற்கின்றன; அவ் வழகைக் கண்டு களித்த தன் கண்களால், அழகுக்கெட்ட அவளையும் காணவேண்டி நோந்ததே என உளம் நொந்தாள்; அவ்வூரில் உள்ள அனைவரையும் அவள் துயர்க் காரணம் யாதாம் எனவும், அதற்கு மருந்து யாது எனவும் வினவியும் பயனில்லை; அவர்கள் யாரும் அதன் உண்மைக் காரணத்தையும் ஏற்ற மருந்தையும் கூறினரல்லர்; அவர் கூறிய முறைகளை

யெல்லாம் மேற்கொண்டு பார்த்தாள்; பயனில்லை; மகள் நோய் ஏறுமுகம் காண்பதல்லால் இறங்குமுகம் காணவில்லை. தன் மகளின் நோய் அறிந்து, அந்நோயின் காரணத்தைக் கண்டு, அதைத் தீர்க்கும் வழிதெரிந்து வேண்டுவ செய்யும் வன்மை தனக்கு இல்லையே என ஏங்கினாள்; அவ்வேக்கத்தால் செய்வன அறியாது, அந்நோய் தீர அவ்வூரார் கூறும் அவ் வளவையும் செய்து பார்க்கத் தொடங்கினாள்; ஊரில் உள்ள தெய்வங்கள் அனைத்திற்கும் மலர்களையும், மணம்வீசும் சந்தனத்தையும் தூவிப் புகையெழுப்பிப் போற்றிப் பணிந்தாள்; பணிந்தும் பயனில்லை; மருந்தாலும் மறையாது, மந்திரத்தாலும் ஒழியாது நிற்கும் அவள் நோய்க்காரணம் அறியாது தாய் கலங்குவளாயினள்.

தலைமகள் தன் நிலையும், தாய் துயரும் ஊரார் பழி தூற்றத் துணைபுரிவது காணுகிறாள்; தன்னால் விளையும் பழிச்சொல், அவள் தன் குலத்தையே தாக்குவது காணப்பொறாள். “மணியும் முத்தும் பொன்னும் கொண்டு இழைத்த ஓர் அணி கெட்டதாயினும் மீண்டும் பண்டேபோல் ஆக்கிக்கொள்ளுதல் கூடும்; ஆனால், உயர் குடிப் பிறந்தார்க்குரிய ஒழுக்கத்தின் இழுக்கா உயர்வும், அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மையாகிய சால்பும் கெட்டால், அவற்றை மீண்டும் பெறுதல் இயலாது; ‘கெட்டபால் நல்லபால் ஆகாது’ என்ப. மக்கள் தம் நிலையில் தவறின், தலையின் இழிந்த மயிரெனக் கருதிப் பழிக்கப்படுவர். ஆகவே, பழி நமக்கு எய்த எண்ணமல், இளைஞன்பால் கொண்ட அன்பு, தாய் தந்தையர்பால் தாம் கொண்டிருந்த அன்பையும், பெண்டிர்க்கே உரிய பண்புகளாகிய அச்சம் மடன் முதலானவற்றையும் அழித்துவிட்டது; ஆகவே, தந்தையின் காவலையும் கடந்துசென்று, உற்றார் உறவினர் எவரும் அறியாநிலையில் நாமே இம் மணத்தை ஏற்றுக்கொண்டோம் என்று நம் தாய்க்கு உண்மையை அறிவிப்பதால் பழியொன்றும் இல்லை என்றே எண்ணுகின்றேன்; அவ்வாறு நாம் அறி

வித்தால், நம்மை நம் அன்புடையானுக்கு மணம்செய்து கொடுப்பினும் கொடுப்பர்; அவ்வாறு கொடாது மறுப்பினும் கேடில்லை; இவ்வுலகில் அவர் உறவு அற்றுப் போவதாயினும், வேறுலகில் அவர் உறவு கிடைத்தல் உறுதி என உள்ள அமைதி கொள்ளுதலும் கூடும்," என மெல்லாம் கூறிச் செய்வதறியாது செயலற்றுத் தேம்புவாளாயினள்.

தம் களவொழுக்கத்தைத் தாய்க்கு அறிவிக்க விரும்புகிறாள் தலைமகள் என்பதறிந்தாள் தோழி; அந்நிலையில் செய்யவேண்டுவதும் அதுவே என்பதறிவாள் அவள்; ஆதலின், உடனே தாயிடம் சென்றாள்; தனிபிடம் அழைத்துச் சென்று, "அன்றாய்! மகளின் மனத்தே மறைந்துறை துயர்காண மாட்டாமல், அவள் உடல்நோய்கண்டு உள்ளம் உருகி வாடும் நின்னையும் காணுகின்றேன்; உரைப்பின் யாதாமோ என்ற அச்சமே காரணமாக உள்ளத் துயரை உள்ளவாறு உரைக்கும் உரன் அற்றதோடு, தன் தாயின் துயர்நிலை கண்டு தளரும் நின் மகளையும் காணுகின்றேன்; நோயின் காரணம் அறியாது கலங்கும் நினக்கு இந்நோய். இதனால் வந்தது என உரைக்கலாம் என எண்ணினால், 'அது பெண்மையன்று' என்று கூறுகிறது என பெண் உள்ளம்; கூறாதுபோனால் நின் துயர் தடுக்கலாற்றாது வளருமே என்பது காண வருத்தமும் மிகுகிறது; இந்நிலையால் யானும் வருந்துகின்றேன்; இவ்வாறு மூவரும் வருந்துதற்குக் காரணம் ஒருவர் உள்ளத்தை ஒருவர் உணராமையேயாம் என்பதை உணர்ந்தேன்; ஆதலின், இவள் துயர்க் காரணத்தைக் கூறத் துணிந்தேன்; அன்றாய்! நான் கூறுவனவற்றை வெறுத்து ஒதுக்காமலும், அவற்றைக் கேட்டு எம்மை வெகுண்டு நோக்காமலும், விரும்பிக் கேட்க விரும்புகின்றேன்; மணமக்களின் இருபெரும் குடிகளின் தகுதிகளையும், இருவர் குண நலத்தையும், இருவர் சுற்றத்தார் நலனையும், இருவர் தகுதிப்பாட்டையும் ஒப்பிட்டுக் கண்ட பின்னரே மணவினைக்கு ஒப்பும் உங்கள் செயல்போல் அல்லாமல்,

எங்கள் மணத்தை நாங்களே முடிவுசெய்து கொண்டோம்; எங்களின் இச்செயல் கண்டு சினவற்க; இம் மணம் நிகழ்ந்த முறை இஃது” என்று தொடங்கி, தாய் தங்களைப் புனங்காக்கப் போக்கியது முதல் நடந்தன எல்லா வற்றையும் முறையாகத் தொகுத்துரைத்தாள்.

தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியாகிய மலைநாட்டு மக்களின் வாழ்க்கைச் சித்திரம் இது. இதில் வரும் தமிழ் மக்களாகிய இளைஞன், தலைவி, தோழி, தாய் இவர்களின் உள்ளத் துடிப்பையும், ஒழுக்கத்தின் இழுக்கா உயர்குணச் சிறப்பையும், கபிலர் எவ்வளவு தெளிவாக உணர்ந்து காட்டியுள்ளார் காணுங்கள் !

“முத்தினும் மணியினும் பொன்னினும் அத்துணை
நேர்வரும் குரைய கலம்கெடின் புணரும்
சால்பும் வியப்பும் இயல்பும் குன்றின்
மாசறக் கழீஇ வயங்குபுகழ் நிறுத்தல்
ஆசறு காட்சி ஐயர்க்கும் அந்நிலை
எளிய என்னார் தொன்மருங் கறிஞர்.”

“கொடுப்பின் நன்குடைமையும் குடிநிரல் உடைமையும்
வண்ணமும் துணையும் பொரீஇ எண்ணுது
எமியேம் துணிந்த ஏமம்சால் அருவினை.”

எனக் கூறும் பெண்களின் அறிவுடைமையினையும்,

“மையல் வேழம் மடங்கலின் எதிர்தா
உய்விட மறியேமாகி.....
.....நாணுமறந்து
விதப்புறு மணத்தேம் விரைந்தவற் பொருந்தி.”

“நாணும் உட்கும் நண்ணுவழி அடைதர
ஒய்யெனப் பிரிய.”

‘அறம்புணையாகத் தேற்றி.....
கடவுள் வாழ்த்திக் கைதொழுது
ஏழுறு வஞ்சினம் வாய்மையிற் நேற்றி
அம்மீம் தண்ணீர் குடித்தவின் நெஞ்சமர்ந்து.”

எனக் கூறும் அவர்கள் ஒழுக்கச் சிறப்பையும், களிறு கண்டு நடுங்கும் பெண்களுக்கு, “அஞ்சல் ஒம்பு” என ஆறு தல் கூறவே அவர்களை அணைந்து, பெண்கள்பால் பெறும் இன்பமே குறிக்கோள் எனக் கொள்ளாது, “விருந்துண்டெஞ்சிய மிச்சில் நின்னோடுண்டலும் புரைவது” என அவளோடு இருந்து ஆற்றும் இல்லறமே நல்லறம் எனக் கொள்ளும் இளைஞன் உள்ளத்தின் உயர்வையும், பெண்கள் பால் இன்பம் பெறாது,

“பெயரினும் முனியலுறான்
இளமையின் இகந்தன்று மிலனே வளமையில்
தன்னிலை தீர்ந்தன்றும் இலன்.”

என அவன் ஒழுக்கத்தின் சிறப்பையும்,

“நேரிறை முன்கை பற்றி துமர்தர
நாடறி நன்மணம் அயர்கம் சின்னாள்
கலங்கல் ஒம்புமின்.”

என அவ்வொழுக்கத்தைப் பிறர்க்கு உணர்த்தும் அவன் அறிவுடைமையினையும், கபிலர், குறிஞ்சிப்பாட்டில் வைத்துப் பாராட்டும் பண்பினைப் பாருங்கள்! இவ்வாறே குறிஞ்சிப்பாட்டின் சொல் நயம், பொருட்சிறப்பு, உவமை அழகு என்று கூறிக்கொண்டே போனால் கட்டுரை விரியும்.

ககூ. கபிலர் காலமும் அவர்காலப் புலவரும்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பொற்காலம் எனப்படும் காலம் சங்க காலமே. இதுவே, ஓளவையார் வாழ்ந்த காலமும்; சங்க காலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு என்றும், ஐந்தாம் நூற்றாண்டு என்றும் இரு விதமாகக் கூறுவர். எனினும், கிடைத்துள்ள வரலாற்றுச் சான்றுகள் அனைத்தும் சங்க காலம் இரண்டாம் நூற்றாண்டு என்பதையே உறுதி செய்கின்றன ஆதலின், சங்க காலப் புலவர்களுள் தலைமைக்கண் நின்ற மூவருள் ஒருவராகிய கபிலரும் அவ் விரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவரேயாவர்.

தமிழகத்தைச் சேர, சோழ, பாண்டிய அரசர்களே அல்லாமல், அவர்க்கு அடங்கியும், அடங்காமலும் வாழ்ந்த பல குறுநிலமன்னர்களும் ஆண்டு வந்தனர்; தமிழ்நாடாண்ட மூவேந்தர், தம் நாட்டின் எல்லை இதுவரை இருந்தால் போதும் என்று எண்ணி அமைதி கொள்ளும் பண்புடையார் அல்லர்; ஒரு காலத்தில், ஓர் அரசு குலத்தில், ஆற்றல் மிக்க அரசன் ஒருவன் தோன்றி விட்டால் அவன் தன் ஆற்றலை, மற்ற இரு பேரரசர்களும், மற்ற சிற்றரசர்களும் உணரும் வண்ணம் உணர்த்த விரும்புவான்; அதற்கு மாறாக, ஓர் அரசு குலத்தில் பிறந்த ஒருவன், தன் கொடையாலும், கொற்றத்தாலும் பிறர் புகழ் வாழ்கிறான் என்றால், அது காணப்பெறாத பிற அரசர்கள் ஒன்றுகூடி அவனை அழிப்பதும் உண்டு.

தமிழர்கள் சிவனையும், உமையையும், திருமாலையும், திருமகளையும், கண்ணனையும், பலராமனையும் அறிந்திருந்தனர்; மேருவை வில்லாக வளைத்துத் திரிபுரத்தை எரித்த சிவன் கதை, இமயமலையைச் சிவனருகே இருந்த உமை அஞ்சுமாறு தன் தோள் கொடுத்து எடுக்க முயன்ற இராவணன் கதை, துரியோதனன் தொடையைக் கிழித்து உயிர் போக்கிய பீமன் கதை, மல்லரைக் கொன்ற கண்ணன் கதை ஆகிய கதைகளை அறிந்திருந்தனர் தமிழர்கள்; திருமால் கருநிறம்; பலராமன் வெண்ணிறம்

என்று நம்பினார்; அன்பால் கொடுப்பன எதையும் கடவுளர் ஏற்றுக்கொள்வர்; தெய்வம் கொடியோரைத் துன்புறுத்தும்; தேவர் உலக வாழ்வு, இவ்வுலக வாழ்வினும் இன்பம் நிறைந்தது; அமிர்தம் சாவா மருந்து; கற்பிற் சிறந்தவள் அருந்ததி; அறன் அல்லன செய்வார்நிலம் ஆற்ற விளையாது; பலி தூவி வேண்டினால் மழை பெய்யும்; பிதிரர்ப் பேணல் பிள்ளைகள் கடமை; கண்ணும், தோளும் ஆடுவதைக் கொண்டு எதிர்காலத்தில் நிகழ்ப்போவதை உணரலாம்; தைந்நீராடினால் நற்கணவரைப் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கைகளை உடையவர் தமிழர்.

மணம் நிகழ்தற்கு வளர்பிறைக் காலமே நன்று என்பது; மணம்பேசு, ஆண்டாலும், அறிவாலும் முதிர்ந்த சான்றோர் வருவர்; மணத்திற்கு ஒப்பு அளித்தற்கு முன், மணமக்கள், குடி, குணம், சுற்றம் முதலியவற்றை ஒப்பு நோக்கியே இசைவர்; மணம் நிகழ்கின்ற காலத்தில் ரெய்யிட்டுத் தீ வளர்ப்பார்.

தமிழர்கள், யாழ், குழல், பறை போன்ற இசைக் கருவிகளையும், அக் கருவிகளினின்றும் எழும் இசை வகைகளையும் அறிந்திருந்தனர்; காட்டில் வளர்ந்து முற்றி உலர்ந்த மூங்கிலில், வண்டுகள் செய்த துளைகளின் வழியாகக் காற்று நுழைந்து வீசங்கால் எழும் ஒலியை அறிந்து குழல் இசைக் கருவியினைத் தோற்றுவித்தனர்; உழவுத் தொழிலின் சிறப்புணர்ந்து அதை நன்கு பயின்றிருந்தனர்; பயிர்த் தொழிலோடு, மீன் பிடித்தல், வேட்டையாடுதல், பொன்வேலை செய்தல் முதலிய துணைத் தொழில்களையும் கற்றிருந்தனர்; கணவனை இழந்த மகளிர்தம் வாழ்வின் தொழிலாகப் பஞ்ச நூற்றலை மேற்கொண்டிருந்தனர்.

கபிலர் காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்கள் பலராவர்; சங்க இலக்கியங்கள் என அழைக்கப்படும் பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை நூல்களைப் பாடியவர்கள் எல்லாம் சங்க காலப் புலவர்களே; அவர்கள் அத்தனை பேரையும் கணக்

கிட்டால் அவர்கள் எண்ணிக்கை சில நூறுகளுக்கு மேலாம். அவர்கள் அனைவரும் ஒரே காலத்தில் வாழ்ந்தவர் எனக் கொள்ளுதல் கூடாது; சங்க காலம் என்பது நூறு அல்லது நூற்றைம்பது ஆண்டுகள் வரை நீடித்து இருந்ததாக அறிஞர்கள் கூறுவர். ஆகவே, அப் புலவர்கள் எல்லாம் இந்த நூறு நூற்றைம்பது ஆண்டுகளில் முன்னும் பின்னுமாக வாழ்ந்தவராவர் என்பது முடிபாம்.

கபிலர் பாராட்டிய அரசர்கள், அவர்களைப் பாராட்டிய புலவர்கள் என்ற முறைகொண்டு நோக்கியவழி, அம்புவனார், அரிசில்கிழார், ஓளவையார், கல்லாடனார், கழாத்தலையார், கழைதினியானையார், காக்கைபாடினியார், நச்செள்ளையார், நக்கீரர், பரணர், பாலத்தனார், பெருங்குன்றூர்கிழார், பெருந்தலைச்சாத்தனார், பொருந்தில் இளங்கீரனார், மாறேக்கத்து நப்பசலையார், வடமவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தன் முதலிய புலவர்கள், கபிலர் காலத்திற்குச் சற்று முன்னே பின்னே வாழ்ந்தவராவர் என்பது புலப்படும்.

இவர்களுள் கழாத்தலையாரைக் கபிலர் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். ஆகவே, அவர், கபிலருக்கு முற்பட்டவராவர் என்று கொள்ளுதல் கூடும்; அரிசில்கிழார், பரணர், பெருங்குன்றூர்கிழார் மூவரும் கபிலரோடு ஒன்று சேர்ந்து, கண்ணகியின் துயர் போக்க அவள் கணவன் பேகனுக்கு அறிவுரை கூறியுள்ளார்கள். ஆதலின், அவர்களைக் கபிலர் காலத்தில் வாழ்ந்தவராகக் கருதுதல் கூடும். ஓளவையார், நக்கீரர், பெருங்குன்றூர்கிழார், பொருந்தில் இளங்கீரனார், மாறேக்கத்து நப்பசலையார் முதலிய ஐவரும் கபிலரையும் கபிலர்தம் அரும்பெரும் செயல் ஒன்றையும் பாராட்டியுள்ளார்கள்; ஆகவே, அவர்களைக் கபிலருக்குப் பிற்பட்டவர் எனக் கொள்ளுதல் கூடும்; இவர்களுள் பெருங்குன்றூர்கிழார், கபிலர் பாராட்டிய பேகனையும் பாடி, கபிலர், செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன்பால் பெற்ற ஊர்களின் எண்ணிக்கை கண்டு வியந்தும் பாடியுள்ளார். ஆதலின், அவர் கபிலர் காலத்திலும் வாழ்ந்து, அவருக்குப் பின்னும் இருந்தவர் எனல் பொருந்தும்.

கள. கபிலரைப்பற்றிக் கூறும் கதைகள்

உலகோர் போற்றும் உயர் பேரறிவும், புலமையும் நிறைந்த அரும் பெரும் பாடல்களை ஆக்கும் ஆற்றலைப் புலவர்கள், பல நூல்களைப் பல்லாண்டு, பலகால் பலரோடு பயின்றே பெற்றனராவர்; ஆனால், அவ் வருமைபை மனதிற் கொள்ளாது, “ஆண்டவன் அருள் பெற்றவர் அவர்; ஆகவேதான் அப்படி அழகாகப் பாடிபுள்ளார்; காளி கருணை செய்தாள்! ஆகவேதான் அவரால் கவிமழை பொழிய முடிகிறது; அவர் தெய்வப் புலவர்; ஆகவேதான் தித்திக்கும் நடையில் செந்தமிழ்ப் பாக்களைப் பாடினர்,” என்று அப் புலவர்கள் புலமைக்கு மாசு தேடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டனர் பிற்காலத்தில் வாழ்ந்த சிலர். புலவர்களைத் தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவராகவும், தெய்வ அருள் பெற்றவராகவும் கருதிய அவர்கள், அதற்கேற்றவாறு அப் புலவர்கள் வரலாற்றோடு அற்புத நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றைத் தொடர்பு படுத்தவும் தொடங்கிவிட்டனர்; இந்த இடர்ப்பாட்டினின்று கபிலரும் மீண்டவர் அல்லர்; கபிலர் பிறப்பு குறித்தும், அவர்தம் வாழ்வு குறித்தும் வழங்கும் கதைகள் சிலவற்றை நண்டுக் காண்போம்.

கபிலன் வரலாற்றைப்பற்றிப் பல நூல்கள் பல கதைகள் கூறுகின்றன அவரைப்பற்றிக் கூறும் நூல்கள் திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற்புராணம், பரஞ்சோதிமுனிவர் திருவிளையாடற்புராணம், கடம்பவனபுராணம், ஆலாஸ்ய மலூரகம்பியம், கபிலரகவல், சோழமண்டல சதகம், ஞானமீர்தம், தமிழ்நாவலர்சரிதை, தனிப்பாடல் திரட்டு, புலவர் புராணம், திருவள்ளுவர் சரிதை, பன்னிரு புலவர் சரித்திரம் முதலியன.

திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணத்தில், சங்கப் பலகை கொடுத்த திருவிளையாடல், ஊமை தமிழறிந்த திருவிளையாடல் என்ற இரு கதைகளும் கபிலர் வரலாற்றின் சில பகுதிகளை விளக்குகின்றன; அவை கூறுவன :

(1) மதுரையில் சங்கம் அமைத்துத் தமிழ் வளர்த்து வந்த புலவர்கள், தங்கள் புலமையின் தகுதி திறமைகளுக்கு ஏற்ப வரிசையாக அமர்வதற்கு விரும்பினர்; அவர்கள் அனைவரும் இருப்பதற்கேற்ற பெரிய ஆசனம் ஒன்று வேண்டியிருந்தது. உடனே கபிலர், நக்கீரர் பரணர் முதலிய புலவர்கள் அனைவரும் மதுரைச் சொக்கநாதர் கோயிலை அடைந்து, தாங்கள் அனைவரும் இருந்து தமிழராயத் தக்க ஆசனமொன்றை அளிக்குமாறு அவ் விறைவனை வேண்டினர்; இறைவனும், அப் புலவர்கள் தம் வேண்டுகோட் கிரங்கி, ஒருவர் இருக்கத்தக்க, ஒரு முழச் சதுரப்பலகை ஒன்றை அளித்தார். அதைக்கண்ட புலவர்கள், மறுவலும் இறைவனை நோக்கி, “அருட் பெருங்கடலே! யாங்கள் அனைவரும் இருக்கத்தக்க பேராசனம் வேண்டினோம்; ஒருவரே இருக்கத்தக்க இப்பலகை கொண்டு யாங்கள் என்செய்வோம்?” என்று குறைகூறி நின்றனர்.

அவ் வேளை, “இவ் வாசனம் புலவர்தம் புலமை அறிந்து அவர் இருக்க, இடம் வளர்ந்து கொடுக்கும்,” என்று ஒரு குரல் கேட்டது; அதுகேட்ட புலவர்கள் அகமகிழ்ந்து, அப் பலகையைச் சங்க மண்டபத்தே வைத்து முதலில் நக்கீரர் அதில் அமர்ந்தார்; அவர் அமர்ந்த பின்னர், அது முன்போல் ஒருவர் இருக்கத்தக்க இடம் அளித்து வளர்ந்தது; கபிலர் இரண்டாவதாக அதில் அமர்ந்தார்; பின்னர் வளர்ந்த இடத்தில் பரணர் அமர்ந்தார்; இவ்வாறு அது வளர வளரப் புலவர்கள் அனைவரும் அதில் அமர்ந்து மகிழ்ந்தனர்.

புலவர்கள், தாங்கள் அவ்வப்போது பாடிவிட்டுச் சென்ற பாடல்கள் பலவாய்ப் பெருகியதைக் கண்டு, அவற்றுள் விளக்கம் அற்றனவற்றை நீக்கிவிட்டு, நல்லனவற்றை ஆராய்ந்து வகைப்படுத்த விரும்பினர்; ஆனால் அத் தொழிலை அவர்களால் செய்யமுடியவில்லை; தங்கள் ஆற்றாமை கண்டு மனம் நொந்து இருந்த புலவர்கள் முன்னே, இறைவன் ஒரு புலவராய் வந்து, அப் பாடல்களை

வரிசைப்படுத்தி, அவர்களோடு கலந்து நாற்பத்தொன்பதாவது புலவராய்க் கலந்து வாழ்ந்துவந்தார்.

ஒருநாள், பொருள் இலக்கணத்தைப் புலவர்களுக்கு அறிவுறுத்த விரும்பிய இறைவன், “அன்பின் ஐந்திணை” என்று தொடங்கும் செய்யுளைக் கொண்ட களவியல் நூலை ஆக்கி அவர்களிடம் கொடுத்தார்; அந்நூலைப், புலவர்கள் எல்லாம் பாராட்டும் பொழுது நக்கீரர் மட்டும் அதைக் குறைகூறிப் பழித்தார். அதைக் கண்ட இறைவன், அவர் செருக்கை அழிக்க எண்ணங்கொண்டு, அரிய கருத்துக்கள் நிறைந்த ஒரு பாடலைப் பாடி “இதற்குப் பொருள் கூறுங்கள்” என்று புலவர்களை நோக்கிக்கூறினார்; அந்நிலையிலும், தம் செருக்குக் குலையாது நின்ற நக்கீரர், “இப்பாட்டு பிழையுடையது” என்று கூறினார்; உடனே இறைவன், “இவன் பொருமை உடையவன்; ஆகவே இவன் குற்றம் என்றால், என் கவி குற்றமுடையதாகாது; நீங்கள் யாரேனும் கூறுங்கள்; என் கவி குற்றமுடையதா?” என்று கேட்டு நின்றார்; புலவர்கள் வாய் திறந்திலர்; அந்நிலையில் “உங்கள் முன் நிற்கும் புலவன் மதுரைச் சொக்கன்; உங்கள் பகை போக்க வந்துளான்; பகை நீங்கி அவனை வழிபடுங்கள்” என்றொரு குரல் கேட்டது; உடனே புலவர்கள் அனைவரும் அவரை வணங்கி நின்றனர். அவரும் மறைந்தார்.

இறைவன் செய்த களவியலுக்கு உரை எழுதினர் புலவர்கள் அனைவரும்; உரை எழுதி முடித்த அவர்கள், தங்கள் உரைகளின் தகுதி, தகுதியின்மைகளை அறிந்து கூறுமாறு, இறைவன் திருமுன் நின்று முறையிட்டனர்; இறைவன், புலவர் உருவில் வந்து நின்று, “இவ்வூர், உப்புரிசுடி கிழார்மகனாகிய ஊமை உருத்திரசன்மன்முன் உங்கள் உரைகளைக் கூறுங்கள்; அவன் கூறும் முடிவினை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்,” என்று கூறினார்; ஊமை எவ்வாறு உரைவளம் காண்பான் என்று உளங் கவன்றனர் புலவர்கள்; உடனே இறைவன், “உங்கள் உரைகளை அவன்முன் படியுங்கள்; யார் உரைகேட்டுக் கண்ணீர்

உகுப்பானே அவ்வரையே சிறந்தது எனக்கொள்ளுங்கள்,” என்று கூறி மறைந்தார்; உடனே புலவர்கள், அவ்வூமை மகனைத் தமிழ்மன்றம் கொணர்ந்து, மண்டபத்தேவைத்து, அவன்முன் தம் உரைகளைப் படித்தனர்; அவ்வூமை, நக்கீரர், கபிலர், பரணர் இம் மூவர் உரை கேட்டபோதே கண்ணீர் உகுத்தமை கண்டு, அம் மூவர் உரைகளை மிகச் சிறந்தன என அறிந்து, கலந்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

(2) பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணத்தில், சங்கப் பலகை தந்த படலம், சங்கத்தார் கலகம் தீர்த்த படலம் என்ற இரண்டும் கபிலர் கதைகளாகக் கூறுவனவற்றைச் சிறிது காண்போம்.

காசியில் அசுவமேத யாகம் செய்து முடித்த பிரமன், தம் மனைவியர், சரசுவதி, சாவித்திரி, காயத்திரி முதலியோருடன் கங்கை நீராடச் சென்றான். இடைவழியில், விஞ்சையன் ஒருவன் பாடிய இன்னிசை கேட்டு மயங்கிய சரசுவதி, அங்கேயே நின்றுவிட்டாள். கங்கையடைந்த நான்முகன், நாமகள் இல்லாமை கண்டு, அவளை நீக்கி, அவ் விருவருடன் கங்கை மூழ்கிக் கரை ஏறினான். அந்நிலையில் அங்கு வந்து சேர்ந்த நாமகள், “நான் இல்லாதபோது நீ மட்டும் நீராடியது எவ்வாறு?” என்று வெகுண்டு வினாவினாள்; தான் செய்த குற்றத்தை மறந்து தன்னைப் பழிக்கும் அவளை நோக்கி, “இக் குற்றம் நீங்க, நாற்பத்தெட்டுப் பிறவி மக்களாய்ப் பிறப்பாயாக,” என்று சாபம் கொடுத்தான். சாபம் கேட்டு வருந்தும் மனைவியை நோக்கி, “உன் உடல் உறுப்புக்களென விளங்கும் எழுத்துக்கள் ஐம்பத்தொன்றில் ஆகாரம் முதல் ஹகாரம் ஈறாக உள்ள நாற்பத்தெட்டு எழுத்துக்களும் நாற்பத்தெட்டுப் புலவர்களாக அகரவடிவினான இறைவனும் ஒரு புலவனாய்த் தோன்றி, அப் புலவர்களுக்கு அறிவூட்டுவானாக,” என்று கூறிச் சாபவிடை தந்தான்.

அவ்வாறே நாற்பத்தெட்டு எழுத்துக்களும், நாற்பத்தெட்டு மக்களாய்ப் பிறந்தன; அவர்கள் அனைவரும் கூடி ஆங்காங்குச்சென்று, தம் அறிவின் திறம் காட்டி வென்று

இறுதியில் மதுரை சென்றனர்; அவர்களை, ஆலவாய்ப்பெருமான், புலவர் உருவில் வந்து வரவேற்றார். அப்போது, அந்நாட்டு அரசனாக விளங்கிய வங்கிய சேகரன், புலவர்களின் பெருமையறிந்து, அவர்கள் இருப்பதற்கென்றே, கோயில் வடமேற்கு மூலையில், மண்டபம் ஒன்று கட்டித் தந்து பெருஞ் சிறப்புச் செய்தான்; அதனால் அப் புலவர்கள்பால் அழக்காறு கொண்ட பிறபுலவர்கள், நாடோறும் அவர்களிடம் சென்று வாதிடலாயினர்; இத் தொல்லை பொறுக்க மாட்டாப் புலவர்கள், இறைவனை அடைந்து, “அவர்கள் அறிவினை அளக்கும் அளவுகோல் ஒன்று தேவை,” என்று கூறி வேண்டி நின்றனர்; அப்போது இறைவன், ஒருமுழச்சுதரப் பலகை யொன்றைக் கொடுத்து, “தகுதி உடையார் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு முழம் வளர்ந்து இடம் கொடுக்கும்; இதை அறிவு அறிகோலாக் கொண்டு உயர்மின்,” என்று கூறி மறைந்தான்; புலவர்கள் அதைக் கொண்டு சென்று, பூசித்தனர்; முதன்முதலில் நக்கீரர் அதில் ஏறினார்; பின்னர்க் கபிலரொடு பரணர் ஏறினார்; இவ்வாறே புலவர்கள் அனைவரும் அதில் ஏறியிருந்தனர்; இதற்குமேல் கூறும் கதை, முன்னர்க் கூறிய கதையினையே பெரும்பாலும் ஒத்துள்ளது.

(3) கடம்பவன புராணத்தில் லீலாசங்கிரக அத்தியாயத்தில் ஒவ்வொரு திருவிளையாடல் செய்தியும், ஒவ்வொரு பாட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதில் வரும் 15, 19 பாடல்கள் இரண்டும், கபிலர் வரலாற்றின் சில பகுதிகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. நக்கீரர், கபிலர், பரணர் உள்ளிட்ட புலவர்கள் இறைவனிடம் வேண்டிப் பலகை பெற்றது முதல், உருத்திர சன்மன் உரைவளம் உரைத்தது வரையுள்ள கதைகள் முன்கூறிய புராணங்கள் கூறிய முறைப் படியே கூறப்பட்டுள்ளன; புதிதாக ஒன்றும் கூறப்படவில்லை. ஆகவே, அவற்றை மீண்டும் விரித்துக் கூறுவது வேண்டியதில்லை.

(4) ஹாலாஸ்ய மஹாத்மியம் என்ற வடமொழி நூல், மதுரைச் சொக்கநாதர் நடத்திய திருவிளையாடல்களை,

அகஸ்தியர், சில முனிவர்களுக்குக் கூறியதாக எழுதப் பட்டுள்ளது; அதில் வரும், “ சங்கத்தவர்களுக்குச் சங்கப் பலகை தந்தது ” என்ற 57-ஆம் அத்தியாயமும், “ சங்கப் புலவர்களின் கலகத்தைச் சிவபெருமான் தீர்த்தருளியது ” என்ற 61-ஆம் அத்தியாயமும், கபிலர் வரலாறுகக் கூறுவனவற்றைத் தொகுத்துக் காண்போம். நான்முகன் யாகம் செய்தது; அவன் நீராடச் சென்றபோது நாமகள் செய்த தவறு; அவள் தவறு கண்டு நான்முகன் கொடுத்த சரபம்; நாமகள் உறுப்புக்கள் புலவர்களாய்ப் பிறத்தல்; புலவர் தம் புலமையைப் புலப்படுத்த நாடு சுற்றிக் கடைசியில் மதுரை அடைதல்; மதுரைச் சொக்கரே அவர்களை வரவேற்றல்; பாண்டிய அரசன் அவர்க்குச் செய்த சிறப்பு; புலவர்கள் பொழுமை; அதற்காகச் சங்கப்புலவர்கள், இறைவனை வேண்டிப் பலகை பெறல்; அப் பலகையின் இயல்பு; புலவர்கள் மயக்கம்; இறைவனை அவர்கள் மயக்கம் தீர்த்தல்; நக்கீரர் வாதம்; களவியல் உரை; ஊமை உருத்திர சன்மன் உதவி ஆகிய இந்நிகழ்ச்சிகளும், இந்நிகழ்ச்சிகளில் கபிலர் கொண்டுள்ள பங்கும், முன்னிரு புராணங்களில் கூறியுள்ளவாறே, இதிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமையால், அவற்றையெல்லாம் மீண்டும் ஒருமுறை விரித்துக் கூறாமல் பிற நூல்களில், அவர் வரலாறு பற்றிக் கூறுவனவற்றை நோக்குவோம்.

(5) கபிலர் வரலாறு குறித்துக் கூறும் நூல்களுள், திருவள்ளுவர் சரித்திரம் என்பது சிறிது விரிவான கதையினைக் கூறுவதால் அதை முதலில் கண்டு மற்றவற்றைப் பின்னர் முறையே நோக்குதல் நன்று.

பண்டைக் காலத்தில் புலவர் பலர் பாண்டிய நாட்டுத் தலைநகராகிய மதுரையில் சங்கம் வைத்துத் தமிழ்வளர்த்து வாழ்ந்திருந்தனர்; அவர்கள் தம் கல்விச் செருக்கால் சிவபெருமானை மதியாது இகழ்ந்தனர்; அவ்விசுவாசியைப் பொறுக்கமாட்டாச் சிவன், அப் புலவர்களுடைய செருக்கை அடக்குவதற்காகவே, நான்முகனைத் திருவள்ளுவராகவும், திருமாலை இடைக்காடராகவும், கலைமகளை

ஒளவையாராகவும் பூமியில் திருவவதாரம் செய்ய அருள் உள்ளம் கொண்டார்.

நான்முகன் ஒரு வேள்வி செய்தான்; அதில் குறுமுனி என அழைக்கப்பெறும் அகஸ்தியர் தோன்றினார்; அவர் கடல் கன்னி ஒருத்தியை மணந்து, பெருஞ்சாகரன் என்ற மகனைப் பெற்றார்; அப் பெருஞ்சாகரன், திருவாரூரைச் சேர்ந்த புலைச்சி ஒருத்தியை மணந்து ஒரு மகனைப் பெற்றார்; அம் மகனுக்குப் பகவன் என்று பெயரிட்டுக் கலை பல கற்பித்து வளர்த்து வந்தார்; இஃது இவ்வாறாக, பிரம்ம வம்சத்தில் வந்த தவமுனி என்பவர் ஒருவர், அருள்மங்கை என்ற அம்மையார் ஒருவரை மணந்து பெண்குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றார்; தவஞானத்தின்மேல் பற்றுக்கொண்ட அவர், அக் குழந்தையைப் பிறந்த இடத்திலேயே விட்டுவிட்டு விராலிமலை நோக்கிச் சென்று விட்டார். அப் பெண்குழந்தையை உறையூர்ச்சேரிப் பெரும்பறையன் என்பவன் கண்டெடுத்துப் பேணி வளர்த்து வந்தான். அப்போது எதிர்பாராமல் அங்குத் தோன்றிய மண்மாரியால் அச் சேரிமுற்றும் அழிந்து போயிற்று; ஆனால், அப் பெண் மட்டும் எவ்வாறோ பிழைத்து விட்டது; பிழைத்த அப் பெண்ணை, அவ்வூரையடுத்த மேலூர் அகரத்தில் வாழும் நீதியையன் என்பவன் அழைத்துச் சென்று வளர்த்து வந்தான்.

ஆண்டுகள் பல கழிந்தன; கலைகள் பல கற்றுத் துறைபோய பண்டித மணியாய் விளங்கிய பகவன், காசினோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான், இடைவழியில், அம் மேலூர் அகரம் வந்த அவன், அவ்வூர் அறச்சாலை ஒன்றில் தங்கி ஒருநாள் இருந்துபோக எண்ணினான். அங்கே, அவன் நாட்கடன் முடித்து, உணவிற்கு ஆவன ஆக்கிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது, அவ்வறச்சாலையின் காப்பாளரான, அந் நீதிஐயனின் வளர்ப்புப் பெண்ணாகிய அப் பெண் அங்கே வந்தாள்: பகவன், அவளைக்கண்டு, சினம் கொண்டு “யார் நீ? புலைச்சியோ? வலைச்சியோ? இங்கு ஏன் வந்தாய்?” என்று அதட்டித் தன் கையிற் பிடித்திருந்த

சட்டுவத்தால், அவள் தலையில் இரத்தம் பெருக அடித்துத் தூத்திவிட்டான்.

சில ஆண்டுகள் கழிந்தன; காசி சென்ற பகவன் கங்கை நீர் கையிலேந்தி மீண்டு வரும்போது, அதே அறச் சாலையில் தங்குமாறு விதி கடைக் கூட்டிற்று; அப்போது அதே பெண் அங்கு வந்தாள்; இளமை யளித்த ஈடிலா அழகோடு விளங்கும் அவளைக்கண்டு பகவன் காதல் கொண்டு கருத்திழந்து நின்றான். அவளை அந்நிலையில் கண்ட நீதி ஐயன், பகவனை அடுத்து, “ஐய! அவள் என் பெண்; விரும்பினால் மணம் முடித்துக்கொள்ளுங்கள்,” என்று கூறினார். அவனும் இசைந்தான்; திருமணம் இனிது நடந்தது; திருமணத்தன்று ஐந்தாம் நாள் எண்ணெய் நீராட்டின்போது, அவள் தலையில் சட்டுவத்தால் ஏற்பட்ட வடு இருப்பது கண்டு, அவள் வரலாறு கேட்டறிந்து, தன் கையால் அடியுண்ட ஆதியாள் அவள் என்பதறிந்து, அவளோடு வாழ மறுத்து வெளியேறிச் செல்லாயினன்; அன்றுமுதல் அப் பெண்ணிற்கும் ஆதி என்பதே பெயரு மாயிற்று.

அவன் தன்னை வெறுத்துச் செல்கிறான் எனினும், அவள் அவனை விடாது பின்பற்றிச் செல்லத் தொடங்கினாள்; எது கூறியும் விடாது பின் தொடரும் அவளை இடைவழியில் மறுத்து, “பெண்ணே! நான் எவ்வளவு கூறியும் நீ நிற்க மறுக்கின்றனை; உனக்கு உண்மையில் என்பால் அன்பிருக்குமாயின், நான் கூறியவாறு கேட்டல் வேண்டும்; அஃதாவது, உனக்குக் குழந்தைகள் பிறக்குமானால் அவற்றைப் பிறந்த இடத்திலேயே விட்டு விட்டுப் பின்தொடர்ந்து வருதல் வேண்டும்; இதற்கு இசைவையாயின் நினை நான் ஏற்றுக்கொள்வேன்,” என்றான். அவளும் அதற்கு இசைந்து அவனுடன் சென்றாள்; இடையில் பாணர் சேரியில் ஒருநாள் இரவு தங்கினார்; அங்கே அவள் வயிற்றில் அரண்கட்டளைப்படி நாமகள், ஒளவையாக வந்து பிறந்தாள்; கணவன் கட்டளைக்குப் பணிந்து குழந்தையை விட்டுப் பிரியும் அவள், குழந்தையின் எதிர்

காலம் எண்ணி இரங்கி ஏங்கினாள்; தாயின் துயர்நிலை கண்ட குழந்தை, ஒரு பாட்டுப் பாடி அவள் கவலையை மாற்றிற்று; பாடலைக் கேட்ட அவளும் அகம் மகிழ்ந்து மனந் துணிந்து விட்டுச் சென்றாள்; இவ்வாறே தொண்டை நாட்டு ஊற்றுக்காட்டில் பிறந்த உப்பை என்ற பெண் குழந்தையையும், சோழநாட்டுக் கருவூரில் பிறந்த அதிக மாணையும், புகார் நகரத்தில் பிறந்த உறுவையையும், அங்கங்கேவிட்டுச் சென்றனர்; பின்னர் த் திருவாரூரில் கபிலர் பிறந்தார்; அப்போது அவர்,

“கண்துழையாக் காட்டிற் கருங்கல் தவளைக்கும்
உண்ணும் படிஅறிந்து ஊட்டுமவர்—நண்ணும்
நமக்கும் படியளப்பார் நாரியோர் பாகர்
தமக்கும் தொழிலென்ன தான்.”

என்ற பாடலைப் பாடிப் பெற்றோரைத் தேற்றி அனுப்பினார்; கபிலருக்குப் பின்னர், வள்ளி, திருவள்ளூர் என்ற இரு குழந்தைகளும் பிறந்தன. அவற்றையும், அவை பாடிய பாடல் கேட்டு விட்டுச் சென்றனர். கபிலர் பிறப்புக்குறித்து, திருவள்ளூர் சரிதை கூறும் கதை இது:

(6) கபிலரகவல் என்ற சிறு நூல், கபிலர் செய்தது என்பர் சிலர்; கபிலரை வளர்த்து வந்த பார்ப்பனன், அவருக்கு உபநயனம் செய்யக்கருதிப் பார்ப்பனர் சிலரை அழைக்க, அவர்கள் “பார்ப்பார் குலத்தில் பிறவாத இவனுக்கு உபநயனம் செய்துவையோம்,” என்று மறுத்த போது, பிறப்பினால் உயர்வு தாழ்வு கற்பித்தல் கூடாது என அப் பார்ப்பனர்க்கு அறிவுரை கூறியதாக அமைந்துளது இச் சிறுநூல்; இதில், கபிலரே தம் வரலாற்றைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது; அதை அப்படியே கூறுகின்றேன்:

“அருந்தவ மாமுனி யாம்பக வற்குக்
கருவூர்ப் பெரும்பதிக் கண்பெரும் புலைச்சி
ஆதி வயிற்றினில் அன்று அவதரித்த
கான்முளை யாகிய கபிலனும் யானே;

என்னுடன் பிறந்தவர் எத்தனைபேர் எனின்,
ஆண்பால் மூவர்; பெண்பால் நால்வர்;
யாம்வளர் திறம்சிறிது இயம்புவல் கேண்மின்;
ஊற்றுக் காடெனும் ஊர்தனில் தங்கியே
வண்ணை கத்தில் உப்பை வளர்ந்தனர்;
காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் கள்விலைஞர் சேரியில்
சான்றோர் அகந்தனில் உறுவை வளர்ந்தனர்;
நரப்புக் கருவியோர் நண்ணிடும் சேரியில்,
பாணர் அகத்தில் அவ்வை வளர்ந்தனர்;
குறவர் கோமான் கொய்தினைப் புனம்சூழ்
வண்மலைச் சாரலில் வள்ளி வளர்ந்தனர்;
தொண்டை மண்டலத்தில் வண்மமிழ் மயிலைப்
பறைய ரிடத்தில் வள்ளுவர் வளர்ந்தனர்;
அரும்பார் சோலைச் சுரும்பார் வஞ்சி
அதிகன் இல்லிடை அதிகமான் வளர்ந்தனர்;
பாறூர் நீர்நாட்டு ஆரூர் தன்னில்
அந்தணர் வளர்க்க யானும் வளர்ந்தேன்.” (கபிலரகவல்)

(7) ஞானமீர்தம் என்னும் நூல், யாளிதத்தன்
என்னும் முனிவன், தன்னால் வெட்டுண்டு கிணற்றில்
தள்ளப்பட்ட ஆதப்புலைச்சி என்னும் அறிவில்லாச் சண்டா
ளப் பெண்ணை, ஒரு பிராமணன் எடுத்து வளர்த்துப் பின்
னர்த் தனக்கே மணம் செய்து கொடுக்கக் கொண்டு
கபிலர் முதலாக ஏழு மக்களைப் பெற்றான் என்று கூறு
கிறது.

(8) புலவர் புராணம், ஔவையார் சருக்கம், “நான்
முகன் அம்சமான பகவன் என்னும் அந்தணனும், கலை
மகள் அம்சமான ஆதி என்பவளும் ஏழு குழந்தைகளைப்
பெற்றெடுத்தனர்; அவ்வெழுவருள் ஆண்மக்கள் மூவர்;
பெண்மக்கள் நால்வர்; ஔவையார், வள்ளுவர், கபிலர்
அதியமான் என்னும் நால்வரும் தம் புலமை உலகிற்கு
விளங்கி நிற்குமாறு செய்தனர்; மற்றைப் பெண்கள் மூவ
ரும் தம் இயல்பினை வெளிக்காட்டாது இருந்துவிட்டனர்,”
என்று கூறுகிறது.

(9) பன்னிரு புலவர் சரித்திரம் என்ற நூல், “வேத மொழி என்பாருக்குப் பேராளி என்றோர் மகன் பிறந்தான்; அம் மகனுக்குப் பன்னிரண்டாம் ஆண்டு நிகழ்கையில், அவ்வூரில் வாழ் ஓர் இழிகுலத்தானுக்குப் பெண் மகவொன்று பிறந்தது; அப் பெண் பிறந்தமையால் ஊருக்கு அழிவுண்டாம் எனக் கருதி ஊரார் அப் பெண்ணைக் கொல்லத் துணிந்தனர்; ஆனால் வேதமொழியார், அப் பெண்ணை ஒரு பேழையுள் வைத்துக் காவிரிவெள்ளத்தில் விட்டுவிட்டார்; ஆற்றில் வந்த அப் பெண்ணை அந்தணன் ஒருவன் எடுத்து வளர்த்தான்; சில ஆண்டு கழித்து, புண்ணிய நீரடல் குறித்து அங்கு வந்த பேராளியார், அப் பெண்ணை மணம் செய்துகொண்டார்; மணம் முடிந்த பின்னர், அவள், தன் தந்தையால் ஆற்றில் விடப்பட்ட இழிகுலப் பெண் என்பதறிந்து, அவளை விட்டுப் பிரிந்து போய்விட்டார்; பின்னர், அப் பெண் தன்னைக் காத்து வந்த அந்தணன் ஒருவன் விட்டுச் சென்ற பெரும்பொருளோடு காசி சென்று, கங்கைக் கரையில் அறச்சாலை அமைத்து வருவோர்க்கு அன்னமிட்டு, அவர்பால் தன் வரலாறு கூறி அழுது வருவளாயினள்; ஒருநாள் பேராளியார் அங்கு வர, அவர்க்கும் அன்னமிட்டு வழக்கம் போல் தன் வரலாறு கூறி அழுதாள். அந்நிலையில் அவர், அவள் நற்குணம் கண்டு, அன்றுமுதல் அவளோடு வாழ்ந்தனர்; பின்னர் அவர்க்கு ஏழு குழந்தைகள் பிறந்தன; அம் மக்களுள் ஒருவர் நம் கபிலர்.

இக் கதைகள் அனைத்தையும் ஒப்பு நோக்கியவழி, இவையெல்லாம் ஒன்றற்கொன்று மாறுபடக் கூறுகின்றன என்பது புலனும். திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம், பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணம் இரண்டினுள், பழைய திருவிளையாடல் எனச் சிறப்பிக்கப்படும் திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல் காலத்தால் முற்பட்டது; அதனுள், சங்கப் புலவர்களின் முற்பிறப்பு வரலாறு ஒன்றும் கூறப்படவில்லை; சங்கப்புலவர்களோடு புலவர் பலர் வாதம் புரிந்தனர் என்றும், அதனால் மனம்

தளர்ந்த சங்கப்புலவர்கள், மதுரைச் சோமசுந்தரப் பெருமானிடம் முறையிட்டுப் பலகை வேண்டினார்கள் என்றும் கூறப்படும் செய்திகளும் அதிற் காணப்படவில்லை; சங்கப்புலவர்கள், நாமகளின் உடற்கூறுகளின் அம்சமாம் என்றும், நாமகள், நான்முகன்பால் பெற்ற சாபத்தின் விளைவால், அவ்வெழுத்துக்களே அப் புலவர்களாய்ப் பிறந்தன என்றும் கூறப்படும் புலவர்களின் முற்பிறப்பு வரலாறுகளும், பிறவும், வடமொழிஹாலாஸ்ய மஹாத்மியத்திலும், அதை முதல்நூலாகக் கொண்டு இயற்றப்பெற்ற பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணத்திலும் மட்டுமே கூறப்பட்டுள்ளன, ஆகவே, இவையெல்லாம் பின்னர் நுழைக்கப்பட்ட பிற்காலத்தார் கற்பனைகளே என்பது தெளிவு.

மேலும் கபிலர் பிறப்புக் குறித்தும் அவரோடு உடன் பிறந்தாராகக் கொள்ளும், ஒளவையார், உப்பை, உறுவை, அதிகமான், வள்ளி, வள்ளுவர் முதலியோர் பிறப்புக் குறித்தும் வழங்கும் கதைகளை ஒருமுறை நோக்கிய எவரும், அக் கதைகளிடையே ஒருமைப்பாடு இல்லாமையைத் தெளிவாக உணர்வர்.

திருவள்ளுவர் சரித்திரம், அகஸ்தியர் புதல்வர் பெருஞ்சாகரர் என்பவருக்கும் திருவாரூர்ப் புலைச்சி ஒருத்திக்கும் பிறந்தவர் பகவன் என்றும், தவமுனி என்பவருக்கும், அருண்மங்கை என்னும் பார்ப்பனப் பெண்ணிற்கும் பிறந்து முதலில் உறையூர்ப் பெரும் பறையனாலும், பின்னர் நீதிஐயன் என்னும் பார்ப்பனனாலும் வளர்க்கப்பட்டவள் ஆதி என்றும் கூறுகிறது.

கபிலரகவல், பகவன் பிறப்புக் குறித்து ஒன்றும் கூறாது, அவனை அருந்தவமாமுனி என்று மட்டும் குறிப்பிட்டுவிட்டு, ஆதியைக் கருவூர்ப்புலைச்சி என்று கூறுகிறது.

ஞானமீர்தம், கபிலர் முதலியோர் தந்தை பகவன் என்பதற்கு பதிலாக, யாளிதத்தன் என்னும் பெயரினன்

என்றும், தாய் ஆதப்புலைச்சி என்றும் குறிப்பிட்டு, அவர் இருவர்க்கும் திருமணத்தொடர்பு உண்டானது குறித்துப் புதிப்தொரு கதை கூறுகிறது.

பன்னிரு புலவர் சரித்திரம், கபிலர் தந்தை, வேத மொழியார் என்பார் மகன் பேராளி என்னும் பார்ப்பனன் என்று மட்டும் கூறி, அவர் தாய்பெயர் குறியாது, அவளோர் இழிகுலப் பெண் என்று மட்டும் குறிப்பிட்டு, இருவர் பிறப்புக் குறித்தும், அவர்கள் வளர்ந்த வகை குறித்தும் மணம்கொண்ட முறை குறித்தும் புத்தம் புதிய புனைந்துரைகளைக் கூறுகிறது.

திருவள்ளுவர் சரித்திரம் நான்முகன், வள்ளுவராகவும், நாமகள் ஔவையாராகவும் அவதரித்தனர் என்று கூறப், புலவர் புராணம், நான்முகன், பகவனாகவும், நாமகள் ஆதியாகவும் அவதரித்தனர் என்று கூறி முன்ன வற்றோடு முரண்படுகிறது.

திருவள்ளுவர் சரித்திரம் முதலாயின, ஔவையார் பிறந்த இடம் பாணர்சேரி என்று மட்டும் குறிப்பிட்டு ஊர் குறிப்பிடாமல் போக, அவர்கள் வரலாறு கூறும் நூல்களுள் ஒன்றாகிய விநோதரச மஞ்சரி, அவர் உறை யூர்ப் பட்டினத்துச் சாவடியில் பிறந்தார் என்று கூறுகிறது.

இவ்வாறு கபிலர் முதலியோர் பிறப்புக் குறித்து வழங்கும் கதைகள் எல்லாம், ஒன்றற்கொன்று மாறுபடுவன வாகவே காணப்படுதலால், அக் கதைகள் எல்லாம் பிற்கால மக்கள் மனக் கற்பனையில் தோன்றி வளர்ந்தனவேயன்றி உண்மை வரலாறுகளாகா; ஆகவே, அவற்றை அடிப்படையாகக்கொண்டு, கபிலர் முதலியோர் வரலாற்றினை வரையறுப்பது அறிவுடைமையாகாது.

“அகர முதல எழுத்தெல்லாம்; ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு” என்ற முதற் குறளில் வரும் ஆதிபகவன் என்ற சொல்லை, ஆதியும், பகவனும் என இரு சொல்லாகக்

கொண்டு, அவை, அக் குறளாகிரியர் வள்ளுவனாரின் தாய் தந்தையரைக் குறிக்கின்றன எனக்கொண்டோர் கற்பனையை அடிப்படையாகக் கொண்டே இக் கதைகள் எல்லாம் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்.

இனி, கபிலர் வரலாறு உரைக்கும் நூல்களுள் கபிலரகவல் என்பதும் ஒன்று: அந் நூலை இயற்றியவர் கபிலரே ஆதலின் அவர் கூறும் வரலாற்றினையும் ஆதாரமற்றது எனத் தள்ளுதல் அறிவுடைமையாகுமோ என எண்ணுவார்களே.

சங்க நூல்களால் அறியப்படும் நம் கபிலர், “பார்ப்பார்க் கல்லது பணிபறியலை,” “அந்தணன் புலவன்” என்று பாடிப் பார்ப்பனர் குலத்தை மதித்துப் பாராட்டியுள்ளார்; ஆனால், கபிலரகவல், பார்ப்பனர் பிறப்பால் உயர்ந்தவர் என்ற கொள்கையினை வன்மையாகக் கண்டிக்கிறது.

சங்க காலத்துப் பாட்டுக்களில் இடம்பெறாத, பல வட சொற்கள், கபிலரகவல் என்ற சிறு நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன; கபிலரகவல் என்ற நூல், சொல் அமைப்பு முறைகளாலும், சங்க காலத்திற்கு மிக மிகப் பிற்பட்ட காலத்தது என்று அறிவிக்கின்றது.

கபிலரகவல், கபிலரால் இயற்றப்பட்டது என்பதற்குப் பத்திரகிரியர் இயற்றிய மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல் என்ற நூல் தவிர, வேறு புறச்சான்றுகளோ, அகச்சான்றுகளோ கிடைத்தில. ஆகவே, கபிலரகவல், “பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்” என்ற குறளுரையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, மக்கட் பிறப்பில் காணப்படும் சாதி வேறுபாடுகளைக் காரணப்படுத்து ஒழிக்க விரும்பிய உள்ள முடைய பிற்காலப் புலவர் ஒருவர் இயற்றியதே அன்றி, சங்கப்புலவராய் கபிலர் இயற்றியதன்று. ஆகவே, அது கூறும் வரலாறும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதன்று.

கஅ. கபிலர் இயற்றியன எனப்படும் நூல்கள்

பத்துப் பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் சீழ்க் கணக்கு என்ற சங்க நூல்களுள் வரும் பாடல்கள் எல்லாம் அகப்பாடல்கள், புறப்பாடல்கள் என இருவகைப்படும். அத்தகைய அகப்பாடல்களுள் கபிலர் பாடியவை நூற்றுத் தொண்ணூற்று ஏழு : நற்றிணை, இருபது; குறுந்தொகை, இருபத்தொன்பது; ஐங்குறு நூறு, நூறு; கலித்தொகை, இருபத்தொன்பது; அகநானூறு, பதினெட்டு; குறிஞ்சிப் பாட்டு, ஒன்று அகத்துறைப்பாடல்கள் ஐந்துவகைத் துறைக்கண் அடக்கப்படும்; அவ்வாறு கொண்டால், கபிலர் பாடிய அகத்துறைப் பாடல்களுள், குறிஞ்சித்திணையைச் சேர்ந்தவை 191; முல்லைத்திணைப் பாட்டு 1; மருதத்திணைப் பாட்டு 1; நெய்தல்திணைப் பாட்டு 3; பாலைத்திணைப் பாட்டு 1. இவற்றை நோக்கக் கபிலரைக் குறிஞ்சித்திணைப் புலவர் என்றே குறிப்பிடலாம் போல்தோன்றுகிறது. இனி, புறத்துறைப் பாடல்களுள், கபிலர் பாடியவை எழுபத்தெட்டு; பதிற்றுப்பத்து, பத்து; புறநானூறு, இருபத்தெட்டு; இன்னொரு நூற்பது, நூற்பது. புறத்துறை தழுவிய இப்பாடல்களுள், இன்னொருபதின் கண்வரும் பாடல்கள் நூற்பதும், நீதியுரைத்தல் ஒன்றே பொருளாகப் பாடப்பட்டவை; ஏனைய பாடல்கள் எல்லாம், பாரி முதலியோரைப் பாராட்டிய பாடல்களாம். ஆக, அவர் பாடியவை என்று உண்மையாய்க் கொள்ளத்தக்க பாடல்கள், இப்பாடல்கள் இரு நூற்று எழுபத்தைந்து மட்டுமேயாம்.

இனி, கபிலர் பாடிய பாடல்கள் என, சில பாடல்களைக் கூறுவர்; அவை : பன்னிரு பாட்டியல் என்னும் ஒருவகைச் செய்யுள் இலக்கணம் கூறும் நூல், பதினென்றும் திருமுறை என்ற வரிசையில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் மூத்த நாயனார் திருவிரட்டை மணிமாலை, சிவபெருமான் திருவிரட்டை மணிமாலை, சிவபெருமான் திருவந்தாதி என்னும் தோத்திரப் பாடல்கள் கொண்ட மூன்று நூல்கள், கபிலரகவல் என்ற சிறு நூல், இன்னொரு நூற்பது என்ற நூலிற்

கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளாக வரும் முதற் செய்யுள், “தினையளவு போதா” எனத் தொடங்கும் திருவள்ளுவ மாலைச் செய்யுள், “நெட்டிலை யிருப்பை” எனத் தொடங்கும் தனிச் செய்யுள்.

பாட்டியல் சங்ககாலப் புலவர்கள் அறியாதது. மூத்த நாயனார் என்பது விநாயகரைக் குறிப்பது; விநாயகர் வணக்கம் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகே தமிழகத்தில் இடம்பெற்றது என்பர், கி. பி. 642-ல், சாளுக்கியர் தலைநகர் வாதாவியை அழித்து வெற்றி கொண்ட பல்லவ நரசிம்மவர்மனின் படைத்தலைவர், சிறுத்தொண்டர் என அழைக்கப்பெறும் பரஞ்சோதியார், அவ்வாதாவியினின்றும் கவர்ந்துவந்த பொருள்களுள் விநாயகரும் ஒன்று; அதுவே வாதாபி விநாயகர் என்று அழைக்கப்படும்; அதுவே தமிழகத்தில் வழங்கப்பெற்ற முதல் விநாயகர் வடிவம் என்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்; அதற்கேற்ப, வைதீகக் கடவுளர் பலரையும் குறிப்பிடும் சங்க நூல்களில், விநாயகர் பற்றிய குறிப்பே காணப்படவில்லை. ஆகவே, கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சங்ககாலப் புலவராகிய கபிலர், விநாயகரைப் பாராட்டிப் பாடினார் எனல் பொருந்தாது. மேலும் இரட்டைமணிமாலை போன்ற பிரபந்தங்கள் சங்ககாலத்தில், தமிழ்மொழி வரலாற்றில் இடம்பெறவில்லை. ஆகவே, மூத்தநாயனார் இரட்டைமணிமாலை கபிலர் பாடியது அன்று. பதினென்றும் திருமுறையைச் சார்ந்த ஏனைய இரு நூல்களும், அவை கூறும் பொருள், அவை அமைந்திருக்கும் முறை, அதன்கண் வந்துள்ள வடசொற்கள் இவற்றைக்கொண்டு நோக்கின், அவை, கபிலரால் இயற்றப்பட்டன அல்ல என்பது புலனும்; பின்னால் வந்த, கபிலதேவ நாயனார் என்ற சைவர் ஒருவர், செய்த இந் நூல்களைப் பெயர் ஒற்றுமை கருதி, கபிலர் பாடினார் எனப் பிற்காலத்தார் கூறிவிட்டனர்.

“கபிலரகவல்” கபிலர் இயற்றிய நூலன்று என்று முன் அவரைப் பற்றிய கதைகளைப்பற்றிக் கூறிய இடத்தி

லேயே கூறப்பட்டுள்ளது. திருவள்ளுவ மாலையில் வந்துள்ள செய்யுள்கள் எல்லாம் திருவள்ளுவர், அவர் திருக்குறள் இவற்றிடத்தில் பெருமையும், மதிப்பும் கொண்ட ஒருவரோ, பலரோ அவர்களைப் பாராட்டிப் பாடிய பாடல்களை, அவை தாம் பாடியன எனப் பிறர் அறிந்தால் அவற்றை மதியார் என மனத்திடைக் கொண்டு, சங்க காலப் புலவர்கள் பெயர்களோடு இணைக்கப்பட்டுவிட்டன என்றே அறிஞர் கருதுவர்; அத்தகைய பாடலுள் ஒன்றே, “தினையளவு போதா” என்ற இப் பாட்டும்; ஆகவே, இதுவும் கபிலர் பாட்டன்று; இன்ன நூற்பதில் வரும் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள், விநாயகரை வாழ்த்துகிறது; ஆகவே, மூத்த நாயனார் இரட்டைமணிமாலேக்குக் கூறிய காரணமே இதற்குக் கூறி, இதுவும் கபிலர் பாடிய பாட்டன்று என்று கொள்வதே பொருந்தும். தமிழ் நாவலர் சரிதை, கபிலர் பிறந்தபோது, பிரிந்துசெல்ல மனமின்றி வாடும் தாய்க்குத் தேறுதல் கூறிப் பாடிய பாட்டு “நெட்டிலை இருப்பை” என்ற செய்யுள் என்கிறது; அப்போது அவர் பாடிய பாட்டு “கண்ணுழையா” எனத் தொடங்கும் பாட்டே என்று கூறுகின்றன தனிப் பாடல் திரட்டும், திருவள்ளுவர் சரிதையும்; கபிலர், தனக்குத் தமிழ் அறிவுறுத்திய ஆசிரியரோடு உலாவச் சென்றபோது அவர் கட்டளைப்படி பாடிய பாட்டு “நெட்டிலை இருப்பை” என்று கூறுவாரும் உளர்; இத்தகைய முரண்பாடுகள் உள ஆதலாலும், பொதுவாகவே, தனிப்பாடல் திரட்டின் கண் வருவனவோ, தமிழ்நாவலர் சரிதைக்கண் காணப்படுவனவோ உண்மையான பாடல்கள் அன்றென்பதே ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து. ஆகவே, “நெட்டிலை இருப்பை” என்ற செய்யுளோ, “கண்ணுழையா” என்ற செய்யுளோ கபிலர் பாடிய செய்யுளன்று என்றே கொள்க.

கழக வெளியீடு: கூசுக

பதிப்பாளர் :

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிட்.,
1/140, பிராட்வே, சென்னை-1.

தலைமை நிலையம் :

98, கீழைத் தேர்த்தெரு, திருநெல்வேலி-6.

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-1.